

Peter Howard

Frank Buchmans
hemlighet

Skoglunds

Originalalets titel:

Frank Buchman's Secret

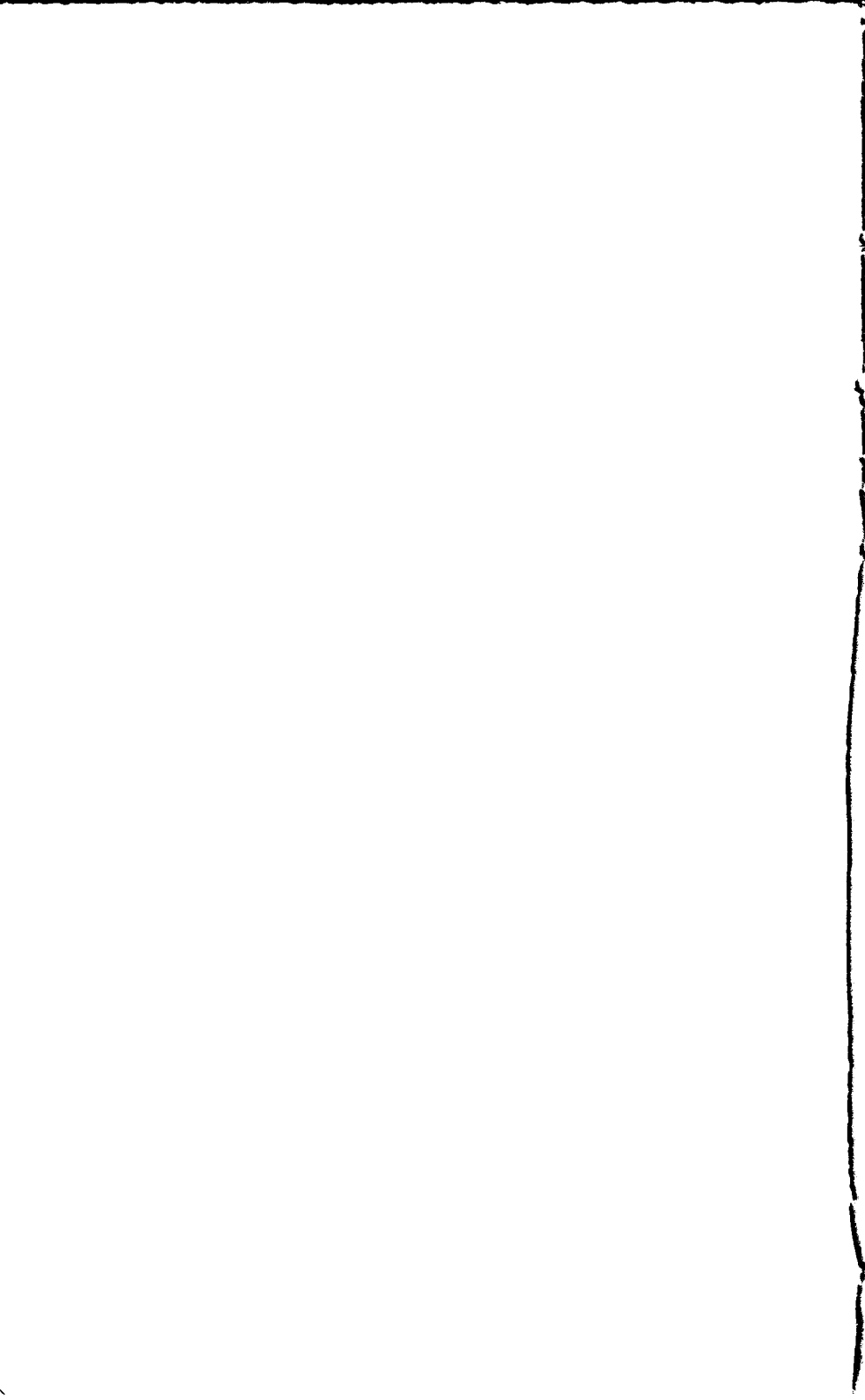
© 1961: *Peter Howard*

Printed in Sweden by

A. J. Lindgrens Boktryckeri, Falköping 1961

Innehåll

1	En sporre i vår sida	7
2	En revolutionär väg	17
3	Inte åt vänster, inte åt höger utan rakt fram.	33
4	"Eld från himlen"	51
5	Afrika med ett svar	61
6	Den som förvandlar hat, förvandlar historien	71
7	Amerika behöver en ideologi	84
8	Resultatet är ett under	102
9	Regeringar måste lära sig denna konst	117
10	Framtidens ledarskap	131
11	Modiga män väljer	146



1 *En sporre i vår sida*

Det fanns en hemlighet i Frank Buchmans liv. Nu måste världen få veta den.

Den gjorde honom älskad och hatad. Den gav honom förvisningen att varje människa han mötte, rik och fattig, svart och vit, arbetsgivare och arbetare kunde och borde bli en ny människa. Den förde honom till hjärtat av nationernas liv.

Den gjorde, att han tänkte och levde globalt. Sina sista visionära ord uttalade han några timmar före sin död: "Jag vill se världen styrd av människor, som är styrda av Gud. Varför inte låta Gud leda hela världen?" Redan fyrtiofem år tidigare, år 1916, uppmanade han en skara män och kvinnor som då inte helt förstod vad han menade: "Jag vill, att ni skall leva för kontinenter. Jag vill, att ni skall tänka för kontinenter."

Den gjorde honom till en sporre för vår tid. En tysk tidning, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, kallade honom "världens samvete". Nya Zeelands premiärminister Holyoake säger: "Buchman har gjort mer än någon annan för att förena folken i världen. Han skar igenom alla fördomar i fråga om hudfärg, klass och trosbekännelse." Sekreteraren i abbotarnas förbund i Burma, Sayadaw U Narada, reste 1000 mil tillsammans med fyra andra höga abbotar för att träffa Frank Buchman. Han sade: "En sådan man kommer en gång på tusen år för att visa mänskligheten rätt väg."

Syftet med denna bok är sanningen, inte lovord.

Vad för slags människa var Frank Buchman?

I Milano samtalade han tidigt en morgon med ett par vänner några månader innan han dog. En tidning på andra sidan jordklotet hade angripit honom. Frank Buchman sade: "Jag säger inte, att jag är utan synd. Men jag säger, att jag lever för en enda sak: att göra Jesus Kristus till herre i varje människas liv som jag möter, även den som serverar mig frukost."

Det fanns tre bartenders på hotellet. Frank Buchman beställde inte något att dricka av dem. Han gick in i baren och gav dem livets bröd. De och deras familjer fann något nytt genom sin vänskap med honom. En av dem sade om honom: "Dr Buchman är annorlunda än de flesta människor jag träffar. Vi har rensat upp saker och ting här, sedan han kom. De flesta av Italiens ledande män kommer till den här baren förr eller senare. Utrikesministern var här för någon dag sedan. Han var så intresserad av vad vi berättade om Buchman, att han nästan glömde sin drink."

Dessa människor och hundratals andra tog del i den revolution Buchman åstadkom vid den tiden i Sesto san Giovanni, stålstaden utanför Milano. Det är en plats, där det råder hat i tusentals hjärtan. Där finns fattigdom och orättvisa. Det är inte många år sedan arbetare blev nedskjutna på gatorna, och chefer kastades levande i smältugnarna. Andra blev krossade till döds av truckar inom fabriksområdet. Om vintern glödde nattetid den röda hammaren och skäran ovanför dörrarna till hundratals kommunistiska hem.

Men den julen hyrde den kommunistiska borgmästaren i Sesto ut kommunisternas största lokal till en middag, som invånarna i Sesto gav för att få lyssna till nyheter om Frank Buchmans arbete och träffa några av de

människor, kommunister och icke-kommunister, kristna och icke-kristna som hade börjat förvandlas och leva för att omskapa världen.

Det året stod det en krubba och en julgran mitt i detta kommunistiska fäste.

Några månader före sin död besökte Frank Buchman Oxford. Där satt han och samtalade med sin gamle vän Sir Richard Livingstone, en gång vice-kansler för universitetet och lärare med världsrykte.

Livingstone hade följt Buchmans arbete i årtal. De gamla vännerna talade den dagen om de under i människor, som hade hänt på universitetet. När Frank Buchman först kom till Oxford 1921, nådde nyheten härom en ledande ateist vid universitetet. Hans far var präst. Han var en lysande begåvning. Han förordnades till föreläsare innan han tagit sin slutexamen.

Han höll offentliga möten på söndagseftermiddagarna. Han bad välkända kristna att försvara kristendomen. Sedan talade han för ateismen och föreslog votering som han alltid vann.

Någon berättade för ateisten, att Frank Buchman trodde på den Helige Ande. Det tyckte han var nonsens. Han beslöt därför att bjuda hem Buchman på kaffe i sitt rum efter middagen och ta honom ur hans trosföreställningar. Under en timmes tid drog han fram sina argument för ateismen. Buchman nickade hela tiden och sade "verkligen" och "mycket intressant".

En tennisspelare kan hålla på att serva, så länge han har några bollar. Om hans motståndare vägrar att slå dem tillbaka över nätet, kan spelet inte fortsätta. Det var vad som hände den kvällen. Efter en timme insåg ateisten, att han inte kom någon vart. Plötsligt sade han

till Frank Buchman: "Jag önskar att Ni ville tala om vad Ni tänker om mig."

Buchman svarade: "Ni vill väl inte att jag skall vara ohövlig?" Ateisten framhärddade. Buchman sade: "Jag känner tre saker om Er. För det första, Ni är olycklig."

Den andre svarade: "Ja, det är jag."

Buchman sade: "Ni har ett mycket olyckligt hem."

Ateisten svarade: "Ja, det har jag. Jag hatar min far. Jag har alltid gjort det, alltsedan min barndom."

Sedan sade Buchman: "Ni är behärskad av en oren vana, som Ni inte kan förmå Er att tala med någon om."

Ateisten svarade: "Det är lögn." Det blev tyst.

Buchman sade: "Jag måste gå."

Ateisten sade: "Nej, stanna!"

Buchman sade då: "Jag stannar på ett villkor — att Ni och jag lyssnar till Gud tillsammans."

Ateisten gav ett överraskande svar. Han sade: "Det kan jag inte göra. Jag ljög för Er för några minuter sedan. Jag behärskas av den där vanan."

Buchman sade: "Jag vet det." Männen talade ärligt med varandra. De slutade kvällen på sina knän. Ateisten sade: "Jag vill ge mitt liv till Gud." Och han gjorde det.

Nästa dag skrev han ett brev till sin far och bad om förlåtelse. Han gick också upp till den professor, som han arbetat tillsammans med på en bok om ateism. Han lade manuskriptet på professorns bord och sade: "Vi måste kassera allt det här."

Professorn frågade: "Varför det?"

Den f. d. ateisten svarade: "Vi är för sanningen. Sanningen är, att Gud har kommit in i mitt liv som en realitet."

Professorn drog ännu ett bloss på sin pipa och sade: "Jaså. Ja, då får vi väl kassera det." Hela manuskriptet gick i papperskorgen.

I Cambridge några veckor senare reste sig mannen, som varit ateist, och sade till en hel grupp människor: "Vad jag än må ha sagt förut, kan jag aldrig förneka, att här har vi stått tillsammans inför Gud."

Livingstone talade med Frank Buchman om många sådana händelser vid det sista besöket i Oxford. Sedan sade han: "När du och jag var unga, fanns det moraliska stängsel vid levnadsvägen. Vi höll oss inte alltid innanför dem. Men vi visste, när vi hoppade över dem. I dag är alla moraliska stängsel nedrivna. Och se på världen! Din uppgift är att resa upp dessa stängsel igen."

Livingstone sade, att problemet idag inte bara är att människor är mot moraliska normer, utan att de inte längre tror, att det finns något sådant som gott och ont, rätt och orätt. Han talade om promiskuitet och perversitet på universitetet. Sedan talade han om den tid, då han var rektor vid ett college i Oxford och sade till Frank Buchman: "Du såg mycket tydligare än jag var felet låg, och du kunde bota det. Jag skulle önska, att jag kunde göra det." — "Du kan", sade Buchman. Han började berätta för Livingstone, hur man hjälper andra att bli nya människor.

Sedan Livingstone sagt adjö, bad Buchman att få träffa den kvinna, som hade städat hans hotellrum. Hon kom norrifrån, en typisk gruvarbetardotter nu i medelåldern — naturligt, storväxt, behaglig, klipsk. När hon kom in i rummet, bjöd han henne sitta ner. Under mer än en halvtimme talade han med henne och gav henne det bästa av sitt livs erfarenhet. Han kunde inte ha gett

mer, om hon så hade varit en stormakts främsta representant. När hon kom utanför dörren, sade hon: "Jag har arbetat i tjugofem år. Det är första gången, som en gäst på något av de hotell, där jag arbetat, talat till mig som till en vän. Det fick mig att känna, att jag är värd någonting. Jag förstår, att jag kan göra något i världen förutom att städa rum. Det är jag mycket glad för."

Några veckor senare skrev Frank Buchman ett tal med utgångspunkt från sitt samtal med Livingstone. Det var ett tecken på världens hunger efter ett svar, att detta tal sändes ut på trettiosex språk av radio Rom, på tjugofyra språk, däribland kinesiska, från Tokio och av sexton fransktalande radiostationer i Afrika. Pressmän beräknar att talet genom press, radio och television nådde över en miljard människor.

En gång kom Frank Buchman till England och for till sitt hem i London. De som varit värdfolk i hans frånavaro skulle ge en middag, och några av dagens ledande politiker skulle komma den kvällen. När Buchman hörde detta, sände han efter värden och värdinnan och sade till dem: "Jag vill att ni skall förstå, att ni aldrig behöver känna att jag måste vara med vid bordet, när jag är här i huset. Jag vill vara där, om jag kan hjälpa er med edra vänner, men känn er aldrig tvingade att ha mig med."

En del av Frank Buchmans hemlighet, som gjorde att så många sade, att deras möte med honom var en vändpunkt i deras liv, var hans tro att *han* ingenting gjorde. Gud gjorde allt, om man lät honom göra det. En skotsk kolgruvearbetare, Peter O'Conner, kom för att träffa honom. Han mötte en man, som älskade honom, förstod hans misslyckanden och behov, och hjälpte honom att

finna viljan och vägen att göra det bästa med sitt liv. O'Conner sade: "Under min halvtimme med dig fick jag mer hjälp än av någon annan levande själ."

Buchman svarade: "Det är inte jag som gör det. Det är Gud som gör det."

För några år sedan, när Frank Buchman var sjuk och hade plågor, skulle hundratals människor komma från olika delar av världen till en konferens på Mackinac Island. Buchman använde dagen innan de kom till att gå in i alla rum, där de skulle bo, med en lista på gästerna i handen. Han sade: "Vi måste göra vårt bästa för var och en av dem. Jag tänker själv se till att allt är i sin ordning." På kvällen var han grå av trötthet. Han måste hjälpas i säng. Under en timme låg han tyst, medan solen gick ner och stjärnorna började synas ovanför de Stora sjöarnas vatten, där de långa båtarna fraktar malmen genom sundet till stålverken i Mellersta västern.

Plötsligt sade han: "Vi står inför en mycket stor fram-marsch." En vän, som satt i rummet, blev förvånad över dessa ord och frågade, varför han sade så. Buchman svarade: "Jag är absolut hjälplös. Jag skulle inte ens kunna vända mig om i sängen utan att någon lyfte mig. Jag kan inte göra någonting. Gång på gång finner jag, att Gud låter mig känna mig så här före en stor fram-marsch, för att jag aldrig skall glömma att Han gör allt och jag ingenting." Efter en minut sade han: "Jag skulle vilja be. Jesus, gör mig till en bättre människa. Och tack för smärtan, som tagen i rätt anda, renar och ger styrka. Amen."

Under sista året av hans liv, kom en europeisk rege-ringsmedlem, som hade ett avgörande inflytande över en stor del av kontinentens handel och pengar, för att

träffa honom. Denne man berättade hur han sett kommunismens flodvåg vändas i Ruhr. Han talade om hur de kommunistiska rösterna i driftsråden där på fyra år minskade från 72 % till 8 %. Han påminde om en japansk premiärminister, som hade sagt till pressen, att det var människor tränade av Frank Buchman, som hade räddat hans land från diktatur och kommunism år 1960. Sedan sade han: "Ni måste känna Er mycket stolt över allt detta."

Buchman svarade: "Jag känner det inte alls så. Jag har inte haft något att göra med det. Gud gör allt. Jag bara lyder och gör vad Han säger." Ministern svarade: "Det kan jag inte acceptera. Ni själv har gjort stora ting." Buchman svarade: "Jag har inte gjort någonting. Eller rättare sagt, jag har gjort, vad män sådana som ni borde ha gjort hela tiden. Jag slutade för många år sedan att försöka styra saker och ting så som jag ville. Jag började lyssna till Gud och låta Honom få sin vilja igenom i allt. Om män som ni gjorde det, skulle ni finna svaren i stället för att hela livet vara besegrade av de problem ni själva skapar."

Frank Buchman sade till denne statsman, att förvandling i människor är enda svaret på nationers behov. Han upprepade framlidne Lord Salisburys ord i överhuset: "Vad vi behöver är gudsledda människor, som kan skapa gudsledda nationer för att skapa en ny värld." När kung Georg VI hörde om Lord Salisburys intresse för Frank Buchmans arbete, sände han någon för att ta reda på orsaken. Salisbury sade: "Jag såg Guds Ande sväva över vattnet, och jag vågade inte stå vid sidan om."

Carl Hambro, som var president för Nationernas Förbund under dess glanstid och som till sist begravde det,

när det misslyckats, sade i Genève till Frank Buchman: "Ni har skapat den konstruktiva fred, som vi för-gäves har sökt efter i årtal. Där vi inte har kunnat för-ändra politiken, har Ni lyckats förändra människor."

Och ännu under de sista timmarna av hans liv för-vandlades människor omkring honom.

En flicka hjälpte till att städa hans rum i det hotell i Freudenstadt, där han dog.

Hotellet ligger i Schwarzwald. Det var i skogen där, som han en dag år 1938 gick längs stigen, som nu kal-las Frank Buchmanweg, och fick den klara tanken: "Mo-ralisk och andlig upprustning. Nästa stora rörelse i vär-l-den kommer att vara en rörelse för moralisk upprust-ning av alla nationer."

Flickan var så målad och utstyrd, att man knappt kun-de se hennes verkliga ansikte och ögonfransar. Hon blev mycket förvånad när hon hörde att denne man, som var åttiotre år gammal, kände till hennes hemstad, kände kungen i hennes land och dennes fader, den förre kungen.

Någon gav henne ett exemplar av Frank Buchmans tal. Hon läste dem. Frank Buchman frågade henne, om hon tyckte om sitt arbete. Hon svarade: "Nej, jag avskyr hårt arbete, och vi måste arbeta hårt här. Jag vill bli flygvärdinna."

Han talade om för flickan, att Gud hade en plan för hela hennes liv, och att om hon lyssnade till Honom så skulle Han tala om den för henne.

Kort därefter blev han sjuk och dog. Några dagar se-nare skulle en vän städa hans rum. Han gick in. Där låg flickan och en väninna till henne på knä bredvid sängen. De bad.

Hon reste sig upp. Ansiktet var osminkat och ögonen strålade. Hon sade: "Den mannen var nästan fyra gånger så gammal som jag. Han sade inte mycket till mig. Men att städa det här rummet har varit en erfarenhet för livet. Jag fann en tro på Gud, därför att jag förstod vad han levde för. Jag kommer aldrig att bli samma människa igen."

Moskvaradion angriper gång på gång Frank Buchmans arbete. I en utsändning hette det: "Moralisk upprustning är en global ideologi med brohuvuden på alla kontinenter i sin slutfas av total expansion över hela världen. Den har kraften att fånga radikala, revolutionära sinnen." Själv trodde Buchman att vår tids behov var "historiens största revolution genom vilken Kristi kors skall förvandla världen". Ibland blev folk förargade över att han inte ville göra saker och ting på det sätt, som de önskade. En protestantisk biskop förebrädde honom en dag för att han i ett av sina offentliga anföranden inte hade talat tillräckligt om Kristus. Buchman genmålde: "Det var tråkigt att ni inte tyckte om vad jag sade. Jag skall försöka bättra mig. Men eftersom ni sagt mig vad ni gått och tänkt på, så vill jag vara ärlig mot er. Jag besökte er häromdagen. Ni välkomnade mig. Ni bjöd mig på kaffe. Men jag var förvånad över att ni inte en enda gång talade om för mig, att ni älskade er hustru."

Biskopen stirrade på Buchman med ögon stora som fullmånar. Buchman väntade ett ögonblick och så sade han: "Det är inte alltid nödvändigt att tala om för alla människor, vad som ligger en mest om hjärtat, första gången man träffar dem."

Folk kommer aldrig att fatta Frank Buchmans hemlighet, om de inte bedömer honom som revolutionär. För det var det, han var. Han såg inte på livet och människorna med samma ögon som andra. Han tänkte inte på människor som svarta, vita, bruna eller gula, utan som

Guds söner med samma behov, som kunde tillfredsställas med samma svar. "Det är inte en fråga om hudfärg utan om karaktär", sade han. Och år 1915 vid det första av sina nio besök i Asien, sade han: "Korparna är svarta i hela världen", och menade att den mänskliga naturen är densamma överallt.

Han tänkte inte på människor såsom tillhörande olika klasser. Han fjäskade inte för kungar — inte heller hade han det proletära snobberi som behandlar sådana människor med förakt, därför att de är av kungligt blod.

Han ansåg inte, att en man var bättre eller sämre på grund av sin rikedom — eller för att han saknade sådan. Han kände för de fattiga och gjorde sitt bästa för att hjälpa dem materiellt och på alla sätt — men han var främmande för den beskyddande inställning gentemot fattigdomen, som vägrar att förstå, att de fattiga behöver samma ärlighet och renhet som världen med rätta begär av de rika.

Då någon en gång påstod att Moralisk upprustning var en "klassrörelse", svarade han omedelbart: "Det är riktigt. Vi tror, att det finns två klasser i världen — folk som förvandlas och folk som vägrar att förvandlas."

"Det finns tillräckligt i världen för allas behov men inte för allas begär", sade han. "Om alla hade omsorg nog, och alla delade med sig nog, skulle då inte alla ha nog?"

Han levde i den andan och såg till att människor omkring honom också gjorde det. Under de sista fyrtio åren av sitt liv hade han ingen lön och ingen säker inkomst av något slag. Han levde i den tron, att "där Gud leder, där förser Han". Han kostade inte på sig någonting för egen del utom det absolut nödvändiga såsom kläder, re-

sor från plats till plats, hårklippning och skolagning. Han ägde aldrig någon bil. Och den enda egendom han hade, var familjens hem i Allentown i Pennsylvania, där hans mor och far levat och dött. Han delade allt han fick med dem, som behövde det.

Under krisen på 30-talet kom en ledare för de arbetslösa i England och besökte Buchman. Han var bitter över tillståndet bland arbetarna, avundsjuk på dem som var rikare än han, och han misstänkte, att Buchman var ett redskap för fienderna till hans klass. Buchman hörde på honom och greps av hans glöd och hans fattigdom. De lyssnade tillsammans till Gud. "Jag har ledning att ge dig hälften av allt jag äger", sade Buchman. Han gick till en låda och tog fram sin bankbok. Han visade de arbetslösas ledare vad han hade — en förvånansvärt liten summa för en som var ansvarig för en världsstyrka — och gav honom en check på halva beloppet. Han tömde sina fickor och gav honom hälften av det också. Allt som allt blev det nio pund. "Nu är vi båda socialister", sade Buchman och log. "Naturligtvis vet Buchman", sade den arbetslöse senare, "att socialismen innebär mycket mer än att man delar innehållet i sin plånbok med sin nästa. Men det var hans finkänsliga sätt att hjälpa mig att ta emot en gåva, som han vid det tillfället kände sig ledd av Gud att ge mig." Den arbetslöse blev förvandlad och arbetade tillsammans med Buchman hela sitt liv.

När en av Buchmans vänner oroade sig för pengar, sade han till honom: "Jag begriper mig inte på dig. Du gör mig förbryllad. Jag började med två eller tre människor. Sedan dess har Gud fört detta arbete till många länder och till miljoner människor i hela världen. Det växer hela tiden. Vi har aldrig haft skulder. Vi har ald-

rig haft någon garanterad inkomstkälla. Gud har aldrig lämnat oss utan medel. Varför skulle Han börja göra det nu?"

Buchman var ytterst noggrann med pengar, bokförde varje öre, lät aldrig posta ett brev om det kunde överlämnas personligen. Han hatade slöseri. Men han lät aldrig kostnadsfrågan bli den avgörande faktorn. Han brukade noga pröva om en sak var rätt, och om så var fallet satte han igång i tro. Han kunde skicka 250 människor med scenutrustning för två skådespel på en sextusenmilafärd runt jorden, fastän han inte hade medel att finansiera företaget, i den fasta tron att Gud skulle sörja för varje behov under vägen. I femtio år hade han aldrig mycket över men alltid tillräckligt för det han skulle göra.

När journalister i Bombay lät frågorna hagla över honom om de mystiska amerikanska miljonärer och industripampar, som påstods ge honom pengar, sade han dem sanningen. Han sade, att Moralisk upprustning finansieras genom tusentals gåvor, som sällan är stora, och som inte kommer från överflöd utan från offer av dem som är övertygade om att detta svar behövs. När han senare talade om dem som påstod, att han finansierades av storindustrier, tillade han leende: "Ibland önskar jag nästan att det vore sant."

En gång hade man gett honom en sådan chans. En av Amerikas rikaste män, som insett Buchmans förmåga att förvandla människor, bad honom bli ledare för en stor organisation, som han höll på att skapa. Han erbjöd Buchman ett palatsliknande högkvarter, en stab av medarbetare, nästan obegränsade resurser. Men Buchman förstod, att om denne man finansierade honom, så skulle

han vilja använda sina pengar för att kontrollera vad Buchman gjorde. Buchman tackade nej. Man gjorde då klart för honom att om han inte accepterade, så skulle man vidtaga åtgärder för att hindra, att han fick pengar från någon amerikansk mecenat. Buchmans ledning var: "Jag måste lyda Gud, inte människor. Han kommer att ge mig vad jag behöver."

Fyra händelser i Frank Buchmans liv blev milstolpar på hans väg mot revolution.

Den första ägde rum år 1908. När han var ung hade en vän anklagat honom för att vara ärelysten. Träffad av anklagelserna började han arbeta med att ta hand om fattiga pojkar i den värsta delen av Philadelphia. Till en början bodde de i ett rum ovanpå ett stall. Hästlukten trängde upp genom golvet. Pojkarna var svårhanterliga — "små vildar" kallade Buchman dem. Han brukade få dem ner i tid till söndagsfrukosten inte med gräl, utan med pannkakor på bordet. Där lärde han sig en läxa som räckte hela livet — att aldrig bli upprörd över andra människors svagheter och att aldrig skratta åt andras fel, "för man är lika löjlig själv". Företaget växte till ett hem för unga män, en idé som senare togs upp i andra städer, och ett settlement.

En styrelse på sex män hade hand om de pengar som arbetet var beroende av. När det blev ont om pengar, beslöt styrelsen att skära ner pojkarnas matrasoner. Pojkarna var hungriga. Buchman blev arg. Han låg vaken en hel natt fylld av bitterhet. På morgonen kom han inte ner till frukost och en av hans vänner fann honom i sängen fortfarande fylld av missräkning och raseri. Den dagen sade han upp sin plats. Men han grämde

sig så djupt, att han blev sjuk. Han sökte en specialist, som rådde honom att ta ett varmt och ett kallt bad varje dag, så skulle han bli bättre. I sex månader tog han de ordinerade baden. Han blev till det yttre en av världens renaste män, men han kände sig inte bättre inombords. Hans organisation, som förefallit så framgångsrik, var förstörd. Han var sårad. Han hatade. Hans hälsa bröts ner under trycket av hans bitterhet.

Här är berättelsen om denna upplevelse med de ord han själv använde för mer än trettio år sedan:

”Jag misslyckades. Jag sade, att styrelsen handlade illa. Men saken var den, att mitt arbete hade blivit min avgud. Det enda jag borde ha gjort var att avgå och låta det hela stanna vid det. Jag hade rätt i min övertygelse men det var fel att hysa illvilja. Jag for därifrån och reste utomlands. Under resan såg jag för min inre syn Bekymret i Horatius’ ode följa efter mig på en stridshäst, hela tiden tätt bakom mig. Jag kunde nästan höra hästens hovar och känna hans flåsande i nacken.

Efter att ha rest genom Italien och andra länder i Europa tog jag vägen tillbaka över England och for upp till Keswick, där en konferens just pågick. Och där hände det något! Något som jag alltid kommer att vara tacksam för. I Keswick gick jag en söndag in i en kyrka. Det var bara 17 personer där. En kvinna talade om Kristi kors. Hon klargjorde korsets innebörd för mig. En dogm som jag känt till redan som pojke, en dogm som min kyrka trodde på, som jag alltid undervisat om men som först den dagen blev verklighet för mig. Jag hade gått in i den lilla kyrkan med delad håg, med stolthet, själviskhet och hat i mitt innersta. Kvinnans enkla tal gjorde korset personligt levande för mig den

dagen, och plötsligt fick jag en genomträngande vision av den korsfäste. Jag tänkte på de sex männen i styrelsen. Jag var den sjunde som hade fel.

Med denna djupa upplevelse av hur Guds kärlek i Kristus hade slagit en bro över den avgrund, som skilde mig från Honom, och med den nya känsla av sjudande liv som hade kommit, gick jag hem och kände en stark maning att delge andra min erfarenhet. Därpå skrev jag till de sex styrelseledamöterna i Amerika, som jag hade hyst agg till och berättade om min upplevelse och om hur jag vid korsets fot endast kunde tänka på min egen synd. Överst i varje brev skrev jag följande vërs:

When I survey the wondrous Cross
On which the Prince of Glory died,
My richest gain I count but loss,
And pour contempt on all my pride.*

Sedan skrev jag:

Käre vän!

Jag har hyst agg mot Dig. Jag är ledsen. Vill Du förlåta mig!

Din tillgivne Frank”

Vid 81 års ålder, precis ett och ett halvt år före sin död, talade Frank Buchman med några vänner och kom då åter in på upplevelsen i Keswick. Här följer något av det han sade:

”Idag fördes jag i tankarna tillbaka till söndagseftermiddagen i Keswick, då sjutton människor var samlade.

* (När jag ser det underbara kors,
på vilket ärans konung dog,
då räknar jag min rikaste vinning som förlust
och föraktar all min stolthet.)

Jag såg Kristus på korset. 'Detta har Du gjort för mig;
vad har jag gjort för Dig, Du korsfäste?'

Thou of life the Fountain art;
Freely let me take of Thee,
Spring Thou up within my heart,
Rise to all eternity.*

Och så fick jag en stark förnimmelse av att ha upplevt försoningen. Jag lämnade den gudstjänsten, medveten om att jag fått det fullständiga svaret på alla mina svårigheter och synder. Jag hörde vinden från himmelen. Den blåste över mig och genom mig, och jag lämnade platsen som en annan människa.

När jag kom ut, stötte jag på en ung man, en levnads- glad ung fyr. Han bodde tillsammans med sin familj i huset intill vårt på en kulle med utsikt över Derwentsjön. 'Skall vi ta en promenad?' sa han. — 'All right', svarade jag. Och så gick vi runt Derwentsjön. Jag berättade för honom vad jag upplevt, vad jag sett under gudstjänsten och hur uppenbarelsen av Kristi kors hade mött mitt omedelbara behov. Och innan vi kommit fram hade även han gjort en upplevelse. Han var student i Cambridge och han gick hem och berättade för sin far och mor vad han varit med om. De blev förstås överlyckliga. Detta skedde 1908.

Det är femtioett år sedan jag hade den upplevelsen. Den förändrade allting.

At the Cross, at the Cross, where I first saw the light
And the burden of my sin colled away;

* (Du är själva livets källa,
låt mig dricka fritt ur Dig,
ur mitt hjärta skall Du välla,
bo i evighet hos mig.)

It was there by faith I received my sight,
And now I am happy all the day.*

Det skapade ordning i mitt liv.

Jag känner, att en hel del människor talar om korset, men det betyder inte ett dugg för dem. Det är ingen verklighet. Det är något de hör talas om eller läser om, någonting som en annan människa har. Men en *erfarenhet* av korset är avgörande, verklig och går rakt in i ens liv.

Ni kommer ihåg Paulus' upplevelse, vad som hände med honom på vägen till Damaskus. Paulus hörde en röst men såg ingen människa, och han blev fullständigt förvandlad. Det är denna nära kontakt med den himmelska kraften som visar vägen, när vi lyssnar till den stilla, lågmälda rösten.

Med en erfarenhet av korset kommer ni inte att rygga tillbaka för någonting. I Keswick lärde jag mig, att jag hade lika mycket orätt som någon annan. Jag var den, som mest behövde förändras. Jag var den som måste börja."

En andra milstolpe i hans liv var State College i Pennsylvania. Kort efter upplevelsen i Keswick blev Buchman ombedd av ordföranden för demokratiska partiets centrala utskott att komma till detta universitet. Ordföranden var medlem i styrelsen och han var bekymrad. Universitetet var ett problem. Studenterna strejkade mot sina lärare. Det hade blivit på modet att vara berusad. Fastän platsen ansågs "torrlagd" pågick nitton

* (Vid korset, vid korset där jag först såg ljuset,
och bördan av min synd föll av,
Det var där jag fick min syn genom tro
och nu är jag lycklig dagen lång.)

olika supfester sama kväll Buchman anlände. Som han senare själv berättade: "Det fanns tillräckligt med dryckesvaror för att hålla ett slagskepp flytande."

Buchman fann att det var tre män som var nyckelpersonerna vid universitetet — dekanus, som var agnostiker, en populär student Blair Buck, som var son till en domare i högsta domstolen och som beskrev sig själv som konfucian men inte hade någon verklig tro, och William Gilliland, som om dagen skötte om hästarna åt doktorn på orten och om kvällen smugglade in dryckesvaror åt studenterna. Han kallades allmänt Bill Pickle.

Dessa tre män förvandlades. Genom deras förvandling förändrades andan vid hela universitetet. Det blev ett mönster för kristen fostran. Tolvhundra av de sextonhundra studenter, som då fanns vid universitetet, kom varje vecka till bibelstudium. Den katolske prästen höll s. k. 'Frank Buchman-mässor' för sekulariserade katoliker som återvänt till kyrkan som ett resultat av Buchmans arbete. Folk kom från när och fjärran för att se de under som Gud hade gjort.*

Under de återstående tjugo åren av sitt liv arbetade Bill Pickle tillsammans med Buchman. Vid åttio års ålder reste han med Buchman till Genève och talade där till ledare för Nationernas förbund. Blair Buck lade grunden till en stor del av negerundervisningen i Amerikas sydstater. Hans inflytande var så stort, att integrationen skedde på ett naturligt och fredligt sätt i områden där man väntat sig våld. Vid Frank Buchmans bortgång femtiofyra år efter deras första sammanträff-

* Dessa händelser skildras i *Omskapa människor* av Paul Campbell och Peter Howard, 1955. sid. 100—124.

fande var Blair Buck och hans hustru på resa med Moralisk upprustnings internationella styrka i Peru. Bill Pickles barn kom år 1961 till Buchmans begravning och berättade om hur den tro som deras far hade funnit mer än ett halvt århundrade tidigare nu gavs vidare till hans barnbarn.

Vid Penn State College lärde sig Frank Buchman hemligheten med fullständig lydnad för Guds röst. Här följer, med hans egna ord, några av de saker han lärde sig mellan 1908 och 1915 och som varade för resten av hans liv.

”Jag hade så mycket att göra med folk som kom för att träffa mig, att jag var tvungen att ha två telefoner i mitt rum. Men ändå var jag inte nöjd med resultatet. Därför beslöt jag mig för en radikal metod — att ägna den timmen på dagen mellan fem och sex på morgonen, då telefonerna antagligen inte skulle ringa, åt att lyssna till den stilla, lågmälda rösten för att få inspiration och ledning. Gud sade mig vad jag skulle göra, och jag skrev ner det. Om ni har ett minne som bevarar saker och ting fotografiskt så är ni att gratulera, men jag är dum och jag måste skriva ner dem. Kineserna säger, att det starkaste minne är svagare än det svagaste bläck.”

Det var Frank Buchmans förmåga att lyssna, som längre fram gjorde intryck på observatörer. Herbert Grevenius skrev i Stockholms-Tidningen 1938: ”Det blixtnabba leendet är inte hans hemlighet. Fyndigheten, rörligheten, förmågan att hålla en församling i sin hand och ändå till den grad försvinna i massan, det är heller inte ting som direkt säger något om mannen. Ser man närmare efter på fotona finns där något liksom avsidet

lyssnande i själva blicken. Och sitter man några dar och håller vakt på hans ansikte frapperas man av hur ofta han kan verka både ängslig och rådvill för att inte säga hjälplös. Och han gömmer inte undan det. Hans ofattbart verksamma liv är byggt på detta enda: ledning, och han vidgår det öppet i var stund. Han är ett segel som ständigt väntar att fyllas av vinden, en man med ett stort och varmt och ödmjukt hjärta, en demokrat, som vill göra människorna fria under Guds diktatur."

En annan redaktör skrev: "Det är omöjligt att förstå honom, om man inte tänker på honom som en man som alltid håller sig i Guds närhet, lyssnar efter ledning och tar emot kraft, vilket han säger är normalt liv för alla sunda människor."

"Jag lärde mig en annan sak i State College", sade Buchman. "När Bill skaffade sprit åt alla dessa studenter, såg jag ofta hur de bars hem på natten. Jag har sett verkliga katastrofer i studenters liv och jag säger uppriktigt och rakt på sak att det är ett helvete, om man inte har Jesu Kristi evangelium. Det är bara en sak som hjälper, och det är Någon som kan förändra en, Någon som älskar en. Om ni har den kraften så kommer män och kvinnor att söka upp er dag och natt för att finna ett svar. Alla slags människor.

Det är en konst som alla vill lära sig och Gud hjälpe oss, om vi inte gör det. Vi behöver lära oss den för våra barns skull. Dina egna barn måste komma och berätta för dig om sig själva, och du kommer att vara ärlig mot dem, därför att du vet hurdan du själv var. På det sättet vinner du dina barn. Det är därför som alla dessa ungdomar kommer till oss. De kommer till den som förstår

dem, den som inte talar alltför klokt eller vill verka alltför bra, den som är ärlig om sig själv."

Det var också under de åren för länge sedan som Frank Buchman lärde sig vikten av att ha disciplin i sitt eget liv, om han ville hjälpa andra att finna ett svar till nederlag i deras liv. Om normerna absolut ärlighet, absolut renhet, absolut osjälviskhet och absolut kärlek brukade han säga: "De är Kristi normer. Är de dina?" Men han ställde inte upp regler för andra. Han beskrev Moralisk upprustning som "en sjö där lamm kan vada och elefanter simma". Vid ett tillfälle sade han: "Det finns en viss nivå av Moralisk upprustning i varje människa. Det är vår uppgift att höja den."

Men tragedin med spriten i Bills och andras liv satte varaktiga spår i hans hjärta. Bill brukade säga att om Buchman eller de som arbetade tillsammans med honom hade tagit bara en enda droppe, när de först lärde känna honom, så hade han aldrig blivit vunnen för den tro på Gud, som blev rodret och seglet för hans kurs i livet. Frank Buchman uttryckte det på följande sätt: "Jag har vuxit upp i en omgivning, där jag hela mitt liv kunde få sprit, när jag ville. Men det finns en orsak till att jag inte smakar en droppe. Det är på grund av sådana som Bill Pickle. Man vinner dem inte, om man smakar en enda droppe, bara en enda liten cocktail. Jag säger inte till någon annan, att han inte skall dricka. Vem som helst kan göra som han vill. Alla har Andens frihet, men för min del tänker jag på sådana som Bill.

Det är precis samma sak med rökning. Jag röker inte, men jag säger inte att det är fel för er. Jag skulle inte kunna göra det, därför att Bill förr i världen var en verklig kedjerökare. När han förvandlades föll allting bort.

Ingen tobak, ingen sprit. Trots att jag aldrig sade något till honom om det. Det är märkvärdigt hur dessa — jag ska inte kalla dem synder, jag kallar dem bara trevliga små laster — ibland kan vara nyckeln till en människas hela liv.”

Buchman hade den tron att det var en fråga om huruvida man försökte leva sig själv till behag eller för att hjälpa andra. Han brukade ofta berätta historien om en vän från Skottland, som efter vad han själv kände hade levt ett oklanderligt liv men som aldrig blev brukad av Gud till att hjälpa en annan människa att bli annorlunda. Genom sin vänskap med Frank blev han en man med en effektiv tro, och han brukade säga: ”Förr i världen kunde mina vänner aldrig göra mig drucken — men jag kunde aldrig göra dem nyktra.”

Buchman förargade många med sin tro: ”Om du inte vinner, syndar du”, (If you are not winning, you are sinning.) Med det menade han att om man inte levde på ett sådant sätt att människor i ens omgivning fann svaret till fruktan, hat och orenhet i sitt liv, så var det något fel på en.

En annan milstolpe, som kom att få avgörande betydelse för hans liv, var en järnvägsresa 1912 genom Kanada. Då fick han plötsligt, med en känsla av särskild insikt, den övertygelsen att kristendomen har en moralisk ryggrad. Han såg klart att orsaken till att så många kristna var välmenande men kraftlösa i sina nationers liv och t. o. m. i sina familjer, var att de bekände Kristus med sina läppar men kompromissade i sina liv. Han insåg, att varje äkta erfarenhet av tro medförde djup moralisk förvandling. Han insåg, att de, som bekände sin

tro men levde i smuts, inför människorna förnekade att Guds makt kunde verka i deras natur.

En av de viktigaste milstolparna i Frank Buchmans liv var det som skedde 1921. Han hade blivit bjuden till Washington av en hög engelsk officer som deltog i nedrustningskonferensen. Han såg då klart det som endast få fattade — att världen inte blott stod vid slutet av ett stort krig utan vid början till civilisationens sammanbrott, då alla de moraliska värden, som dittills accepterats av människan, skulle ifrågasättas och förnekas.

Vid den tiden skickade den engelske officeren ett kort till honom med en bild av ett huvud. Under stod det: "Gud gav människan två öron och en mun. Varför då inte lyssna dubbelt så mycket som du talar?"

Medan Frank Buchman var på väg till Washington med tåg och under natten lyssnade till hjulens dunkande och även till rösten i sitt inre, kom en tanke gång på gång till honom: "Avgå, avgå, avgå." Det innebar att lämna den trygga, avlönade anställningen som han då hade vid ett college i New England. När han kom fram till Washington, hade han fattat sitt beslut. Han sade upp sin tjänst och tog aldrig mera en avlönad anställning. Han skar av den mänskliga säkerhetens band och satte sin tillit enbart till Gud.

Han for till Europa. En månljus kväll berann han sig i Petty Cury i Cambridge. Han var överväldigad av de oerhörda behoven i världen — det moraliska jordskredet i folken, hatet och fruktan som mångdubblats genom kriget, flykten från tron, den lek med tvivlet som hemmens förfall hade skapat, världskommunismens växande styrka. Medan han realistiskt skärskådade vad som måste göras, slog honom plötsligt denna tanke med väl-

dig kraft: *"Du kommer att brukas till att omskapa världen."*

Han bävade inför detta. Han blev så överväldigad av tanken, att han på tre dagar inte sade ett ord om den till någon. Han ville inte skriva ner den, fastän han sedan många år hade tagit för vana att skriva ned de tankar, som kom till honom medan han lyssnade. Men tanken återkom gång på gång. Han visste att han inte kunde göra det — men han hade också den tron, att Gud kunde göra vad som helst i, genom, med och för en man, som givit sig helt till Hans vilja.

Till slut accepterade han denna ledning som en utmaning och en kallelse.

Något senare satt han tillsammans med ett par vänner i ett rum vid universitetet i Oxford. Han sade till dem: *"Vi är få. Men om vi håller ihop och bara gör det som vi tror, att Gud vill att vi skall göra, så långt Han visar oss det, så kommer vi att tillsammans bli brukade till att omskapa världens tänkande och liv."*

Dessa beslut gjorde att Buchman, en man med tro blev en man med ideologisk kraft. Hans beslut gav honom en klar syn på dagshändelserna och en vision för människor och nationer, som påverkat nutidens historia.

En diplomat, som under ett kvarts sekel haft som sin uppgift att förhandla med ryssarna och andra vid de flesta konferenser efter kriget, gav följande omdöme om Buchman: *"Han har gjort tre ting. Han såg det verkliga problemet många år, innan vi andra förstod det. Han utformade i människoliv ett svar, som kunde lösa problemet. Sedan gjorde han det svåraste av allt — han byggde en styrka av människor på alla kontinenter, som nu ger detta svar till världen."*

FRANK BUCHMAN ägde den genialitet som gjorde vänskap bestående. När han blev god vän med någon, så räckte vänskapen intill tredje och fjärde generationen. Han gjorde det första av sina nio besök i Asien år 1915. I Japan var hans värd baron Shibusawa, den moderna japanska industrins grundare. Idag är baron Shibusawas barnbarns barnbarn med om att omskapa världen.

Samma år blev Mahatma Gandhi en av Buchmans vänner, och det blev en vänskap som varade livet ut. Gandhi sade, att Moralisk upprustning var "det bästa som hade kommit från Västern". Hans son, Devadas Gandhi, utgivare och redaktör för *Hindustan Times* sade: "Om Moralisk upprustning misslyckas, misslyckas världen." Manilal Gandhi, redaktör för *Indian Opinion*, den tidning som hans far grundade i Sydafrika, gav ut ett specialnummer av tidningen med temat: "Moralisk upprustning skapar en ny dimension av rasenhet i Sydafrika." Sonsonen, Rajmohan Gandhi, lämnade sin karriär som tidningsman för några år sedan. Han ägnar nu sitt liv åt att ge Moralisk upprustnings budskap till världens folk.

Hemligheten med Frank Buchmans vänskap var att han snabbt gick till roten med det väsentliga i människors liv. När lord Lytton var vicekonung i Indien, välkomnade han Frank Buchman som sin vän, och mottog honom som sin gäst vid flera tillfällen. Under sista året av sitt liv sade han: "Min vänskap med Frank Buchman har betytt mer för mig än vänskapen med någon annan

människa." Vid en tidpunkt, när britterna och indierna stod i bitter motsättning till varandra, gick Frank Buchman in och ut både i kongressledarnas hem och vicekungens palats och ägde båda parter förtroende på ett sätt som var få andra män förunnat.

Vid tiden för Belgaum-konferensen åt han en gång lunch tillsammans med en annan vicekonung. Vicekonungen frågade: "Var har ni varit?" — "I Belgaum", svarade Buchman. — "Belgaum", sade vicekonungen. "Jag hoppas, att ni inte träffade bröderna Ali där? De är förfärliga människor." Bröderna Ali ledde på den tiden en rörelse i Indien, som skulle ha slutat med ett försök att med våld kasta ut engelsmännen ur landet.

Frank Buchman svarade: "Tycker ni, att de är förfärliga? De är mina vänner." Så fortsatte han med lunchen.

Vicekonungen blev intresserad. Han använde en del tid till att förklara sin inställning och frågade sedan: "Vad skulle ni göra, om ni vore i mitt ställe?"

Buchman lade ner kniv och gaffel och sade: "Eftersom ni frågar mig, skulle jag behandla bröderna Ali som ni har behandlat mig. Ni har varit vänlig mot mig. Ni bjöd mig hit och satte mig till höger om er. Jag skulle göra precis detsamma med bröderna Ali."

Vicekonungen blev förvånad och misslynt. Men när han tänkt över saken, gjorde han som Buchman föreslagit. Bröderna Ali hörsammade hans inbjudan, och satt en på hans vänstra och en på hans högra sida. Senare sändes de med vicekonungens välsignelse och stöd som delegater till konferensen i St. James's Palace, en anhalt på den långa väg, som slutade med Indiens självständighet.

Lady Minto, maka till en annan vicekonung, blev också

en trofast vän till Frank Buchman, liksom hennes syster lady Antrim. Idag deltar lady Antrims barnbarnsbarn i Moralisk upprustnings arbete.

Lady Minto och lady Antrim reste tillsammans med Frank Buchman i många delar av världen. Under en resa genom mellersta Östern var de en halv dag på Cypern. Där tog de en taxi i Larnaca och for inåt ön. Nära tjugo år senare träffade några brittiska soldater den taxichaufför, som hade suttit vid ratten den gången.

Han berättade för dem, hur den enda resan med Frank Buchman hade förändrat hans liv. Vid tiden för blodbadet på Cypern träffade taxichauffören fortfarande brittiska vänner, som var intresserade av Moralisk upprustning, och de arbetade tillsammans för att bidra till en lösning.

Mer än tjugo år efter det att Frank Buchman hade varit i Madras, kastade sig en rockvaktmästare på ett av hotellen ner på golvet och kysste fötterna på en man som kände Buchman och sade: "Var är Buchman? Jag tänker ofta på honom. Han hjälpte mig att finna något i livet, som har gjort mig lycklig i min familj även om jag fått uppleva hårda år, ofta utan mat eller arbete."

Rajmohan Gandhi arbetade som tidningsman i England fyrtio år efter det att Frank Buchman först träffade hans farfar. Han tog så djupt intryck av det han såg i Frank Buchmans arbete, att han tog avsked från sin tidning och beslöt att göra Moralisk upprustning till sin livsuppgift. En av Indiens ledare sökte övertyga honom att han hade sin uppgift inom pressen. Rajmohan svarade: "När min farfar kom tillbaka från Sydafrika som advokat, sökte hans familj övertala honom att

fortsätta med sin praktik. Men istället lade han sina privata planer åt sidan för att befria vårt land. Nu väntar en större uppgift än att befria ett land. Nu gäller det att rädda hela världen från diktatur, moraliskt förfall och krig. Jag tänker sätta Moralisk upprustning före allt annat.”

Mer än ett år senare kom samme indiske ledare ut ur ett hus tillsammans med Rajmohan Gandhi. De kallade på en taxi. Rajmohan gick åt sidan för att låta den äldre stiga in först. Men den äldre mannen ville absolut att Rajmohan skulle stiga in före honom: ”Jag vill, att du skall gå först, för jag vill visa dig att du hade rätt och jag hade fel.”

År 1960 sade president Prasad till Rajmohan och några av hans vänner i sitt palats i Delhi, att enligt hans uppfattning var det arbete de gjorde det betydelsefullaste som hände i Indiens liv idag.

Rajmohans förvandling påverkade hela hans familj. Han berättar själv:

”Min mor och bror kom till konferensen för Moralisk upprustning i Caux i Schweiz. Min bror var femton år gammal. Han var angelägen att förvandlas. Han beslöt att gå igenom sitt liv i ljuset av de fyra normerna. Han kom och berättade för sin mor var han behövde förvandlas, och han talade om för henne, att han en gång hade kommit hem med sitt betygskort från skolan och lyckönskats av alla, då han i matematik fått 90 poäng av 100 möjliga. Han sade till mor: ’Naturligtvis fick jag bara 9, nollan hade jag satt dit själv.’

Sedan fick min bror en lidelse för att rädda sitt land. Han sade: ’Jag tänker visa filmen *Livets höjdpunkt* för Indiens president.’ Nu trodde somliga att han inte kun-

de göra det. Han var då bara femton år gammal, och det verkade ogenomförbart.

Men han for tillbaka till Indien. Han telefonerade, skrev brev och inom två veckor hade han visat *Livets höjdpunkt* för presidenten. Det var inte bara presidenten som var där med sin familj, utan också militärer och regeringsmedlemmar. Min bror hade blivit fri att kämpa för sitt land.”

För en av Indiens rikaste män innebar mötet med Frank Buchman i Calcutta en chock som på ett oväntat sätt väckte honom till besinning. Han anlände just som Buchman skulle lyssna till Gud tillsammans med en skara av sina vänner. Indiern, en marwari, satt tyst och undrade vad som hände. Om en stund bröt Buchman tystnaden och sade: ”Den enda tanke jag hade var ’Sluta med att stjäla’. Jag vet inte vad det betyder. Det kanske syftar på min klocka, som någon stal häromdagen. Det kanske syftar på mig själv, fastän det är några år sedan jag stal något. Jag vet helt enkelt inte vad det betyder.” Då reste sig marwarin och skyndade ut ur rummet. Buchman frågade: ”Vem var den mannen? Jag önskar att någon hade presenterat mig för honom. Jag skulle ha velat träffa honom.”

Nästa dag kom marwarin igen och sade: ”Jag är förvånad över hur Buchman kunde känna till mitt problem. Jag har i åratal lurat regeringen ifråga om mina skatter.” Samma dag sände han en check på tusen rupier till regeringen. Han bjöd hem Frank Buchman och mer än tvåhundra av hans vänner för att de skulle få träffa många av de ledande affärsmännen i staden, och berättade för dem med glatt hjärta, att han hade beslutat sig för att vara ärlig i framtiden.

Sun Yat-sen var bland dem, som blev Buchmans vänner i Kina år 1917. De båda männen brukade träffas i källaren till en cementfabrik. Det fanns tre utgångar från källaren. Sun Yat-sen befann sig vid den tiden på flykt. Han ville inte vara någonstans, där han inte hastigt kunde försvinna i vilken riktning som helst, för att sätta sig i säkerhet. Sun Yat-sen sade, att hans samtal med Buchman hade haft ett djupt inflytande på hans liv, ty Buchman var, sade han, ”den enda människa, som sade mig sanningen om mig själv.”

Bland sina vänner på den tiden räknade han också en rik advokat och diplomat. Advokaten var hasardspelare. Han inbjöd Buchman till sitt hem och bjöd honom på cocktail och cigarretter. Buchman tackade nej. Men han lade märke till att advokatens händer var fläckiga av nikotin, och att han skakade och darrade, t. o. m. när han satt och drack sina cocktails. De spelade ett parti tennis tillsammans, och advokaten bjöd honom att stanna kvar på middag. Det var trettio rätter vid den kinesiska måltiden, och advokaten drack olika sorters vin till nästan varje rätt. När Frank Buchman berättade denna historia, kom han alltid ihåg de tjugo år gamla äggen, som smakade som ost, havssniglarna, de råa fiskskivorna, fågelbo-soppan och slutligen krysantemumbladen, doppade i söta såser av olika slag. Vid slutet av måltiden var advokaten mycket ostadig och erbjöd sig att sända hem Frank Buchman i en bärstol buren av sex kulis. ”Det är intressant hur människor ofta projicerar på en annan det som de själva bäst behöver”, brukade Frank Buchman säga, när han erinrade sig den kvällen i advokatens hem. ”Jag behövde inte bäras hem. Han

däremot behövde sannerligen någon som bar honom efter den middagen. Men jag tog tacksamt emot erbjudandet, eftersom jag inte ville göra honom upprörd den kvällen."

Advokaten tackade ja när Buchman inbjöd honom till middag följande kväll. Vid middagen började Frank Buchman tala om ledning från Gud. Han berättade historien om hur han en kväll gick på en gata och fick den klara tanken att tala med den man, som gick framför honom. "Den mannen är i stor nöd", tänkte han. Men då han inte var säker, sade han till sig själv: "Om mannen stannar vid nästa lyktstolpe, skall jag tala med honom." Mannen stannade. Buchman gick fram till honom och sade: "Jag kände, att jag borde tala med er. Jag tänkte att ni kanske behövde någonting." Mannen svarade: "Javisst behöver jag hjälp. Gud måste ha sänt er till mig. Min mor ligger på sjukhuset därborta. Hon ligger för döden. Mina sju syskon är på sjukhuset, och jag vet inte vad jag skall göra med dem." Männen gick till sjukhuset tillsammans. De bad tillsammans. Hela familjen blev intresserad av det arbete Buchman höll på med, och de höll kontakt med honom genom åren.

Den kinesiske advokaten sade till Frank Buchman: "Tror Ni att Gud kan tala till sådana människor som jag?"

"Naturligtvis tror jag det", svarade Buchman.

En stark storm blåste upp. Buchman inbjöd advokaten att stanna över natten. Advokaten sade: "Min fru väntar på mig."

"Ni har ofta förut låtit henne vänta", sade Buchman.

Advokaten log och medgav det men sade, att kulierna måste komma hem. Frank Buchman påminde honom om

att tre kulier nyligen hade blivit uppätta av tigrar i en dal i närheten, och han trodde att de skulle bli glada om de fick stanna över natten. Besökaren gick med på att stanna.

Frank Buchman bad advokaten att läsa för honom det kapitel i Bibeln som han tyckte mest om. Advokaten kunde inte komma på vilket hans kapitel var, men slog upp Bibeln på måfå. Han hade oturen att komma på ett kapitel som innehöll fullt med långa namn och släktergister. Inte desto mindre läste han det rakt igenom från början till slut. Männen bad sedan tillsammans och gick till vila. Nästa morgon antydde advokaten, att det var bibelläsningen som hade gjort honom så sömning.

Buchman sade: "Kanske det. Skall vi läsa ett kapitel till?"

Snabbt svarade advokaten: "Ni får läsa den här gången." Buchman läste för honom 1 Kor. 6: 9—11.

Advokaten sade: "Jag visste inte att det stod i Bibeln. Men det stämmer in på mig. Jag ville inte stanna i går kväll hos er, eftersom jag inte kan sova utan narkotika. Min doktor ger mig ett piller, som får mig att somna och ett annat piller, som väcker mig ordentligt på morgonen. Ni är den enda människa, som jag nånsin har berättat den hemligheten för."

Advokaten förändrades. Han började berätta för andra vad som hade hänt med honom och om hur Gud hade botat nederlagen och kompromisserna i hans liv. Han blev ärlig mot sin hustru och deras hem blev som nytt. Kinas ledare fick höra talas om detta, och många andra fann liksom Sun Yat-sen vägen till Frank Buchmans dörr på grund av det som skedde med män som den kinesiske advokaten.

Biskop Lewis i Kina förklarade, att det arbete som på den tiden utfördes av Buchman och hans vänner i fjärran Östern hade betytt mera för Kinas ledande män än någon annan enskild rörelse under de tjugoåtta år biskopen hade varit i Kina.

Det var under dessa tidiga år som Frank Buchman först började förstå, hur djupt förfallet var även hos de människor som kallade sig kristna. Han började ta itu med perversitet hos många som inte tvekade att leva besegrade, medan de predikade Kristi evangelium. Det var nu som Buchman först fick erfara den hätska oppositionen från män som var slavar under sådana synder som homosexuell njutning och som kände skärpan i hans utmaning men vägrade att förvandlas.

Det var också i Kina som Buchman först mötte oppositionen från kommunister som förstod, att om Guds ledarskap återupprättades i hela världen, skulle det inte finnas någon möjlighet till framgång för den revolution om vilken Lenin sade: "Den kan aldrig lyckas förrän myten om Gud har utplånats från människornas sinnen."

Också i Indien visade det sig under dessa år att de vänskapsband som Frank Buchman knöt ledde till underverk i människors liv.

Sedan Buchman träffat Gandhi i Madras år 1915 inbjöds han av rektorn för en berömd internatskola att komma till det skolläger som låg högt uppe i Himalaya. Rektorn klagade över en pojke som hette Victor. Pojken var upprorisk. Han brukade dra upp tältpluggarna, så att tälten föll ihop över dem som var inne i dem. Han ville aldrig komma till lägermötena. Ledningen hade be-

slutat, att Victor omedelbart skulle sändas hem.

Buchman frågade: "Har ni talat med pojken?"

Rektorn svarade: "Nej, vi har talat om honom. Men vill ni tala med honom?"

Buchman samtyckte. Och rektorn lovade, att han skulle se till att pojken kom till Frank Buchman klockan halv elva på förmiddagen. Victor kom inte. Vid lunchen frågade rektorn hur samtalet hade avlupit.

Buchman svarade: "Ingen Victor."

"Ja, men han lovade", sade rektorn.

"En massa människor säger ja, när de menar nej", svarade Buchman. "Försök om ni kan få honom att komma till mig klockan halv tre."

Så Buchman väntade, medan de flesta vilade middag. Fortfarande inget spår av Victor. Vid tedags sade rektorn: "Men han lovade mig att han skulle komma och träffa er."

Den kvällen var det vacker fullmåne. Victor hade lovat att komma och träffa Buchman, men han var i stället ute och rodde i en båt på kanalen. "Vem kan klandra Victor för att han inte kom?" frågade Buchman.

Nästa dag klockan elva kom rektorn springande och sade: "Jag har fått tag i Victor, kom genast." Buchman gick ut till en liten kulle, där Victor och en annan pojke lekte. De lekte med bambukäppar och svängde dem på samma sätt, som en tamburmajors svänger sin stav framför en marscherande musikkår.

Buchman gick fram till Victor och sade: "Det där gör du bra. Jag önskar, att jag kunde göra det."

Victor, som brukade springa sin väg, när någon vuxen närmade sig, svarade: "Försök bara."

Buchman försökte, men kunde inte. Det misslyckandet

gjorde Victor förtjust. Så satte sig Buchman ner och sade till Victor: "Jag var på ett läger en gång. Jag avskydde det."

Victor sade: "Var ni sån? Jag är precis likadan."

Så började han berätta för Buchman om hur han ställde till ofog överallt, och hur han brukade dra upp tältpluggarna. Han sade: "Det är något fel inuti mig. Det är allt man kan säga om det."

Sedan de samtalat vidare, sade Victor: "Jag är ledsen."

"Hur ledsen?" sade Buchman. "Vet du vad samvetskval är?"

Victor sade: "Ja, det vet jag. Det är att vara ledsen och sedan göra om det igen."

"Det tjänar inte mycket till", sade Buchman.

"Nej", svarade Victor, "vad jag behöver är verklig ånger. Det betyder att vara så ledsen att man inte gör om det."

Frank Buchman var så imponerad av att Victor förstod skillnaden mellan samvetskval och ånger, att han använde pojkens definition för resten av livet.

Sedan sade Buchman till Victor: "Du kan få en vän som alltid förstår dig, alltid är trofast och som är så intressant, att du aldrig vill springa bort från honom."

Victor sade: "Jag vet vem ni menar. Ni menar Jesus Kristus. Jag skulle vilja bli hans vän, men jag vet inte hur."

På Himalayas sluttning talade Buchman med pojken om synd med det stora jaget i mitten.* Han sade, att

* engelska SIN = synd
I = jag

synd är allt som kommer mellan oss och Gud eller mellan oss och en annan människa. Han berättade för Victor, hur han hade fallit på knä och givit sig själv helt till Gud så långt han förstod.

Victor sade: "Det skulle jag vilja göra". Han föll på knä tillsammans med Buchman och sade: "Gud ta hand om mig, för jag kan inte ta hand om mig själv."

Senare sade han till Buchman: "Det är som om jag hade blivit av med en massa gammalt bagage, som det inte var någon nytta med. Jag måste gå och berätta för mina vänner vad som har hänt mig."

Buchman sade till honom: "Om Jesus är din bästa vän, så är det helt enkelt ohövligt att inte presentera honom för andra människor."

När skolans elever lämnade lägret och for till järnvägsstationen sade rektorn till Buchman: "Vad i all världen har hänt med Victor? Han är fullständigt förändrad."

Buchman svarade: "Jag tror det är bäst att ni frågar Victor."

Men Victor var inte där. Han hade fått syn på en polis som förde en fånge till fängelset. Fången var fastkedjad vid polisen med handbojor. Victor gick fram till fången och sade: "Det gör mig ont om er. Jag var likadan som ni till för några timmar sedan. Jag var fånge under alla mina fel. Det fanns en man som hette Paulus, som var fånge. Men fastän han var i fängelse var han en fri man, och ni kan också vara en fri man. Jag vill träffa er när ni kommer ut från fängelset och berätta mer om det för er." Sedan gick Victor och köpte curry och ris till mannen med handbojorna.

Flera månader senare besökte Frank Buchman Victor

i skolan och träffade många av hans skolkamrater, muhammedaner och hinduer såväl som pojkar från England, som hade förändrats genom att de talat med Victor.

Historien spreds över Indien. Senare träffade en biskop Buchman och sade till honom: "Ni behöver inte presentera er. Jag har träffat Victor." Biskopen bad sedan Frank Buchman att fara till England och göra samma sak för en släkting till honom vid universitetet i Cambridge. Det var detta förslag från biskopen som kom Frank Buchman att resa till England och börja det arbete vid universitetet i Cambridge och senare i Oxford, som var begynnelsen till Moralisk upprustnings spridning runt världen.

Buchmans hemlighet med att ta itu med människor förblev ända till slutet densamma som den han använde när han tog itu med Victor eller den kinesiske advokaten.

En dag år 1959 kom Saburo Chiba, då ordförande i japanska parlamentets säkerhetsutskott, och besökte Buchman.

Några av dem som var hos Buchman vid det tillfället sade: "Chiba har gjort en lång resa. Han har kommit från Japan, genom hela Asien, hela Europa, hela Amerika, så han måste vara trött. Ge honom ett bra rum och låt honom få vila sig." Buchman svarade: "Här är en man som kan påverka ett helt folks liv. Vila? Låt oss använda varje minut av dagen för att ge honom en maximal erfarenhet av förvandling."

Chiba anlände tillsammans med sin hustru. Han var agnostiker. Han var vänlig men på sin vakt. Han slog

sig ner vid frukostbordet med Buchman och hans vänner en kvart över åtta på morgonen. Frukosten varade till tjugo minuter i tolv. Historier berättades om hur ras-skillnader i Sydafrika och Amerikas sydstater hade fått en lösning genom förvandling i människor. Hur både ärkebiskop Makarios, greken, och dr Kutchuk, turken, sade att Moralisk upprustning hade spelat en viktig roll för att göra slut på blodbadet på Cypern. Hur kommunister i Tyskland, Italien, Kerala och alla delar av världen sade, att de i Moralisk upprustning funnit en idé som var överlägsen kommunismen, eftersom den skapade en ny människotyp, och fyllde de djupaste behoven i människans hjärta.

Efter frukosten tog männen en promenad tillsammans i trädgården och samtalade. Lunchen var en japansk måltid, perfekt lagad. Chiba var så imponerad, att han nödvändigt ville gå ut i köket och träffa kokerskorna. Han fann där dottern till en bankir på Wall Street, som berättade för honom att hon ägnade sitt liv åt att utan lön av något slag laga perfekta måltider för de gäster som kom till det hemmet. Chiba sade till Frank Buchman: "Om ni har en idé som gör en Wall Street-bankirs dotter till kokerska, och en så perfekt kokerska som den här, och hon gör det arbetet utan ett öres betalning, då är det sannerligen en mycket stor idé."

Mot slutet av kvällen när Chiba och hans hustru skulle fara, sade Buchman till honom: "Jag fick en tanke för er tidigt i morse."

Chiba frågade: "Vad var det?"

Buchman sade: "Hela världen kommer att gå rakt in i ert hjärta. Ni kommer att låta hela världen gå in i ert hjärta."

När Chiba, den agnostiske statsmannen, sade adjö på flygplatsen den kvällen, vände han sig till sina vänner med orden: "Idag har jag funnit Gud för första gången i mitt liv. Jag kommer aldrig att bli densamme igen."

Sedan dess har hela hans familjeliv förändrats. Hans sondotter, Emiko, arbetar med Moralisk upprustning. Hon förvandlades och skrev brev till alla medlemmarna i sin familj och ställde tillrätta det som hade varit fel. Detta hjälpte hennes mor att förvandlas och hennes far också. Emikos yngre syster var en mycket begåvad flicka men hade ett ganska kallt hjärta. Hon förvandlades och är nu en kvinna med en värme som vinner vänner överallt. Chibas son började förvandlas. Han gick fram och tillbaka utanför sin fars rum till klockan två på morgonen, innan han fick mod att gå in och vara ärlig mot honom.

Chiba sade: "Min son har lärt sig att skilja mellan rätt och orätt, min sondotter har funnit ett mål för sitt liv, och jag själv har fått mod att säga vad som helst till vem som helst."

Chiba var mycket intresserad av att hjälpa till att förvandla ledarna för Seinendan, den stora japanska ungdomsorganisationen med fyra och en halv miljoner medlemmar. Buchman fick höra att Moskva hade inbjudit över hundra från Seinendan att komma till Ryssland för träning. Han telegraferade och inbjöd dem att komma till en konferens för Moralisk upprustning i stället. Det blev en häftig diskussion. Till slut kom etthundratvå av Seinendans ledare till Moralisk upprustning för träning och endast sju för till Moskva.

Under tre månader arbetade Frank Buchman och hans vänner dag och natt för att ge moralisk förvandling och

tro på Gud till Seinendans ledare. Många av dem var marxister och västfientliga. Buchmans vänner fick lov att ta itu med äktenskapsbrott, utomäktenskapliga barn, homosexualitet, onani, lesbianism bland kvinnor, incest, sterilisering, narkotikamissbruk och ohederlighet med pengar. Efter de tre månaderna hade nästan alla de unga japanerna förvandlats. De återvände till sitt land och var så effektiva som ledare att alla kommunistiska kandidater vid valen till Seinendans centralstyrelse, sedan dess blivit utslagna och alla som valts har hört till dem som tränats av Moralisk upprustning. En kommunistledare sade till en av de framgångsrika kandidaterna: "Ni besegrar oss." MRA-mannen svarade: "En idé besegrar er." Kommunisten sade: "De människor som tränats i Moralisk upprustning är omutbara."

När Nobosuke Kishi var premiärminister i Japan, telefonerade han till Frank Buchman från Blair House under sitt besök i Washington som president Eisenhowers gäst. Han frågade vad Buchman gjorde för den japanska ungdomens ledare. Buchman svarade: "Vi lär dem att gå inte till höger och inte till vänster utan rakt fram." Vid återkomsten till sitt land sade Kishi till pressen, att han ville leda Japan inte åt höger och inte åt vänster utan rakt fram. Senare gav han vid en presskonferens uttryck åt sin åsikt att Japan skulle ha gått bakom bamburidån år 1960, om det inte varit för de män och kvinnor inom alla livsområden som förvandlats och tränats i Moralisk upprustning.

Krisen år 1960, på vilken Kishi syftade, åstadkoms av Tokios studenter ledda av Zengakuren-organisationen. De ställde till kravaller på gatorna i Tokio och hindrade

dåvarande president Eisenhower från att besöka Japan. Några av Zengakuren-studenterna inbjöds till Europa för träning i Moralisk upprustning. De kom. De förvandlades. Några blev ärliga om hur de hade tagit emot pengar från kommunistpartiet för att skapa oroligheter i Tokio. De skrev ett skådespel, *Tigern*, som med lidelse och realism visar hur människor genom moraliska kompromisser kan förmås att ta del i att göra sitt land korrumperat och kommunistiskt. Deras skådespel kom till Tyskland och Frankrike och sedan till Förenta staterna. Där sågs det av James Hagerty som var Eisenhowers pressekreterare under många år. Hagerty hade rest till Tokio för att förbereda Eisenhowers besök. Han utsattes för kravaller på flygplatsen och besöket inställdes.

Vid slutet av turnén med skådespelet i Amerika mötte Hagerty studenterna från Zengakuren. En av dem sade till honom: "Jag stod bredvid er bil på flygplatsen i Tokio."

Hagerty svarade: "Jag kommer väl ihåg er. Det var inte nog med att ni stod bredvid min bil, utan ni klättrade upp på taket och slog på det med knytnävarna." Hagerty berättade för studenterna, att det som han hade sett på scenen var den största demonstration av förvandling och av en ideologi överlägsen Österns och Västerterns materialism som han någonsin sett. Han sade till studenterna: "Ni behöver inte be mig om förlåtelse. Det jag såg på scenen ikväll är den bästa bön om förlåtelse, som kunde riktas till någon man eller nation."

Från Hagerty for de till Eisenhower. De talade på ett sådant sätt till Eisenhower, att han sade till dem: "Jag är helt och hållet med er. Jag vill att ni skall resa till Latinamerika och ge ert budskap där."

Zengakuren-studenterna for till Brasilien, Peru och andra latinamerikanska stater med sitt skådespel. På fem månader såg mer än en miljon människor deras skådespel och hörde deras utmaning på teatrar och jättelika stadion. Mer än tjugo miljoner andra såg och hörde det i television. Tidvis fick sjuttio miljoner om dagen nyheterna om deras offensiv genom radio och genom Chateaubriand-pressen och andra tidningar.

När Brasiliens president hörde vad de gjorde, gav han order till flyget, armén och flottan att transportera dem, en styrka på mer än 200 människor, varthelst de ville fara. De reste 2500 mil över stora landområden, och de talade i trakter där det fanns så mycken fattigdom och bitterhet att bara en eller ett par veckor tidigare hade tanks varit ute för att hålla demonstrerande massor i schack.

När Brasiliens president avgick och väpnat uppror hotade i landet, sade Eudocio Ravines, den man som hade sänts av Moskva för att grunda kommunistpartiet i Peru och andra delar av Latinamerika: "Denna styrka med skådespelet *Tigern*, har räddat hela Brasilien från inbördeskrig."

När Frank Buchman första gången kom till Latinamerika år 1931, var han gäst hos sin gamle vän den kinesiske advokaten, som då var Kinas minister i Chile.

Denne gav en officiell middag för Buchman. Vid den berättade han för diplomaterna och landets ledare, hur han hade blivit förvandlad. Han hade utnämnts till guvernör i sin födelsestad i Kina. En sovjetisk agent kom till platsen med uppdrag att göra hela provinsen kommunistisk. Kommunisten sade till den kinesiske diplomaten, att han måste sluta med att sprida det budskap, som han nu gav till sitt folk, annars skulle han bli halshuggen och hans huvud bäras på en stång genom gatorna i hans födelsestad. Den kinesiske diplomaten svarade kommunisten, att denne visserligen kunde halshugga honom men inte få honom att ändra sin övertygelse. Han sade till kommunisten: ”Jesus Kristus är min personlige vän, och jag kommer aldrig att förråda honom.”

Buchman for till Peru. Sir Charles Bentinck var brittisk ambassadör där vid den tiden. Han hade blivit en av Buchmans vänner, när han såg den förvandling, som ägde rum i hans holländska släktingars familj, van Heeckerens från Rhederoord. Van Heeckerens arbetar alltjämt i hjärtat av Moralisk upprustning.

I Lima föreställde sir Charles Buchman för en peruansk taxichaufför. Denne tyckte bra om Frank Buchman. Han blev Buchmans personlige chaufför under hans vistelse i Lima. Frank Buchman brukade besöka chauffören i hans hem. Han träffade familjen. Chauffören sade, att det var första gången som någon som an-

ställt honom hade gjort sig besväret att besöka hans hem. Familjen förvandlades.

Männen och kvinnorna i Peru är hetlevrade, och många av dem är fattiga. En ny revolution bröt ut. Vid den tiden besökte dåvarande prinsen av Wales staden. De som hade ansvaret för hans säkerhet var skräckslagna. Prinsen kunde inte lämna sin bostad. Det var barrikader på gatorna och staden genljöd av skottlossning. Människor dödades.

Ungraren Bela Kun var också där. Han bodde på samma hotell som prinsen av Wales och Frank Buchman. Hans uppgift var att organisera den kommunistiska revolutionen i Peru och över hela kontinenten.

Mitt under upploppet, när faran var som störst, kom chauffören till hotellet med sin bil. Han sade till Frank Buchman: "Ni kanske inte vet det, men jag är god vän med de män som leder den här revolutionen. Jag känner till deras planer. Jag vet, vad de kommer att göra. Jag kan köra vart jag vill i stan. Om Ni vill åka någonstans idag, så låt inte skottlossningen eller barrikaderna hindra er."

Buchman accepterade omedelbart erbjudandet. Under hela revolutionen for han och hans sällskap fritt omkring i chaufförens bil.

Dessa händelser och de lärdomar Frank Buchman fick i den revolutionära situationen i Latinamerika satte spår i hans tänkande under återstoden av hans liv. Senare under år 1931 talade han till studenterna vid Aberdeens universitet. Han berättade för dem om den revolutionära situationen i Latinamerika. Han sade: "Då jag såg lågorna av en brinnande stad färga natthimlen röd, kom ledning till mig liksom i eldskrift: 'Vi behöver ett

djärvt ledarskap för att möta den nuvarande världskrisen'."

Sedan berättade Frank Buchman för dessa Aberdeen-studenter, att varje regeringsmedlem i det land i Latinamerika, från vilket han just hade kommit, i sin närhet hade två unga kommunistagenter, som skulle kontrollera att han följde den kommunistiska partilinjén. Det var vid en tid då kommunismen betydda föga för gemene man och för statsmännen. Människor tänkte sig kommunister som underliga varelser med skägg och bomber. Man gillade dem visserligen inte helt, men man tog dem inte heller på allvar.

Buchman tog dem emellertid på djupaste allvar. Hans erfarenheter i Kina, Latinamerika och världen i övrigt ledde honom till uppfattningen, att man stod inför ett intelligent, hänsynslöst och oavbrutet försök av några av världens skarpaste hjärnor att ändra civilisationens struktur och vinna alla kontinenter för en gudlös ideologi. Han uppfordrade studenterna i Aberdeen: "Var finns bland er de män, som vill satsa sitt liv för att i framtiden stå vid regeringarnas sida och ge dem svaret, liksom dessa kommunister förpliktat sig till de män, som idag leder de latinamerikanska länderna?"

En av de studenter, som accepterade utmaningen, kom och talade med Frank Buchman. Denne gjorde klart för honom, att han aldrig skulle kunna klara uppgiften, om inte hans eget liv var klart och rent. Studenten sade till Buchman: "Jag vill vara en av de män, som ger det svaret till världen. Jag vill viga mitt liv åt det arbete som ni håller på med." Han sade detta på perrongen på en skotsk station, just när nattåget till London skulle avgå. Buchman tog den unge mannen med sig upp på tåget.

”Låt oss ha ledning tillsammans”, sade han. Buchmans ledning för honom var: ”Du är ärelysten. Du vill göra detta för din egen skull, inte för Kristi skull. Unge man, begär du stora ting för dig själv? Begär icke något sådant. Sök Kristus!”

Den mannen tog emot utmaningen och läxan. Han har arbetat vid Buchmans sida i många länder under 30 år. Till sitt livs slut fortsatte Buchman kampen för att han skulle bli en gudsmänniska. Buchmans sinne för humor kom fram i hans sätt att göra det. När mannen en hel natt kört några av Buchmans vänner från Englands sydkust till Skottland, tänkte han köra vidare till andra ändan av Skottland. Han var för trött att köra säkert men för egensinnig att låta bli. Buchman uppmanade honom att stanna och sova. Mannen envisades. Slutligen tog Buchman honom med sig till det rum som var avsett för honom. Han pekade på kortet på dörren, där mannens namn stod skrivet och sade med ett leende: ”Du kan inte låta allt det bläcket gå förlorat till ingen nytta!” Mannen skrattade också — och stannade. Han säger, att han genom sin vänskap med Buchman fann svaret på den oböjliga stolthet, som styrde honom.

Tillsammans med andra har den mannen varit med om att ta emot och träna hundratals män och kvinnor från Brasilien och Latinamerika, som under år 1961 reste till Europa för att få träning i Moralisk upprustning. De kom till följd av livsavgörande beslut, som fattats av män som general Bethlem. Här följer en del av historien återgiven med Frank Buchmans egna ord i talet ”Klippfast grund eller lösan sand”, som genom press och radio nådde miljoner människor i hela världen tre månader innan han dog:

”För en månad sedan sände jag ett påskbudskap till världen, ’Alla moraliska stängsel har fallit’. Det väckte omedelbar genklang. Statsmän och vanligt folk i land efter land sade: ’Detta är problemet. Hjälp oss att åter resa de nedfallna moraliska stängslen i våra länder och i världen’.

General Bethlem från Brasilien är en man som gör just detta. I Miami i Florida träffade han en grupp ledande män från Nord- och Sydamerika. Där var Perus arméchef. Där var presidenten för Uruguays parlament. Där var en representant för Argentinas krigsminister, makan till ministern för återuppbyggnadsarbetet i Chile, hamnarbetarledare och industrimän från Brasilien. Där var den man, som grundade kommunistpartiet i Peru och åstadkom den första folkfrontsregeringen i Chile.

Där mötte general Bethlem också general Inoue från Japan och tillsammans med honom en styrka japanska ungdomar med skådespelet *Tigern*, i vilket de ger svaret till Tokio-upploppen. Han träffade den kanadensiske indianhövdingen Walking Buffalo och dennes närmaste män och rådgivare. Han träffade affärsmän från Schweiz, arbetarledare från Frankrike och Tyskland. Han mötte Philip Vundla, vald ledare för 600000 afrikaner, som polisen en gång beskrev som den farligaste mannen i Sydafrika, och Vaitheswaran, som i sex år var övertygad kommunist i södra Indien, och vars förvandling bidragit till att ge Kerala den klippfasta grund som ett svar till kommunismen innebär. Han träffade William Pawley, son till en tidigare amerikansk ambassadör i Peru och Brasilien. Bland de engelsmän han träffade var författaren Peter Howard och amira-

len sir Edward Cochrane, ättling till den berömde lord Cochrane, som medverkade till att befria Chile och Brasilien. Han träffade en ledande man från Jamaica, som sade: 'Vad de här männen har att ge, är de kari-biska öarnas enda hopp. Vi måste mobilisera våra krafter för detta svar nu, annars kommer vi snart att gå samma väg som Kuba.'

General Bethlem hade innehaft två diplomatiska poster som Brasiliens ambassadör i Bolivia och i Pakistan, men nu var han på semesterresa till New York med sin fru. Då han hörde dessa män tala, fängslades han av deras enighet — den var klippfast, därför att det var Gud som hade kommandot. Detta var den rätta vägen för både Nord- och Sydamerika. Inom loppet av en vecka hade han vänt om och ledde en förtrupp av just dessa män till Brasilien och några dagar senare följde ett flygplan med 129 personer från 25 länder för att påbörja vad Montevideo-tidningen *El Pais* kallade 'den största ideologiska offensiv, som någonsin satts igång i Latinamerika'. Generalen var ivrig att återvända för att ge Brasilien den fasta grundval för ledarskap i världen, som han längtat att hans land skulle få. I sin förtrupp tog han med sig Rajmohan Gandhi, Mathatma Gandhis sonson, amiral Cochrane, Vaitheswaran och Takasumi Mitsui från den kända japanska industrifamiljen. Det var de som beredde vägen.

Då den stora internationella styrkan anlände, möttes den av radio, press och television. Det var nyheter för hela landet. En entusiastisk TV-fotograf klev t. o. m. ombord på planet, innan passagerarna hann komma av.

De fick omedelbart tillfälle att tala till 400 ledande industri- och affärsmän, bl. a. representanter för Ford,

General Electric, Goodyear och Swifts. General Bethlehem sade: 'I både Nord- och Sydamerika befinner vi oss vid den mest kritiska tidpunkten i vår historia. Mot bakgrunden av vad som händer på Kuba, i Venezuela och i Bolivia, där jag har varit ambassadör, och mot bakgrunden av den nya ryska offensiven, som börjar den första maj i Mexiko, är det tydligt, att det oundvikliga valet för Latinamerika står mellan Moralisk upprustning och kommunismen. Jag känner er industrimän, därför att jag har varit likadan som ni. Vi fordrar att våra fruar skall leva rent, men vi gör det inte själva. Vi kräver att våra arbetare skall vara ärliga, men vi är själva oärliga. Jag har förvandlats och vigt hela mitt liv till denna kamp.'

Till general Bethlems överraskning och förvåning reste sig affärsmännen tre gånger och avbröt hans tal med livliga applåder. Somliga kanske tycker, att det är otroligt med ett sådant bifall, men här talar fakta. General Bethlehem och hans trupp inbjöds omedelbart att tala vid ett möte med 600 ledande män från Brasiliens industri- och affärliv och att ta hand om ett halvannan timmes televisionsprogram.

Hövdingen Walking Buffalo från Stoneyindianernas stam och hans följeslagare väckte sådant uppseende då de kom till lunchen, att hundratals skolbarn skockade sig omkring honom i vestibulen. Under en halvtimmes tid berättade han för dem hur förra året hundra miljoner människor hade hört och sett honom på krigsstigen, då han i sitt nittionde år givit sig ut på en 10000-milafärd för Moralisk upprustning. Han talade om hur han en gång för 28 år sedan hade gjort mig till blodbroder och givit mig namnet 'A Wo Zan Zan Tonga — Stort Ljus i Mörkret'. Medan hövdingen talade, kom

det en hälsning från andra sidan gatan, där abbedissan vid Sao Paulos mest kända klosterschola med 700 barn från ledande familjer bad honom komma med sina vänner och tala till skolans elever, som snabbt sammankallats. Bifallet var elektrifierande. Abbedissan sade: 'Det här är en märkesdag i skolans annaler!' En nunna sade: 'Detta är den Helige Andes verk.' Sedan de framträtt i veckans främsta program, som nådde en publik på fyra miljoner, sade en annan abbedissa: 'Det här budskapet är mycket väsentligt. Vi måste samarbeta. Ni måste besöka alla de katolska skolorna. De kommer att ge sitt bifall.'

Detta kan bli normalt liv för dessa länder om vilka folk säger, att där inte finns mycket hopp. Annars kommer dessa affärsmän och deras familjer med alla sina pengar och sitt umgängesliv att orsaka att Gud försvinner, vilket leder till nedbrytandet av demokratins moraliska stängsel och slutligen till kommunism.

Första maj satte japanerna in sitt ideologiska vapen *Tigern* i Latinamerika. Det var så stora folkmassor utanför Stadsteatern i Sao Paulo, att det uppstod trafikstockning. General Bethlem presenterade från scenen en styrka bestående av 150 personer från 25 länder. Han läste upp telegram från italienska och franska socialistledare, från 17 engelska gruvarbetare, från hamnarbetare i Holland, Indien, Förenta staterna och Brasilien och från filmstjärnor i Hollywood. Japans förre premiärminister Kishi telegraferade: 'Det som sker i kväll följes med intresse av miljoner japaner, som tar del i denna kamp att utrota kommunism, exploatering och slaveri runt om i hela världen.' "

Inom några månader hade general Bethlem börjat på-

verka sitt lands och sin kontinents historia. Det skedde genom enkla moraliska beslut. Han såg ett skådespel, som heter *Stegen*. Han sade: "Den kvällen såg jag en bild av mig själv på scenen, hur jag utnyttjade varje situation och varje vänskap till att klättra högre upp på livets stegen. Jag beslöt att använda mitt liv till att ge en lösning."

Han och hans hustru var då på väg till New York på en semester- och shoppingtur. De ändrade sina planer. De gav sina pengar, som de sparat för inköpen, till Moralisk upprustnings arbete.

De återvände hem. General Bethlem stängde omedelbart sitt kontor och slutade med sitt arbete. Han var besluten att låta alla mindre väsentliga mål träda tillbaka och satsa allt för att ge ett svar på söndringen och korruptionen hos massorna och ledarna i landet.

I juni 1961 flög general Bethlem med 115 landsmän och andra latinamerikaner till Caux för att få träffa Frank Buchman. Bland dem var marskalk Juarez Tavora, nationalhjälte i Brasilien, som har haft del i alla revolutioner i sitt land under de senaste fyrtio åren. Han kallar MRA "den slutliga revolutionen för att rätta till vad som är fel i hela världen".

När det var tid att återvända till Sydamerika, kom dessa män för att ta avsked av Frank Buchman. Med all den kraft han kunde uppbjuda, sade han till dem: "Miljoner, miljoner och åter miljoner ser i er hoppet om en ny världsordning." Så tillade han: "Gud kommer att hålla er i sin hand — om ni vill låta honom göra det."

Tavora och Bethlem ledde MRA-styrkan av människor från 28 nationer genom de kommunistbehärskade oroscentra i nordöstra Brasilien. Tiotusentals människor

strömmade in på stadion i de olika städerna för att se *Tigern*. Ärkebiskopen av Natal, en av de åtta ärkebiskopar som mottog dem, sade: "Moralisk upprustning är eld från himlen för att rena jorden. Det är en mäktig hjärtats, hjärnans och viljans armé. Den väpnar och förbereder morgondagens värld."

I Manaus, tusen mil uppför Amazonfloden, fyllde 90 000 människor fotbollsstadion på Kubas nationaldag för att se MRA-skådespelet, medan endast fyrtio människor slöt upp i demonstrationen för Castro på det närbelägna torget.

Från Manaus fördes MRA-styrkan av brasilianska flygvapnet, som tillsammans med flottan och armén hade svarat för dess transport genom landet, ytterligare tusen mil över Amazondjungeln till Iquitos i Peru. President Prado hade inbjudit dem dit för att de skulle göra det samma för Peru som de redan gjort i Brasilien.

I Lima Nationalstadion hyllade 60 000 peruaner Frank Buchman med en tyst minut, när de hörde, att han hade avlidit i Freudenstadt.

Några veckor innan Frank Buchman dog, stod två av hans vänner och talade vid ett offentligt möte.

Den ene mannen var svart, den andre vit. Den ene var Philip Q. Vundla, som är vald till talesman för 600 000 afrikaner i Johannesburgområdet och som under många år varit en av de kämpande ledarna för afrikanerna i Sydafrika.

Den andre var John Trengove, kronjurist och ledande statsåklagare i de sydafrikanska förräderiprocesserna, som hade pågått i över tre år och utsått hat och bitterhet hos många folk runt om i världen.

Trengove berättade för åhörarna, att regeringen haft en bandspelare dold på ett av Vundlas möten. Bandupptagningarna av vad som sagts där hörde till de farligaste bevis, som regeringen hade planerat att lägga fram i förräderiprocessen, innan domaren avskrev hela målet och frikände dem, som var anklagade för sammansvärjning mot staten.

Dessa båda män talade tillsammans om hur de genom förvandling hade funnit en orubblig enighet. En tidningsman med internationell erfarenhet sade: "Trots att jag med mina egna ögon såg detta hända, har jag ändå svårt att tro det. När jag skriver om det, kommer inte en på tusen i Sydafrika att tro att det är möjligt."

Trengove sade: "Jag har träffat Vundla och talat med honom. Han har funnit ett flammande svar till hat och bitterhet. Jag ser nu, att mitt sätt att leva och det sätt, på vilket vita män sådana som jag har levat, har vållat bitterheten och hatet i hjärtat på män som Vundla. Vår

överlägsna attityd, själviskhet och slapphet bär ansvaret för våld, bojkotter, förstörelse och tragedier sådana som Sharpeville.

Genom min vänskap med Frank Buchman och med män som Philip Vundla har jag kommit att taga korset på mig, att sluta med det som är orätt och börja med det som är rätt, att granska mina motiv och inse, att jag alltid velat få folk att förstå mitt land i stället för att erkänna, vad min synd och mitt folks synder kostat. Om inte vi i hela Afrika lär oss att leva som Guds söner, kommer vi aldrig att nå fram till en bestående fred."

Vundla, den afrikanske revolutionären, sade: "För Guds skull, låt oss bli verkliga män och kämpa tillsammans för vad som är rätt. Många afrikanska ledare säger: 'Vi kan använda oss av kommunismen för att komma över en flod. Men när vi väl är på andra sidan floden, skall vi överge kommunismen.' Men erfarenheten visar, att när vi nått den andra stranden, är vi fångar hos den makt vi försökte utnyttja. Jag vill stå samman med varje man av vilken hudfärg det vara må, som lämnar all tanke på rykte och ställning och ger allt för att föra Moralisk upprustning till Afrika och världen."

Sydafrika utnyttjas över hela världen till att splittra människor i rasfrågan. Jag känner personligen afrikanska ledare, som blivit tränade i Peking och Moskva. Situationen i mitt land är så explosiv, att den skulle kunna utmynna i ett blodbad."

Vundla beskrev hur sex män bröt sig in i hans hus, stack en kniv i ryggen på honom och lämnade honom i tro att han var död, därför att han utmanat både svarta och vita att förändras. Han sade, att inget våld skulle kunna hejda honom och oräkneliga afrikaner som han,

vilka genom förvandling hos män som Trengove och andra för första gången på generationer såg ett hopp om ett Afrika fritt från hat, fruktan och begär och befolkat av fria män och kvinnor.

Frank Buchman började sitt arbete i Sydafrika år 1928. Han var i Florens. Drottning Sofia av Grekland hörde att han hade planer på att besöka Sydafrika. Hon gav honom brev till generalguvernören, earlen av Athlone, en äldre släkting till den nuvarande drottningen.

I Sydafrika lämnade Buchman fram sina brev. Han samtalande med generalguvernören i en timme. Sedan följde Athlone honom ut till bilen, som väntade. Men då man öppnade bildörren, sade Athlone: "Vi har inte talat om det, som intresserar mig mest. Vad jag verkligen vill veta är, hur ni får tag i en sådan man som George Daneel och förvandlar honom. Det har ni inte talat om för mig. Låt oss gå in igen." Så vände de båda männen om och gick tillbaka in.

George Daneel var en "springbok". Det är namnet på dem som spelar rugby i Sydafrikas landslag. De är nationalhjältar.

Daneel kommer från genuin boermiljö. Hans bakgrund och hans rättframhet gör att regeringsmedlemmar lyssnar till honom. Han kom och åt frukost hos Frank Buchman. Han sade till honom: "Människor omkring er tycks förändras."

Buchman svarade: "Javisst. Förändras de inte, när de är omkring er?" Daneel måste säga, att det gjorde de inte. Buchman sade: "Hur kommer det sig?"

Daneel beslöt att stanna på lunch och tala mer med Frank Buchman. Så stannade han på te. Så stannade han på middag. Så stannade han för livet.

Han fann ett svar den dagen till orena vanor, som hade berövat honom kraften att förvandla människor.

En man, som han förvandlade, är doktor William Nkomo, en av grundarna och den förste ordföranden i African National Congress Youth League. Det förbundet var en av de mest revolutionära rörelserna i Sydafrika. Nkomo beskriver dess syften med orden: "Jag trodde, att det enda hoppet för afrikanen var ett blodbad, då alla vita män skulle dödas eller drivas i havet."

Nkomo hörde år 1953 Daneel tala vid en konferens i Lusaka i Nordrhodesia. Nkomo sade: "Jag såg vita män förvandlas och svarta män förvandlas, och jag förvandlades själv."

Boerna kallade Nkomo kommunist. Han kallade dem fascister. Han säger nu: "Jag har alltid varit revolutionär. I Moralisk upprustning såg jag någonting större än nationalismen i funktion. Jag såg en ideologi, överlägsen alla andra ideologier, därför att den är för alla överallt. Detta är den väg, som kommer att bli bäst för mitt folk och för Sydafrika."

Den 10 september 1961 talade Nkomo tillsammans med Trengove vid ett offentligt möte i Newalare, det distrikt i Johannesburg där ligastrider tidigare bröt ut vecka efter vecka. Ledande kommunister har sin hemvist där. För att höra dessa två män tala tillsammans reste folk mer än sju mil från Sharpeville, skådeplatsen för den tragiska skottlossningen år 1960.

Earlen av Athlone höll till slutet av sitt liv fast vid sin vänskap med Daneel och bevarade sitt intresse för det arbete, dessa män utförde. Dessa vita och svarta sydafrikaner togs emot i hans hem i Kensington Palace, och medlemmar av brittiska regeringen inbjöds dit för att

höra vad de hade att säga. Han var intresserad av det omdöme som J. H. Hofmeyr, medan han var vice premiärminister i Sydafrika, gav i ett telegram till brittiska underhuset: "Dr Buchmans besök i Sydafrika år 1929 var av vikt för hela nationen. Det påbörjade ett stort och förblivande inflytande för försoning mellan raserna över hela landet, vita och svarta, boer och briter. Det demokratiska samhällsskicketets framtid i Sydafrika kan mycket väl komma att i hög grad bero av frukterna av deras arbete."

Athlone talade under kriget i radio till hela brittiska samväldet och sade: "Meningen till moralisk upprustning har gått runt världen och blivit en källa till nytt hopp för miljoner män och kvinnor. Den kallar oss att göra Guds vilja till den ledande kraften både för enskilda människor och för hem och folk."

Buchmans samtal med människor var inte alltid långa men nästan alltid så genomträngande och rakt på sak, att verkan blev bestående. När Kongo höll på att bli fritt, kom några kongoleser och belgare för att tala med honom. De hade just sett *Orkanen*, ett skådespel som handlar om det hat och den fruktan som gör människor till slavar under varandra i Afrikas länder, och om hur sådana människor kan förändras, förenas och kämpa tillsammans för att nå fram till det viktigaste målet, att kunna skapa en ny värld.

En belgier sade till Buchman: "Vi har det bra i Kongo. Vi har inget verkligt hat där."

Det blev tyst. Sedan sade en av kongoleserna: "Ni har fel. Det finns hat i Kongo."

Belgiern log och sade: "Jag känner landet ganska väl. Ni kan lita på mig, när jag säger, att även om vi kan ha

meningsskiljaktigheter här och var, så hatar inte ert och mitt folk varandra.”

Kongolesen sade: ”Det finns en svart lista på de belgier, som mina vänner och jag ämnar döda, när vi får vår frihet. Jag känner till listan, för jag var med om att göra upp den. Ända till dess jag mötte Frank Buchman och hans vänner, var jag en av dem, som skulle ha deltagit i dödandet. Om det inte är hat, vad är det då?”

Då sade en annan belgier modigt sin mening: ”Vad ni säger är sant. Det finns hat, och män som jag har skapat det. Jag har varit guvernör i Kongo i över tjugo år. Jag levde av landets goda och behandlade män som er överlägset. Jag har här sett orättfärdigheten i detta. Min är självskheten som hotar att förstöra frihet och hederlighet över hela världen. Jag är djupt bedrövad, och jag hoppas att ni kan förlåta mig.”

Buchman föreslog, att alla skulle vara stilla och lyssna till Guds röst i sina hjärtan. Männena lämnade rummet förändrade och försonade. De for tillbaka till Kongo tillsammans. Listan förstördes på belgier, som skulle dödas. Trots de förfärliga händelser, som sedan dess ägt rum i den delen av Afrika, finns det män, som går på jorden idag men som skulle ha legat under den, om det inte varit för den stunden i Frank Buchmans rum.

I september 1961 ledde fru Kasavubu, maka till Kongos president, en delegation vid Moralisk upprustnings konferens i Caux. Hon talade för alla kongolesiska delegater, som de föregående månaderna kommit för att få träning i Moralisk upprustning. Hon sade: ”Vi sätter all vår lit till er. Ni kommer att hjälpa oss att befria Kongo ur dess svårigheter. Det arbete som dr Buchman byggt upp, kommer att svepa fram över hela världen.”

Adolphe Kasavubu, presidentens äldste son, sade: "Här är platsen, där enighet kan uppnås. Om tillräckligt många av mina landsmän kommer till Caux och lär sig sanningen i Moralisk upprustning, kommer Kongo ur sina svårigheter."

Kasavubu berättade, att ledarna för Baluba- och Luluastammarna hade försonats före ett möte med 5 000 människor i Leopoldville, där hans far, presidenten, och medlemmar av dennes regering varit närvarande. Störhövdingen Kalamba för Luluastammen sade där: "Jag lovade Frank Buchman, att jag skulle göra detta, och jag har hållit mitt ord." Kasavubu sade, att bara för två månader sedan skulle man i Kongo tro det vara omöjligt att stifta fred mellan stammar, som i generationer levat i våldsam fiendskap. Han sade: "Vi står mitt uppe i en kamp. Denna försoning är ett första steg och ett stort steg. Vi måste fortsätta kampen. Kongo är i hjärtat av Afrika. Om Kongo blir kommunistiskt, kommer hela Afrika att följa efter. Människor ger pengar till de länder de kallar underutvecklade. Det är inte nog. Vi måste vinna och förändra människors hjärtan. En ideologi är nödvändig, annars kommer dollar inte att betyda någonting. Den ideologin är Moralisk upprustning."

Sedan Cyrille Nzao, president Kasavubus Chef de Cabinet, talat om de 483 MRA-program som sänts i Leopoldvilles radio under de sista tolv månaderna, sade han: "Min djupaste önskan är, att Moralisk upprustning skall genomsyra hela världen. Här är svaret på kommunismens flodvåg och även på imperialismen, som håller på att sopas ut ur Afrika. Vi är beslutna att stärka Moralisk upprustning och leva den ideologin för att alla folk skall bli fria och kunna förbli fria."

Det var Frankrikes förutvarande premiärminister Robert Schuman, som sände Frank Buchman till Nordafrika. Schuman kom till Caux. Vid slutet av en sammankomst där bad han att få tala. Han sade: "Jag far på konferens efter konferens. Vanligen slutar de i stor besvikelse. Här finner jag ett stort hopp."

Sedan gick han tvärs över salen och kysste på franskt sätt Buchman på båda kinderna. Vid lunchen talade de båda vännerna om Nord-Afrika. Det jäste i Marocko. Schuman sade: "Ni måste resa dit."

Buchman svarade: "Marocko? Det är ingen plats för mig. Jag talar inte arabiska, och fast jag som ung tillbringade en tid i Grenoble och försökte lära mig franska, är *mauvais garçon* den enda franska jag kan komma ihåg."

Schuman skrattade och sade: "Med *mauvais garçon* kan ni fara till de flesta platser i världen, Marocko och Frankrike inberäknat."

Buchman for till Marocko. Han tog med sig några vänner. Franska kolonialister förvandlades. Först trodde de marockanska nationalisterna, att det var ett imperialistiskt trick. Sedan hörde en av deras ledare talas om en fransman, som hade kallat ihop sina arbetare och sagt till dem: "Jag har en vinkällare. För mig är den en last. För er, som är muhammedaner, är den en förolämpning. Det är på tiden, att fransmän som jag slutar upp med de laster, som sårar män som er. Vill ni hjälpa mig att förstöra min vinkällare?"

De marockanska arbetarna bar ut fransmannens flaskor ur huset och slog sönder dem, så att vinet genomdränkte dammet och den hårda, solbrända marken. De gjorde det med glädje. När nationalistledaren hörde

denna sanna historia, sade han: "En sådan fransman bluffar inte. Det här är äkta."

Nationalistledaren var fast besluten att få träffa Buchman. Han kom till Caux och förvandlades. Någon sade till honom: "Man är lika nära Gud som man är nära den människa som man är längst borta från." Hans bittraste fiende var El Glaoui, paschan av Marrakesh, vars åtgärder hade lett till att sultanen landsförvisades av fransmännen. Nationalisten bad El Glaoui om förlåtelse för sitt hat. Paschan blev rörd till tårar. Inom en vecka hade det omöjliga hänt. El Glaoui kastade sig ned inför sultanen och bad honom om förlåtelse. *Times* skrev: "Detta möte idag tycks innebära den slutliga försoningen mellan dessa båda motståndare. El Glaouis gest, som förefaller så förödmjukande, är ädel och storsint."

Kort därefter kunde sultanen återvända till sitt land. Han blev kung Mohammed V. Senare gav Frankrike Marocko dess frihet, och landet skonades från blodbad.

Hans Majestät sände följande budskap till Buchman: "Jag tackar er för allt ni gjort för Marocko, marockanerna och mig själv under dessa prövande år. Moralisk upprustning måste bli en lika kraftig drivfjäder för oss muhammedaner, som den är för er kristna och för alla folk. Enbart materiell upprustning har visat sig komma till korta. Moralisk upprustning förblir det väsentliga. Min önskan är att ert budskap, som är grundat på de centrala moraliska normerna och Guds vilja, skall nå massorna i detta land. Vi har fullt förtroende för det arbete ni gör."

Den förändring hos människor som började, när Buchman besökte Marocko, spred sig till Tunisien. I ett tal i Washington i juni 1955 sade Mohammed Masmoudi,

regeringsmedlem och en av det nya Tunisiens ledare: "Om det inte vore för MRA skulle Tunisien idag vara invecklat i ett skoningslöst krig med fransmännen. Moralisk upprustning överbryggar klyftan mellan Frankrike och Tunisien, mellan Afrika och Europa. Afrika håller på att vakna. Det är fast beslutet att spela sin roll i världsangelägenheterna inom MRA:s ram. Utan MRA skulle Tunisien ha varit ett andra Indokina."

President Bourguiba sade senare: "Världen måste få höra om den verkan Moralisk upprustning haft i mitt land." Och Robert Schuman sade: "Utän Moralisk upprustning skulle Marockos och Tunisiens historia vara helt annorlunda."

Över hela Afrika sprider människor, vilkas liv förändrats genom att de mött och talat med Frank Buchman hans hemlighet att förvandla andra människor.

I en tid när Afrika uppmanar den vite mannen att ge sig iväg, har ledare för sjutton länder i Afrika bett Frank Buchman komma och taga med sig män och kvinnor från Moralisk upprustning.

En afrikansk ledare sammanfattade Buchmans arbete med följande ord: "Moralisk upprustning gör för Afrika vad Abraham Lincoln gjorde för Amerika — förbinder nationens sår och gör människorna fria."

Sent en kväll år 1960 ringde telefonen i Frank Buchmans hem i Amerika. Det var en tidningsman från United Press International som bad om Buchmans kommentar till ett uttalande, som gjorts samma eftermiddag vid en presskonferens i Atlanta, Georgia. En tysk diplomat var på besök i Amerika. Tidningsmannen hade frågat denne: "Vilket är det mest karaktäristiska draget i den politiska utvecklingen i Europa efter andra världskriget?" Han svarade: "Den nya samstämmigheten och förståelsen mellan Tyskland och Frankrike, som jag tror kommer att bestå. Denna beror i hög grad på Moralisk upprustnings arbete."

Ett par år tidigare hade förbundskansler Adenauer omtalat för pressen, att Moralisk upprustning har spelat "en osynlig men effektiv roll vid viktiga internationella överenskommelser."

Frank Buchmans arbete med människa efter människa i land efter land är det utsäde, som givit denna skörd.

En av de män, som Frank Buchman hjälpt, heter Max Bladeck. Han är gruvarbetare från Ruhr. Han var ordförande i driftsrådet vid en av de största gruvorna där. Han hade i tjugofem år varit medlem av kommunistpartiet. Han var kämpande ateist.

Strax efter kriget höll Buchmans vänner hundratals möten i fabriker och på fackföreningskontor i Ruhr, liksom i Västtysklands delstatsparlament. De bodde i gruvarbetarnas hem i månader. Bladeck gjorde sitt bästa för att förinta dem. Slutligen kom han tillsammans med

andra kommunistiska vänner till Caux. Där fick han utmaningen att som revolutionär göra ett försök med absoluta moraliska normer — ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek — omsatta i hans eget liv. Han började förvandlas. När Bladeck och dessa andra kommunistledare återvände till Ruhr, kallades de inför kommunistpartiets styrelse. De sade: "Vi har i Moralisk upprustning funnit en ideologi som är större än kommunismen."

Västtyska kommunistpartiet befann sig i ett dilemma. I årtal hade den leninistiska strategin varit att kommunismen skulle infiltrera samhällsstrukturen och förändra den. Här var nu män från partiets innersta kärna, som reste till Caux och själva började förändras. Till sist måste västtyska kommunistpartiet utesluta fyrtio regionala ledare ur partiet för att de "haft att göra med en motsatt ideologi".

Den förklaring, som gavs av västtyska kommunistpartiet var, att "Moralisk upprustning syftar till omskolning av människan och försoning mellan klasserna och därför förvirrar dem som kämpar klasskampen".

Bladeck blev känd i Ruhr som en Moralisk upprustningsman. Kommunistpartiet gjorde allt för att vinna honom tillbaka. De visste att en svaghet i hans liv var alkohol. De lyckades få honom att dricka och förde honom i kontakt med en kvinna. Bladeck började kompromissa med glaset. Genast började kommunisterna i hela Ruhr peka ut honom och säga: "Se där, hur människorna från Caux lever. Det är hyckleri." Bladeck var så skakad och skamsen, att han skrev till Frank Buchman och bad, att ingen av Buchmans vänner vidare skulle komma till hans hem och att han inte längre skulle be-

traktas som en vän till Buchman eller förbunden med Moralisk upprustning. Han sade, att han hade förrått den sak, som han hade trott på.

Buchman var i Amerika, när han fick Bladecks brev. Han telegraferade följande svar till honom:

”Det är mänskligt att falla i synd.

Det är djuriskt att stanna kvar i den.

Det är Kristuslikt att ur synden resa sig på nytt.*

Jesu Kristi, Hans Sons, blod renar oss från all synd. Den störste syndaren kan bli det största helgonet. Jag tror på en ny Max. Tillgivne Frank.”

Dittills hade Bladeck erfarit något av moralisk förändring, men tron på Gud hade varit överklig för honom. Det telegrammet bröt ner ateismen och cynismen inom honom. Tron föddes. Under de närmaste fem åren förvandlades hundratals marxister och kommunister. Många fick en tro, som de inte haft förut.

Medan Bladeck var i Indien nåddes han av underrättelsen att hans far och mor dött med endast några få dagars mellanrum. Sedan han talat med sin vän Frank Buchman, tog han mer än tvåhundra människor med sig till en katolsk mässa till minne av sin familjs tro i tacksamhet för den tro på Gud, som han hade återfunnit.

Här berättar han med egna ord historien om hur han blev vunnin:

”När jag gav mitt liv till kommunismen, trodde jag att den skulle ge världen den rätta sociala ordningen. Dess medel att nå detta mål är klasskampen. Idag inser jag, att vi helt enkelt splittrade mänskligheten i två lä-

* ("Man-like it is to fall in sin;
Fiend-like it is to dwell therein;
Christ-like it is from sin to rise.")

ger, som hatar och bekämpar varandra. I atomåldern är en klassmedveten ideologi som kommunismen för liten, och den har blivit föråldrad. Idag kämpar jag med Moralisk upprustning, därför att dess ideologi inte är mot kommunismen och inte heller mot kapitalismen — den går till roten av det onda och förvandlar människan, som är orsaken till att alla system misslyckas.

Jag insåg, att det var en oerhörd skillnad mellan teori och praktik. Jag brukade tala på stora möten om jämlikhet, fred och frihet, men samtidigt fanns det ingen jämlikhet hemma mellan mig och min hustru, ingen fred mellan mig och mina grannar och inte heller någon frihet i mitt eget inre, eftersom jag var slav under nikotin och alkohol. Jag gick på många möten, men min hustru visste inte, att en del "möten" inte var några möten. Överallt brukade jag ropa: "Arbetare i hela världen, förenen er!" Men samtidigt splittrade jag arbetarrörelsen genom min kamp för makt.

Jag insåg, att om jag ville ta del i skapandet av en ny världsordning, måste jag börja med mig själv. Det betydde en revolutionär förvandling av mitt liv och tänkande. Jag måste ställa saker till rätta i min familj, i gruvan och med alla dem som hade fått lida för mina felaktiga motiv. Genom detta experiment såg jag mycket snabbt, att denna ideologi vilade på fast grund, ty om jag kan förvandlas, så kan detta bli verklighet för alla människor i hela världen."

Tyskar som Bladeck lärde sig arbeta sida vid sida med ledande fransmän. En av dessa var Irène Laure. Hon var under många år en av förgrundsgestalterna inom den franska socialistiska rörelsen, medlem av socialist-

partiets styrelse, parlamentsledamot för Marseille och en ledare för de socialistiska kvinnorna i sitt land. Hon är sjuksköterska till yrket. Hon var en nyckelfigur inom motståndsrörelsen i södra Frankrike under kriget. Gestapo tog hennes son och torterade honom. När kriget var slut, var hon helt behärskad av sitt hat mot Tyskland. "Jag hade bara en enda önskan", säger hon, "och det var att tillintetgöra dem allesamman."

Hon blev inbjuden till Caux och kom dit i hopp om att få en angenäm semester tillsammans med sin familj. Första dagen hon var där, fick hon höra tyskar tala till konferensen. Hon gick raka vägen tillbaka till sitt rum och började packa sina väskor. Hon sade, att hon inte ville bo på samma plats som tyskarna.

När hon kom ut från sitt rum, mötte hon Buchman, som sade till henne: "Ni är en stor kämpe för arbetarna. Ni talar om att ena Europa. Vad för slags enhet önskar ni i Europa, om ni har denna inställning till tyskarna?"

Irène Laure säger om de dagar, som följde därefter: "Det var dagar av inre uppror. Jag ville hitta något att kritisera i Caux. Men det ögonblick kom, då jag såg att hat aldrig kan skapa enhet och att klasskampen gör tallet om människans broderskap till nonsens.

Det behövdes ett under för att utrota hatet från mitt hjärta. Jag trodde knappast på Gud, men Han gjorde det undret. Jag blev fri till att kämpa för hela världen, med en enda stor önskan — att gottgöra det förflutna. Jag bad tyskarna om förlåtelse för att jag hade önskat, att deras land skulle bli totalt förstört.

Jag reste med min man och min son till Tyskland. Där talade vi till tio av de elva västtyska delstatsparlamen-

ten. Via luftbron for vi till Berlin. Vi talade i radio och vid hundratals möten och personliga konferenser. Vi bad om förlåtelse för det hat, som hade förblindat oss. Vi talade om svaret till bitterhet och om möjligheten att genom förvandling i människor bygga en värld fri från hat.

Marxismen är föråldrad i vår tid. Både för min man, som hade varit kämpande marxist i fyrtiosex år och var lärjunge till kommunistveteranen Marcel Cachin, och för mig själv var det inte lätt att erkänna, att vi hade haft fel. Men vi insåg, att man aldrig kan bygga en ny värld, en enad värld, på hat, avundsjuka och hämndlystnad eller genom att utesluta någon klass eller nation. Idag har Frankrike och Tyskland funnit varandra. En gemensam ideologi gjorde för våra länder det, som sentimentalitet aldrig kunde åstadkomma mellan krigen."

Irène Laure och hennes man reste överallt i Tyskland. Hon säger om den tiden: "Kan ni sätta er in i vad det betydde för mig att resa omkring där? I mitt hjärta hade jag önskat ruinerna från andra världskriget. Jag är mor och mormor. Jag är socialist, och hela mitt liv har jag talat om broderskap, och ändå hade jag längtat efter att ett helt folk skulle utplånas. Jag var tvungen att be människor, som bodde i ruinerna om förlåtelse för mitt hat. 50 000 kvinnor, som jag såg röja upp stenhögarna i Berlin, gråa av trötthet, fick jag be om förlåtelse. Jag glömmer inte de ruiner som tyskarna förorsakade i mitt land och i andra länder. Inte alls. Men vad jag måste göra var, att se mitt eget hat och hur det bidrog till att splittra Europa, och så be om förlåtelse för det.

Förändringen i mig ledde till förändring i många tyskar. En idé som var stark nog att övervinna det hat jag hade, är stark nog att förvandla historiens gång.”

Förbundskansler Adenauer har sagt, att Victor och Irène Laure under de senaste femton åren har gjort mer än några andra för att skapa enighet mellan de urgamla fienderna Tyskland och Frankrike. 1960 sade han om Frank Buchmans arbete: ”Freden i världen kan inte bevaras, om inte detta arbete fullföljes. En nation utan ideologi är självbelåten och död. Kommunismen är en falsk ideologi, men den är en ideologi och kan endast mötas med moraliska och andliga vapen. Vi befinner oss i en ideologisk kamp, och att föra den är vår viktigaste uppgift. Den kan komma att pågå i årtionden, men den måste vinnas. Nu har tiden kommit att intensivare än någonsin arbeta för enighet genom Moralisk upprustning. Det enda verkliga hoppet om fred mellan folken ligger i människohjärtats förvandling.”

När den tyske förbundskanslern träffade Frank Buchman i Los Angeles i mars 1960, sade han till honom: ”Jag måste säga er hur mycket jag uppskattar er och ert arbete för Moralisk upprustning. Det är absolut nödvändigt för världsfreden.”

Den italienske prästen och patrioten Don Luigi Sturzo, vilkens tänkande har inspirerat de kristligt-demokratiska partierna i Italien, Frankrike och Tyskland kallade Buchmans arbete ”eld från himlen”. Han hade hört talas om de under som skett med sådana människor som familjen Biotello. Deras historia är densamma som så många andra europeiska arbetares och kan sammanfattas i orden ”fattigdom, arbetslöshet, krig och hat”.

Fadern i familjen förlorade båda fötterna vid en spår-

vägsolycka i Milano. Han kunde aldrig arbeta mera. Modern måste arbeta på en fabrik för att hålla sin make och fem barn vid liv. Hon gjorde det i trettio år. Hon såg i kommunismen det enda hoppet — den idé som ville tillintetgöra det system som hade låtit henne lida så mycket. Hela familjen drogs in i kommunistpartiet. Hennes son Remo hatade kyrkan. Hennes dotter Rolanda som var ledare för en kommunistisk cell, mötte Buchman år 1954. Hela hennes liv förändrades. Hon beslöt att kämpa för Italiens moraliska upprustning. Hon fick sin bror Remo till bitter motståndare. Han kallade henne en förrädare mot arbetarklassen. Men han kunde inte förneka, att någonting hade kommit in i hennes liv som befriat henne från bitterhet och gjorde att hon kunde skapa enhet där det tidigare rått splittring.

Två år senare övertalade Rolanda Remo att gå och se skådespelet *Den försvinnande ön*, som just då visades i Sesto san Giovanni, Italiens "Lilla Stalingrad", kommunismens fäste i industriområdena i norr. Polisen beräknade att mer än 80 % av publiken var kommunistisk. Dörrarna måste bommas till för att hålla massorna tillbaka. På en vecka såg 23000 arbetare skådespelet. Det skedde en förändring i Remos hjärta. Han sade till sin syster Rolanda: "Du har rätt. Jag har haft fel. Jag har försökt bygga en värld fri från hat, samtidigt som mitt eget hjärta har varit fullt av hat. Jag måste förändras. Jag ser, att det är reaktionärt att önska att världen skall bli annorlunda men själv vägra att förändras."

När Rolanda frågade Remo var han kände att han skulle börja, svarade han: "Jag, som har talat så mycket om fred, måste sluta fred med min egen familj."

Han bad sin bror och svägerska om förlåtelse, och denna handling enade ett hem som varit nära skilsmässa.

Remo Biotello blev sjuk. Han fördes till spårvägsarbetarnas sjukhus i Milano, eftersom han var sekreterare och kassaförvaltare i Spårvägsarbetarnas fackförening, känd som en av Europas aktivaste och stridbaraste fackföreningar. Den har 12000 medlemmar, och Remo Biotello var en av dem som utformade dess politik. På sjukhuset upptäcktes en tumör i hans ena lunga, och den gick inte att operera. Remo hade ständiga plågor men kämpade oförfärat och oupphörligt för förvandling i både läkare och patienter. När man inte kunde göra mer för honom på sjukhuset, skickades han hem. Han blev alltför svag för att kunna skriva. Men han hade lärt sig hemligheten att lyssna till Gud och hade funnit tro på nytt, och han brukade diktera de tankar som kom till honom för sin syster Rolanda.

En dag sade han till sin hustru Marisa: "Jag måste återvända till kyrkan. Jag vill att vårt äktenskap skall välsignas av kyrkan. Vi måste vigas av en präst." Remo bad Marisas fostermor, som kallades La Zia (moster), att gå till kyrkan och hämta prästen. La Zia hade varit kommunist i femton år. Hon och Rolanda hade hjälpt till att samla en miljon underskrifter på en kommunistisk appell. Till en början vägrade hon att gå och hämta prästen. Men Remos lidelse och svaghet gjorde att hon kände sig tvingad att gå. Prästen blev häpen, när han såg henne i kyrkan och sade: "Kommer djävulen för att hämta vigvatten?" La Zia blev arg och lämnade kyrkan utan ett ord. När Remo fick höra vad som hänt, skickade han henne tillbaka igen. Till sist kom prästen till Remos hem. Remo och Marisa vigdes och välsigna-

des vid Remos sjuksäng, eftersom han vid det laget var alltför svag för att kunna vara uppe.

Sedan fick Remo höra nyheten att Buchman skulle fara igenom Milano på väg tillbaka till Caux efter en resa i Asien. Tanken kom tydligt till honom: "Stig upp. Möt Frank Buchman. Ge honom din övertygelse om kampen för att förändra världen." Hans familj trodde, att han var tokig som försökte bege sig till stationen, men han sade: "Gud sade till mig att göra det, och jag kommer att lyda."

Buchman hade bara elva minuter på stationen i Milano. När han steg av tåget sade han till Rolanda, som var där för att hälsa på honom: "Hur är det med Remo? Jag hörde, att han var sjuk." Rolanda svarade: "Han är här för att välkomna Er." Mellan dessa två män föddes en enhet, som kom från deras gemensamma förpliktelse att vända världen till Gud. Det var deras första och sista sammanträffande. Remo sade till Buchman: "Jag vill leva för Moralisk upprustning och mina barns framtid." När tåget gått, sade han till sina vänner: "Låt oss gå hem. Jag har fått frid i mitt hjärta. Jag har nu frid med Gud. Jag har accepterat Hans kallelse att göra vad jag måste i denna världen."

Han hade bara två veckor kvar att leva. Under den tiden kom många människor till hans hem för att hälsa på honom. Många blev förvandlade. En av dem var Remos kommunistkamrat Raffaele D'Angelo, som hade kämpat tillsammans med honom som partisan under andra världskriget. Han hade varit livvakt åt Togliatti, italienska kommunistpartiets ledare, när denne besökte Milano. En annan var La Zia. Den dag Remo dog, stod hon vid hans säng. Remo var alltför svag för att kunna

tala. Han kunde bara se på henne. Efteråt sade hon: "I hans blick låg en utmaning till förvandling. Jag fattade mitt beslut när jag stod där vid hans sida." Sedan dess har La Zia återvänt till katolska kyrkan, och när Remo fördes till den sista vilan, tågade hundratals av hans kommunistiska kamrater, män som för länge sedan hade övergivit sin tro, i procession med sin fackföreningsfana till kyrkan och deltog i gudstjänsten.

Raffaele D'Angelo och hans hustru har förvandlat människor, däribland tidigare kommunister. Han säger: "Remo Biotello gav mig nytt hopp. Han förde mig genom sin tro in i en kamp, som jag vet att han skulle ha fortsatt skuldra vid skuldra med oss, om han hade levat. Denna kamp efterlämnar varken segrare eller besegrade, varken hat eller bitterhet, utan endast den djupa tillfredsställelsen i att veta att vi tillsammans har del i byggandet av en ny värld."

Buchman trodde, att den icke-kommunistiska och den kommunistiska världen har ett misslyckande gemensamt. Ingenting har lyckats skapa en ny människotyp, som fri från själviskhet kan föra mänskligheten framåt i atomåldern med dess faror och möjligheter.

Hans Bjerkholt, en av dem som grundade norska kommunistpartiet år 1923 och i trettio år medlem av dess centralstyrelse, delar denna uppfattning. Han säger: "Gång på gång har jag suttit i Kreml och konstaterat, att man där ännu inte lyckats skapa en ny människotyp. Vi trodde att en förändring av de ekonomiska förhållandena skulle frambringa den. Ekonomisk förändring, social förändring, politisk förändring, allt detta är nödvändigt, men befriar i och för sig inte en människa från själviskhet, hat och begär."

Bjerkholt träffade Buchman och blev övertygad om att han stod ansikte mot ansikte med en revolutionär, som var mer förpliktad än han själv. Efter några dagar sade han: "Finns det en utväg? Ja, det finns det. Jag har sett, att människor kan förändras. Vi kan finna en ideologi, som förenar alla oberoende av klass och ras. Lenin sade, att det inte finns någon ideologi ovan klassgränserna. Men han hade fel. Om jag kan förändras, kan varje kommunist och varje icke-kommunist förändras. Det är ett hårt och tungt arbete vi har framför oss, men inga svårigheter kan hindra mig från att göra det som jag vet är rätt."

Under år 1961 var Bjerkholt i flera månader i Latinamerika för att ge det nya tänkande och det nya liv, som han hade funnit genom Frank Buchman, till miljoner arbetare och bönder i nordöstra Brasilien och i Peru.

Sådana män som Bjerkholt återgäldade Buchmans vänskap, som denne generöst gav till alla människor oberoende av deras bakgrund. Han visade alla samma respekt och han var övertygad om att varje människa genom förvandling kunde växa till storhet.

Hans Böckler, som efter kriget var ordförande för den västtyska landsorganisationen, fick höra talas om ett möte för 150 tyska industrimän, där Buchmans vänner skulle tala. Utan att vara bjuden gick han dit. Han sade: "När jag såg dem alla där, mätte jag så illa, att jag måste gå ut och ta mig ett glas öl. Alla cheferna satt där och lyssnade." Men när han kom tillbaka från sin öl, hörde han att Buchmans vänner gav samma utmaning till dessa arbetsgivare som de gav till arbetarna i gruvorna, i fabriker och på åkrarna. Efteråt kom Böckler till Buchman och sade: "Jag blev övertygad när

jag såg vilken stor utmaning ni gav dessa arbetsgivare.”

Buchman ogillade inte människor, därför att de var kungliga, eller gillade dem, därför att de var arbetare. Han behandlade dem som människor. När han plötsligt blev sjuk och låg för döden, reste prins Richard av Hessen en lång väg för att få vara vid hans sida. Buchmans vänskap med prinsens familj hade börjat fyrtioett år tidigare och varade genom åren i mörka och i ljusa dagar, i såväl onda som goda tider. Hans besök hos prinsens familj på Kronborgs slott under de tidigare åren brukade kallas ”Buchman-tiden”.

Prins Richard satt vid sängen hos sin gamle vän. Psalm 23 och 121 och andra älsklingspsalmer lästes. Så sade prins Richard till sin vän: ”Det är Richard, Frank. Det är jag. Jag är här.” Buchman kunde inte tala men förstod. Sedan sade prins Richard: ”Frank, jag är här, och jag kommer att stanna.” Buchman förstod också det högtidliga löfte, som låg i dessa ord.

Det var en del av Frank Buchmans hemlighet att så många av de människor som han haft att göra med förblev fasta i den tro, som de funnit genom honom.

Många högre militärer i Amerika har lärt sig hur man ger en ideologi till sitt land. En av dem är amiral. Han kom många gånger för att träffa Frank Buchman och för att tränas i Moralisk upprustning. Vid sin återkomst till Washington inbjöds han att tala till dem som har ansvaret för Amerikas försvarsmakt.

Då han nämnde ordet ideologi var det en som avbröt honom och frågade: "Amiral, vad är en ideologi?"

Amiralen svarade: "När jag for till Mackinac, tog jag med mig en flaska whisky. Jag tog också med mig flera romaner. Men jag blev så intresserad att jag varken öppnade böckerna eller flaskan på hela den weekenden." Sedan sade han: "Mina herrar, en idologi är att man slutar göra en massa saker som man brukat göra och börjar göra vad man alltid skulle ha gjort och gör detta tjugofyra timmar om dygnet, sju dagar i veckan under resten av sitt liv."

För två år sedan sade en amerikansk general till Frank Buchman: "Vårt land är som en död riddare i rustning. Vi har vapnen, men saknar den rätta andan och viljan till seger."

Buchman älskade sitt fosterland sådant det var, men kämpade oavbrutet utan fruktan för att det skulle bli sådant som det var ämnat att vara. Han hade den övertygelsen att Amerika med en ideologi kunde ge frihet åt hela världen.

Buchman förmedlade hemligheten i denna ideologi till amerikaner, som hade inflytande på sitt lands liv. John Riffe, tidigare vice ordförande i CIO:s exekutiv, var en

av dessa män. Då en senator besökte Riffe, sade denne till honom: "Tala om för Amerika, att då Frank Buchman förvandlade John Riffe sparade han 500 miljoner dollar åt Amerikas industri." Riffe menade därmed, att om han hade fortsatt att leda strejker för att vinna makt och inflytande i stället för att söka åstadkomma bättre villkor för arbetarna, skulle deras löneförlust och landets produktionsförlust ha blivit 500 miljoner dollar.

John Riffe hade en dotter i tonåren, Joanna. Detta är hennes egen berättelse om hur Frank Buchman förvandlade henne:

"Vi är fyra barn i vår familj. Min far var vice ordförande för fem och en halv miljoner arbetare. Han brukade dricka två liter whisky om dagen. Han brukade säga, att han och mor svor som borstbindare, slogs som arga katter och drack som svin. De låg i skilsmässa. Hon var mannekäng. Hon brukade använda en timme varje dag för sin make-up. När hon beslöt sig för att förvandlas, gick hon i stället upp och lagade frukost åt oss varje morgon.

Pappa sade om sig själv, att han var en törstig poker-spelande kvinnojägare. Han började förstå, att han inte kunde gå till konferensbordet rödögd och finna det rätta för arbetarna — och för arbetsgivarna. Han visste att arbetarnas sanna bestämmelse låg i Frank Buchmans vision, att arbetarna ledda av Gud kan leda världen. Mamma och pappa tog emot Frank Buchmans utmaning. Det var någonting som var större än de själva att leva för. Skilsmässoprocessen avbröts.

För fyra år sedan for jag till en MRA-konferens på Mackinac Island. Jag var emot Gud, därför att jag var emot absoluta moraliska normer. Jag måste leva allt

hetsigare och hetsigare för att få spänning i livet. Jag hade fått en egen bil. Inom två veckor hade jag kvaddat den för att jag körde för fort. Jag förstod, att MRA skulle betyda en drastisk förändring i mitt sätt att leva. Jag beslöt mig för att lämna Mackinac och resa hem till Washington.

Frank Buchman bad att få träffa mig. Jag gick in i hans rum, och redan innan jag hann sätta mig började han tala till mig. I tjugo minuter sa han mig med glödande kraft sanningen om hur jag hade levt.

Sedan sade han: 'Är det jag säger om dig sant?' Jag var skakad men hårdnackad och svarade: 'Nej'. Han kände detta så starkt att han bokstavligen skakade. 'Jag har kanske fel detaljer', sade han, 'men jag har rätt flicka, rätt diagnos och rätta botemedlet. Du är flickan, diagnosen är att du är sexgalen, botemedlet är Jesus Kristus. Jesus är den rätte för oss syndare, och han frälsar och tillfredsställer oss fullständigt.*' Jag visste, att det var en verklighet i hans eget liv. Han var tillfreds i sitt hjärta — en tillfredsställelse som jag längtade efter.

Sedan tittade han på mig och sade: 'Vill du ha ledning?' Jag svarade: 'Nej'. Det blev en lång stunds tystnad i rummet. Därefter sade han: 'Under den här stilla stunden var min ledning, att du kommer att stanna, att du kommer att förvandlas, och att Gud kommer att bruka dig på ett storartat sätt.'

* Just
Exactly
Saves, suits, satisfies
Us
Sinners

Sedan sade han: 'Vill du be?' — 'Nej', svarade jag, 'jag vill inte be.' Då bad han själv: 'Fader vår som är i himmelen' och fortsatte med hela bönen. När han slutat, visste jag att mitt liv aldrig mer skulle bli detsamma. Han hade tillräcklig stor omsorg om mig för att tala rent språk med mig — klarare än någon hade gjort förut. Det blev vändpunkten i mitt liv. Det är meningslöst att säga till en upprorisk människa att vara god. Det behövs en passion för att bota en passion. Frank Buchman hade den livskvalitet som gav botemedlet.

Vi började vara ärliga hemma om allt i våra liv som inte hade varit rätt. Det förnyade vår familj. Vi barn var inte längre rädda för pappa. Vi förstod att Amerika behövde detsamma som vi — ärlighet och ett riktigt liv."

När John Riffe träffade Frank Buchman första gången, var han ombudsman för stålarbetarna på Amerikas västkust. Han och två fackföreningsfunktionärer, Jack Flannery och Bob Shippey och deras hustrur bilade från San Francisco till Brookdale Lodge i Santa Cruzbergen för att tillbringa en weekend med Frank Buchman. De åt middag tillsammans vid ett bord intill den bäck som rinner igenom värdshusets matsal.

Efter middagen träffade de Buchmans vänner, däribland representanter för arbetsgivarna. De talade om vad som behövdes för att skapa enighet i Amerika. En man berättade om hur man kan få ledning från Gud och skriva ner den.

Emellertid var varken Buchman eller Flannery där. Flannery hade styrt kurs mot baren tvärs över gatan — sin vana trogen. Men nu fanns det en skillnad. Buchman satt bredvid honom med en fot på räcket och drack

ginger ale. John Riffe talade alltid om denna Buchmans omsorg för Flannery såsom vändpunkten i dennes liv.

Nästa morgon en timme före frukost knackade Buchman på Riffes dörr med en kaffebricka. "Jag tänkte ni skulle vilja ha en kopp kaffe, medan ni har er stilla stund", sade han. "Det var precis som om vi hade haft stilla stund hela vårt liv", sade John Riffe.

Vid frukosten frågade Jack Flannery Frank: "Tror du Gud vet vem jag är?" Frank svarade: "Jack, Gud har ditt namn skrivet i sin bok där uppe. Han har själv sagt mig det." Flannery kunde aldrig glömma detta.

Några veckor senare träffades männen igen vid Lake Tahoe. Frank Buchman lät en ung son till en känd affärsman på västkusten ta hand om John Riffe. Denne unge man, Bill, hade varit en riktig 'playboy'. Han talade varken om arbetstider eller löner med John. Han tog honom med på en fisketur. De gick upp klockan 5 och Bill stekte bacon och ägg åt Riffe. Ute på Tahoesjön i gryningstimmarna tänkte Riffe en hel del. Bill berättade för honom om hur han hade förvandlats. Riffes fångst blev två små fiskar. Men Bill hade börjat fånga John Riffe.

Vid middagen den kvällen lade John märke till två unga damer, som serverade vid bordet. "Vilka är det?" frågade John. "Det är Bills systrar", svarade Frank Buchman. John var häpen. "De här flickorna serverar mig!" utbrast han. "Varför gör de det? Vi planerar en strejk vid deras fars företag."

Nästa weekend kom han tillbaka med flera fackföringsfunktionärer och ett helt lass med frukt och grönsaker som sitt bidrag.

Tredje weekenden rapporterade han en uppgörelse i en bitter strejk vid Betlehems stålverk i Alameda. Riffe sade, att det var det bästa avtal stålarbetarna dittills hade uppnått på västkusten. Han hade på morgonen fått ledning om strategin för överenskommelsen. "Han lärde mig att lägga an på vad som är rätt och inte på vem som har rätt", sade John Riffe.

År 1953 sände John Riffe ett telegram till ordföranden för Lehigh Valley Newspaper Guild (CIO) i Allentown, Pennsylvania: "Frank Buchman har under årtal visat vägen i kampen för moraliska normer och social rättvisa i nationernas liv. Jag har känt Frank Buchman sedan 1940, och jag räknar hans inflytande på mitt liv som den starkaste impuls jag någonsin fått till sunt tänkande för arbetarrörelsen."

Riffe och hans familj tog varje morgon tid till att ha ledning tillsammans. De skrev ner sina tankar, såsom Frank Buchman hade lärt dem, då de först träffades. Denna vana blev grundvalen för familjens liv och för Johns ledarskap inom arbetarrörelsen.*

De tankar Riffe skrev ner en morgon kort innan han dog, sammanfattar hans erfarenhet. "Människorna har försatt vår gamla värld i ett så bedrövligt tillstånd, att mänskliga hjärnor inte längre kan lösa problemen. Jag vet det. Vi måste alla lyssna till en högre auktoritet än människan, för att lära oss hur vi skall förändra först oss själva, sedan andra och så finna vägen ut ur eländet. Jag tror i djupet av mitt hjärta, att endast Guds röst kan leda oss på rätt väg."

* Historien om Riffes liv berättas i "John Riffe of the Steelworkers" av William Grogan, (Coward, McCann, New York, 1958).

Förutom arbetarpionjärer hörde även föregångsmän bland Amerikas arbetsgivare till Buchmans vänner. Firestone, Edison och Ford kände honom alla väl och mottog alla starka intryck av honom.

Henry Ford varken gav eller testamenterade en enda cent till Buchman. Men han visade stor gästfrihet mot Frank Buchman och hans vänner. "Vår vänskap var sådan", sade Frank Buchman om Fords, "att ingen vare sig väntade eller gav några pengar."

Under krigsåren hjälpte Ford MRA under den kritiska ideologiska kampen för produktionen. Han brukade komma på kvällarna och vara dörrvakt vid de möten och skådespel, som gavs för arbetare och arbetsgivare. Ofta inbjöd han industrivänner till sin teater i Greenfield Village för att träffa Buchman. Han brukade säga: "Sätt den där Buchman i en skog så kommer han att förvandla träden." Han fick själv del av den andan. Han sade en gång till Buchman: "Sedan du kom hit förra året har nitton av mina direktörer räddats från skilsmässa som en följd av vad jag lärt mig av dig. Jag har varit i deras hem och jag vet!" År 1942 föreslog Mackinac Ford Frank Buchman att han skulle skapa ett träningscentrum på ön Mackinac för att göra detta nya sätt att tänka normalt i Amerika.

De som kände Henry Ford kommer ihåg hur ogärna han använde telefon. Men en söndag eftermiddag ringde han upp Buchman och frågade om han ville ha två loger på en konsert samma kväll. Buchman tackade ja. Han for till portvakten på Dearborn för att hämta biljetterna. Portvakten sade att man inte hade lämnat några biljetter hos honom, men han skulle ringa upp till huset och fråga. Han gjorde så och efter en stund återkom

han med beskedet att Buchman var mycket välkommen att komma upp till huset.

Då han kom, visade Henry Ford honom till det innersta vardagsrummet och tände en brasa. Han talade om att hans läkare rått honom att gå igenom en operation och vad tänkte Buchman om det? De samspråkade ungefär en och en halv timme. Det tycktes vara rätt att göra en operation. Sedan gick de in i nästa rum och Henry Ford tände en ny brasa. Han sade, att en av de saker han hade på hjärtat, var hans testamente. Han hade inte skrivit något och ville gärna göra det. Han gick igenom allt han hade i tankarna. Han beslöt hur han skulle skriva sitt testamente. Sedan gjorde han det.

Henry Ford anförtrodde Buchman den kvällen att han inte hade någon som kunde ta hand om mrs Ford, då han skulle in på sjukhuset. Så dr Buchman gick med på att ta hand om henne. Han var kvar till sent på kvällen.

Nästa dag skötte Henry Ford om sina affärer på morgonen och på eftermiddagen lade han in sig på sjukhuset. Samma dag inbjöd dr Buchman mrs Ford till Greenfield.

Senare då dr Buchman själv låg sjuk, ringde Ford ofta till Saratoga för att förvissa sig om att hans vän var väl omhändertagen och på bättringsvägen.

Då Ford dog var Buchman i Europa. Han bad två vänner att söka upp mrs Ford och framföra en hälsning. De for omedelbart kvällen efter hans död till "Fairlane", Fords hem. Portvakten ringde upp till huset, och mrs Ford bad dem genast komma in, trots att hon inte ville träffa någon. Hennes första ord var: "Hur mår Frank?" Hon ville höra alla de sista nyheterna om honom, och om Moralisk upprustnings frammarsch världen över.

Henry Ford såg i MRA en kraft som kunde göra den enskildes moraliska övertygelse till riktlinje i samhällslivet. I ett uttalande för pressen förklarade han: "Moralisk upprustning ger mig hopp för framtiden, för mitt land och för världen på grund av de resultat som jag har sett uppnås."

En annan verklig vän till Frank Buchman var Joseph Scott i Los Angeles. Han nominerades till Amerikas främste katolske lekman år 1936 och var en välkänd advokat. Han mottog utmärkelser av tre påvar. Mellan 1926 och 1938 talade han vid fem internationella eukaristiska kongresser. Han grundade "Knights of Columbus" i Kalifornien och valdes att nominera Herbert Hoover till presidentkandidat i sitt land. Miljoner kände och uppskattade honom såsom "Mr Los Angeles".

Joe Scotts tro var djup och enkel. Som ung lämnade han sitt hem på Irland och for över till nya världen. Han sade ofta: "Jag kommer ihåg hur vi föll på knä på däck då vi passerade frihetsstatyn, och tackade Gud för att vi kommit till detta land. Min mor lät mig fara, och jag kommer aldrig att glömma henne. Jag kommer att möta henne igen i himlen, lika säkert som jag ser er framför mig."

En av Scotts söner var präst. Han dog plötsligt. Buchman läste nyheten om hans död och gick omedelbart hem till Scott. Scott öppnade dörren. Buchman fattade den gamle irländarens hand och sade enkelt: "Joe, Gud vet bäst." Det var allt. Tårarna rann nerför Scotts kinder. Denna tilldragelse befäste ett kamratskap som obrutet varade till dess Joe Scott dog 1958 vid nittio års ålder.

Under de tre sista åren av sitt liv reste Joe Scott mer än

femtusen mil genom Asien, Amerika och Europa för att främja Moralisk upprustnings arbete. Inför ett internationellt auditorium i Europa sade Joe: "Världen är full av människor som är bittra och som bygger en värld utan Gud. I vår tids ideologiska kraftmätning går Frank Buchman rakt på problemen. Då vi står vid historiens skiljeväg, finns det endast ett svar — och Frank Buchman har det."

Tidigt en morgon år 1956 var Joe Scott nere vid stationen i Pasadena för att hälsa Buchman välkommen till Kalifornien. "Frank", sade han innan Buchman ens hade klivit av tåget, "jag är glad att du har kommit. Vi behöver dig. Du har kommit till Sodom och Gomorra."

Frank påminde gärna om den gången han bjöd Joe på te tillsammans med en fransk kardinal. Det var den kardinalen som sade: "MRA är en pisksnärt för kristna som har glömt sin uppgift och erbjuder ett positivt alternativ för uppriktiga marxister."

Scott sade ofta till sina vänner: "Frank går aldrig i polemik. Han är lik den helige Franciscus."

År 1955 flög Joe Scott från Los Angeles till en konferens för Moralisk upprustning i Washington, där ledare från Washington och från alla delar av världen samlats. Joe talade vid denna konferens:

"Världen erbjuder en mörkare anblick än någonsin under min långa levnad. Vi kan tillverka en atombomb, men jag har aldrig mött så mycken skepsis, så mycken cynism, bitterhet, förtvivlan och en sådan otillräcklig förberedelse för framtiden. Det enda adekvata svaret till hatet i världen är Frank Buchmans idé om Moralisk upprustning."

Samma år ledde Joe Scott på Buchmans initiativ en

styrka på 200 människor från 21 nationer till Filippinerna. Joe presenterade talesmän för japanska regeringen för president Magsaysay. Det var början till en historisk försoning. En tidning i Manila gav följande kommentar: "Joseph Scott, 87 år gammal, med stark förankring i sina fäders tro, katolicismen, gav ett väckande budskap om Moralisk upprustnings fördjupande och stärkande inverkan på varje religion, inklusive hans egen katolska tro."

Då Frank Buchman dog telegraferade en annan av Joe Scotts söner, George M. Scott, som är ansvarig för tusentals hamnarbetare i Los Angeles och på andra håll: "Jag delar med er den djupa sorgen vid dr Frank Buchmans död. Må Gud förläna evig vila åt hans ädla själ. Folk som varit hans vänner genom hela livet, såsom min älskade far Joe Scott, kommer att välkomna honom hem med öppna armar."

Frank Buchman brottades ständigt i sina tankar med hur han skulle finna nya vägar att framställa gamla sanningar så att de kunde nå miljoner moderna människor. Han kände att teatern, filmen och televisionen kunde få en obegränsad betydelse för att vända historiens lopp. Stjärnor som Muriel Smith, som spelade den ursprungliga Carmen Jones på Broadway och Carmen vid Kungl. Operan i Covent Garden i London, avstod från sina kontrakt och har givit sin talang och sin tid för att medverka i sådana filmer som Livets Höjdpunkt.

Muriel Smith uttryckte sin erfarenhet i ord som har blivit ett budskap till hennes folk:

"Född och uppvuxen med rasfrågan i Amerika har jag hela mitt liv och under min karriär försökt att bidra med en lösning på detta problem. Bemödandena var

ineffektiva och på gränsen till misslyckande. Så mötte jag Moralisk upprustnings styrka och upptäckte att he-landet av detta djupa sår i vår nation kunde börja i mitt hjärta och i mitt liv. Det betydde att jag behövde bli ärlig om mitt förflutna, klarlägga mina motiv och satsa mig själv utan tanke på personlig vinning eller ärelystnad, med den kärlek till hela världen som kommer då vi lämnar vår vilja i Guds hand.

Vad kan jag göra, frågade jag mig själv, för att ge svaret till Amerikas negrer? Till Amerikas folk? Hur kan jag bidra till att göra något positivt av en situation som har blivit en av demokratiens minst tilltalande sidor. Kunde läxorna från slaveriets dagar användas för att hjälpa människor? Vi har givit vårt land och världen våra negro spirituals som växte fram ur detta lidande. Finns det något annat vi kunde ge?

Vi får inte hålla oss undan på grund av gamla invanda tänkesätt, som har sin rot i bitterhet och hat, vilket har förorsakat så mycket splittring i vårt land. Kommunismens ideologi växer på grund av dessa svagheter. Moralisk upprustnings ideologi lär oss hur vi skall bota dem. När vi låter vårt liv ledas av lidelser, blir vi omedelbart redskap åt människor, vilkas mål är att kontrollera världen med alla medel. Slutet på detta är slaveri.

Mitt folks förflutna och dess befrielse från slaveriets bojor, räknas i historieskrivningen som ett av de stora undren i vår tidsålder. Vi förstår vad slaveri betyder. Vi vet vad det innebär att vinna seger tvärsigenom förföljelse.

Jag vädjar till er att i denna tid av överhängande fara i den fria världen ta emot Moralisk upprustnings ideologi och använda den för att bota sjukdomen i vår na-

tion. Splittring kommer endast att åter skapa samma slaveri — men denna gång blir det i världsskala. Innan vi amerikaner blir fria att tala till världen, måste vi bli fria att tala till våra grannar. Varför går vi med på att låta våra oläkta sår från det förflutna utnyttjas så att de än en gång blir orsak till samma mänskliga dilemma, då det finns en lösning. Problemet är inte hudfärgen utan karaktären. Valet står mellan kommunismen och Moralisk upprustning.

Mitt folk har kämpat för att få ta del i vår nations stora frågor. Nu är ögonblicket inne att gå till offensiv med Moralisk upprustnings ideologi, som är det enda som kan uppnå detta mål. Vi har genom vår historia beretts att spela en avgörande roll i vår nations uppgift att ge frihet åt hela världen.”

Muriel Smith har berättat hur hon tilldrog sig många mäns uppmärksamhet och att Frank Buchman lade märke till det. Då de samtalade en gång sade han: ”Muriel, vakta dina ögon.” Dessa fyra ord, sagda utan hetta men med kraft till en sångerska på toppen av berömmelse och framgång, hade sin verkan.

En annan av de stjärnor, som beslöt att sluta upp kring Buchman och använda sin talang för att omskapa människor och nationer, är Ann Buckles från Tennessee. Hon spelade i ”Pyjamasleken” och i ”Mrs McThing” på Broadway. Fem dagar innan hon skulle uppträda i en stor TV-show, kom hon till Mackinac utan att veta så noga vad det var hon kom till.

Hon anlände med så kraftig make-up, säger hon, att om det blåst hårt skulle delar av hennes ansikte och hår ha blåst bort. Här beskriver hon med egna ord hur Buchman hjälpte henne att bli annorlunda.

”Jag skulle just skiljas från min man men hade inte berättat det för någon. Då jag träffade Frank Buchman gav han mig en lång lugn blick och så sade han: 'Skilsmässa är gammalmodigt'. Det gav mig en stöt för det var nyckeln till hela mitt liv.

Jag gjorde anspråk på att vara mycket modern, men jag förstod att jag bara var ensam och rädd.

Från första början hade han en väldig vision och tro på att jag kunde brukas av Gud till att rädda mitt land, då de flesta människor i mig endast såg en platinablond skådespelerska, som bara tänkte på sig själv. Han väntade att man skulle bry sig om hela världen och på något sätt fick detta mig att vilja göra det.

Första gången jag var på te hos Frank, gav han mig fyrtiofem minuter och jag pratade hela tiden. Jag var egenkär och uppfylld av mig själv. Jag försökte att dominera honom såsom jag försökte med alla. Efter tre kvart av skådespeleri och dålig teater från min sida sade Frank: 'Om jag får någon ledning för er, skall ni få veta det. Om jag inte får någon, så kommer jag inte att bekymra mig för det. Och så gick han. I det ögonblicket förstod jag, att jag för första gången hade mött en person, som inte lät sig domineras eller regeras av någon annans vilja, endast av Guds. Det satte mig på plats.

Frank var mycket generös. Då jag minst förtjänade det, gav han som mest. En gång hade jag exploderat och öst ur mig allt jag kände, inte så mycket av intresse för att förändra människor, som för att ge uttryck åt mig själv och försvara mina rättigheter. Jag kände mig mycket illa till mods efteråt och skämdes förfärligt. Då jag kom tillbaka till mitt rum låg där en vacker blombukett med

ett kort från Frank: 'För din strålande kamp för enighet. Frank.' Han hade mycken humor och ett förlåtande sinne.

Frank såg det sämsta i oss men väntade sig och kämpade för det bästa. Ofta sade han nakna sanningar om mig och om människor omkring mig. Han talade rent ut med mig om ett vänskapsförhållande, som var felaktigt. Jag förstod och accepterade helt och fullt sanningen i hans ord och sade: 'Ja, Frank, det är sant beträffande min vän och det visar precis vad slags människa jag är eftersom det är den sortens vänner jag väljer.' Då sade han med stor lidelse: 'Men du vill väl inte ha det på det sättet mer?' Då förstod jag att förändring är något reellt, och att förändring är möjlig, om man väljer att ta emot förlåtelse och sluta upp att göra det som är fel utan gör det som är rätt.

Vid ett tillfälle då jag kände mig ytterst missmodig över mig själv, skrev jag till Frank och sade, att jag hade misslyckats. Han skrev tillbaka: 'Gud kommer att använda dig långt utöver dina vildaste drömmar. Det kommer inte an på vad du gör för Honom. Det beror på vad du tillåter Honom att göra i dig och genom dig. Om vi kan sluta upp med att begränsa Gud genom våra reservationer och även genom vad vi tror att vi kan göra, då kan Han göra oss lika annorlunda som Paulus var i förhållande till Saulus.'

Han talade rent ut med mig när det gällde pengar. Pengar betydde alldeles för mycket för mig. En gång läste Frank Buchman upp ett brev för oss som handlade om under, som hände runt om i världen och om allt vad Gud gjorde. Så sade han: 'Det här brevet innehåller guld. Har du fickorna fulla med sådant guld, Ann?'

Han utmanade mig liksom han utmanade alla som arbetade med honom att leva på tro och bön.

Jag fick ledning att skänka de pengar jag ägde för att hjälpa hans arbete framåt. Han skrev till mig: 'Framtiden blir fullständigt ny efter ett sådant självutgivande, vilket innebär att Gud kan använda dig varje timme, varje dag. Det är det enda som nu kan möta nationernas behov.'

Han visste vad teatern kunde göra för hela världen. En gång sade han innan vi visade ett skådespel: 'En kväll med verklig teater. Ingenting för er själva. Ni kommer att ge allt. Detta måste bli slutet på allt lättvindigt handlande. Sådana skådespel som detta öppnar hjärtan och letar fram sunda människor. Teatern har sin andel — en nödvändig andel. Tillsammans skall vi skapa musik, filmer och teater, som kommer att föra hela världen in på rätt spår. Skapa den frihet, som skänker frihet att skapa.' "

Buchman blev god vän med män och kvinnor i Hollywood och arbetade med dem i årtal, ty han såg allt vad de kunde göra och betyda för världen. I juli 1939 talade han till Hollywood. 30000 människor fyllde Hollywood Bowl, ytterligare 15000 kunde inte komma in. Där sade han till Los Angeles' och filmindustrins ledande män: "I kväll blir det en förhandsvisning av en ny värld. Hollywood kan bli den plattform från vilken Moralisk upprustning ges till folken."

Hollywood förstod. Louis B. Mayer sade i Hollywood Bowl: "Filmer är ämnade att vara ambassadörer i celluloid." Tjugoett år senare berättade Jeanette MacDonald om detta möte och om den lunch för Frank Buchman, som gavs av Louis B. Mayer, vid vilken 250 repre-

sentanter för Hollywood var närvarande. Hon kom ihåg vad Buchman sade vid lunchen. Hon kom också ihåg hur Mayer reste sig upp och bad henne om ursäkt för en långvarig tvist mellan dem.

Frank Buchman blev inte bara bekant med människor. Han blev vän med dem.

Joel McCrea och hans maka Frances Dee, Jeanette Mac Donald och hennes make Gene Raymond, är några av de många filmstjärnor som har varit Buchmans vänner genom åren.

Jesse Lasky var en annan gammal vän. Efter premiären på "Frihet", MRA-filmen som gjordes i Nigeria, stod Lasky i en timme med Frank Buchman i biografens foajé tillsammans med Joel McCrea's son Jody. Jesse Lasky sade: "Jag vet vad som fordras för att göra en film. I den här filmen har ni gjort det omöjliga. Vi i Hollywood kunde aldrig ha gjort det."

Charles P. Skouras, chefen för Twentieth Century Fox, var en annan av Frank Buchmans tillgivna vänner. En gång då han kom till MRA:s centrum i Los Angeles, hade Buchman bett kören ha särskilda sånger i beredskap. Då Skouras kom in i den stora salen, sjöngs Greklands nationalsång av röster från mer än tjugo länder. Skouras grät där han stod.

Vid middagen senare på kvällen sade han till Frank Buchman: "Den här middagen kommer att kosta mig femtusen dollar. Jag ser hur det kommer att ske. Ni måste uppföra era skådespel i Carthay Circle Theatre. Jag skall bekosta teatern, belysningen och alltsammans." Och han gjorde det, inte bara en gång utan många gånger under de följande åren.

När det behövdes en teater i San Fransisco 1951 vid

tidpunkten för undertecknandet av japanska fredsfördraget, var det Skouras som ställde en till förfogande. Fem av de sex japanska delegaterna gick efter en middag som Buchman gav för dem till teatern för att se ett MRA-skådespel. Hela deras inställning ändrades. Senare sade Robert Schuman till Buchman: "Ni slöt fred med Japan två år innan vi statsmän fick mod att underteckna den."

Genom statsmän och skådespelare, arbetarledare och industrimän, gamla och unga stred Frank Buchman för att hjälpa Amerika och världen att finna sin hela och fulla bestämmelse under Gud. En gång sammanfattade han sin övertygelse i dessa ord:

"Min djupa personliga önskan är att se varje amerikan fri att under Guds ledning kämpa för Amerika och kämpa så att Amerika verkligen blir fritt — fritt från syndens tyranni, under ledning av Gud, den Osynlige men ständigt närvarande. Detta önskar jag lika djupt för alla i varje land. Jag vill inte se våra söner, i synnerhet våra kämpande söner, gå omkring utan ett svar. Det helt enkelt förslavar dem. Det är inte tillfyllest. Det kommer att driva dem till samma sätt att tänka som behärskar våra motståndare. Vi kommer aldrig att skapa en inspirerad demokrati på det sättet. Människor måste lära sig att finna en tro som kommer att framkalla den rätta revolutionen. Om vi kan utbreda denna revolution fort nog kan vi rädda Amerika och världen. Om vi inte får denna revolution kommer det att bli en revolution med kaos."

Konsten att förvandla människor är oberoende av ålder. Buchman dog vid 83 års ålder. Men han gick dagligen till roten av motiven hos människor i alla åldrar. Några månader innan han blev sjuk, sade han till en vän: "Igår var trettiofyra människor på besök hos mig." Han sade det inte för att skryta. Det var så han levde. Var och en som besökte honom fick utmaningen och möjligheten att bli en ny människa, och att ta på sig en uppgift i livet av ett slag som han aldrig tidigare vågat sig på.

En ung man på tjugoett år, som var hans vän, berättade följande om honom:

"Första gången jag träffade Frank Buchman tittade han på mina skor. Jag var då sexton år. Jag hade inte borstat skorna den morgonen. De var smutsiga. Om fötter kan rodna, så rodnade mina då. Frank Buchmans blick dröjde i fjärran och han sade: 'Du har ett stort livsverk framför dig.' Jag kommer ihåg den första punkten om att borsta skorna lika bra som den andra. Frank Buchman ville att unga män som jag skulle vara rena från skosulan till hjässan — in- och utvärtes.

En grabb som jag var ansatt av frestelser. Frank Buchman talade alltid enkelt med mig. Han berättade om de olika stadierna i sina egna frestelser, som ung — 'först blicken, sedan tanken, därefter frestelsen och så fallet.' Han lärde mig att gå till Kristus för att få hjälp mellan blicken och tanken. Han lärde mig också att undvika det som frestade mig, som t. ex. dåliga böcker och bilder. Han brukade säga: "Håll breda marginaler. Om

du har lätt att falla utför stupen, gå då inte utefter klippkanten.”

En kväll bad jag inne i hans rum. Jag bad en mycket utförlig bön som jag hoppades skulle imponera på honom. Sedan var det hans tur att be. Hans bön var mycket rakt på sak. Han sade: ”O, Gud, hjälp den här unge mannen att sluta upp med sina smutsiga vanor. Hjälp oss att bli ärliga. Hjälp oss att bli rena — verkligt rena. Hjälp oss att bli osjälviska. Ja, hjälp oss att älska varandra, så att vi kan träffas så här när som helst, natt eller dag.” Det var en bön som i all sin enkelhet gick rakt in i mig. Jag var en annan människa, då jag lämnade rummet.

Buchmans sätt att umgås med människor var verklighetsbetonat och direkt. En engelsk överste kom en gång för att träffa honom. Han var en man med många gåvor och hade en hög ställning i försvarsdepartementet. Han var känd i många kristna sammanhang i England. ”Min son är ett problem”, sade han. ”Jag har bråttom. Det har ni också. Följ med mig i taxin dit jag måste fara. På vägen kan vi tala om pojken.” Och så for de.

Översten sade att han gjort allt han kunde för sin son. Han hade bett för honom. Han hade läst bibeln för honom. Han hade fått honom att gå i kyrkan. Pojken var tyst, trumpen, lynnig och full av hat.

Buchman sade: ”Har ni varit ärlig mot er son om ert eget liv? Har ni sagt honom hurudan ni var vid hans ålder — och hurudan ni är idag?”

Översten sade: ”Det skulle inte hjälpa. Det skulle bara göra pojken förlägen. Sådant gör man inte i England.”

Buchman antydde att fadern kanske skulle bli mer förlägen än sonen, och att hans stolthet betydde mer för

honom än det att ge pojken vad som skulle hjälpa honom mest.

Taxin hade stannat. Taxametern tickade vidare. Avgiften steg och steg. Men översten ville inte låta Buchman gå. Till slut sade han: "Det kommer inte att fungera. Men jag har försökt allt annat. Jag är villig att pröva ert sätt."

Några dagar senare kom översten tillbaka. Han log. Han sade: "Det var ett under. Jag var ärlig mot min son. Han var ärlig mot mig. Allt är annorlunda. Han har fått en tro. Vi har blivit vänner." Översten blev också en man som förvandlade andra i stället för att vara den sortens kristen som folk är benägna att beundra — och undvika.

En del människor tror att Buchmans konst är alltför enkel. Det är sant, att han ofta fann att det verkliga problemet i en människas liv är något mycket enklare än hon vill erkänna. Då Buchman först kom till Oxford, ville folk diskutera sina intellektuella tvivel med honom i timtal. Han sade ofta: "Era problem är inte intellektuella. De är moraliska." Ideligen visade det sig, att han hade rätt. Han brukade säga: "Vad en del folk behöver är inte en dammvippa utan en roterande gatborste och ett starkt desinfektionsmedel."

Men hans skicklighet som själskirurg var en utsökt och ömtålig konst, som de som blev hans vänner fick uppleva så länge de levde.

Historien om hans trogna kamp för en av sina vänner, illustrerar detta.

Denne man hade nått toppen inom sitt yrke, men hade ingen tro. Han hade vänner som brukade säga till ho-

nom: "Vad du behöver är en upplevelse av Kristus." Vännerna var uppriktiga. Men resultatet var att mannen beordrade sin sekreterare att säga, att han var utgången, när någon ringde eller kom på besök. Han hade ett lyckligt hem och var full av ambitioner, som när som helst kunde förverkligas.

Av en tillfällighet träffade han Buchman och dem som arbetade samman med honom. De började inte med att tala med honom om Gud eller Kristus. De talade om den här mannens eget yrke och vad han sysslade med. Han blev intresserad av de resultat han såg av deras arbete och bad dem slutligen berätta om det.

De talade om absoluta moraliska normer. Mannen, som hade läst filosofi vid universitetet, sade: "Nej, det finns ingenting sådant som absoluta normer." De svarade: "Om en norm inte är absolut, så är det ingen norm alls."

Fastän han inte erkände det då, visste han att det var sant. De föreslog, att han ärligt skulle försöka lyssna till Gud. Han sade: "Jag tror inte på Gud." Någon sade: "I så fall skulle ni väl inte ha något emot att lyssna till Honom, eller hur? För då behöver ni ju inte vara rädd för några följder."

Han gjorde experimentet. Han satt stilla och bad att Gud skulle tala till honom. Han fick vissa klara tankar. Den första var att han måste bli ärlig med sin fru. Andra hade att göra med pengar, avundsjuka mot en annan familjemedlem, som gjort att splittring hade uppstått. Andra tankar rörde det faktum att han, trots att han betraktat sig som idealist och bättre än de flesta andra, i själva verket levde endast för sig själv, för sin egen framgång, sin egen tillfredsställelse, sin egen säkerhet i livet.

Han skrev inte ned något av detta, och då man frågade honom om han fått någon ledning från Gud, svarade han: "Nej, inte ett dugg. Det fungerar inte för mig."

Buchmans vänner pressade honom inte på den punkten. De sade: "Folk, som säger, att de inte har någon ledning då de börjar lyssna, har ofta någon tanke som de inte vill kännas vid. Man kanske tycker det är en vanlig tanke. Det viktiga är att vara ärlig om den."

Detta var så nära sanningen, att han gick hem och kände sig mycket illa berörd. Till slut beslöt han, att göra vad han hade tänkt. Han blev ärlig med sin hustru. En moralisk förändring hade börjat i hans liv.

Ännu hade han ingen tro. Men allteftersom han dag för dag lyssnade, började han få insikt från Gud om sior i sin natur — dåligt humör, ovanor, inkörda banor — som han inte hade någon makt över. Buchmans vänner sade till honom: "Om du ställer till rätta vad du kan ställa till rätta, så tar Gud hand om resten." De talade med mannen om Kristus, eftersom han nu insåg, att han i sin natur hade sådant, som han inte kunde rå på av egen kraft. De sade honom att Kristus och Hans kraft möter en människa när hennes nöd är som djupast.

TRO — lämna allt och följ Honom* — det var ett ord som betydde mycket för honom vid denna tid. Tron föddes i honom, då han fann en kraft utanför sig själv, som gjorde det för hans karaktär, som han inte kunde göra själv. Han började också under de tidiga morgontimmarna få tankar om andra människor. Då han handlade i enlighet med dem började andra att förvandlas. Han fördes fram till övertygelsen att det fanns ett förnuft

* F - A - I - T - H - "Forsaking All I Take Him"

utanför honom själv som visste saker och ting om andra, som han inte visste, och som kunde använda honom till att hjälpa dem, om han var villig att lyssna och lyda.

Buchman höll honom till enkel daglig disciplin och till personliga beslut som kostade honom mycket. Han lärde honom att varje morgon ta sig tid att be till Gud och sedan att lyssna till Honom. "Vad Gud säger till oss är minst lika viktigt som vad vi säger till Honom." Han fick mannen att läsa högt ur bibeln ur både Gamla testamentet och Nya. Han blev väl förtrogen med ställen som 1 Kor. 6: 9—11. "Veten I då icke att de orättfärdiga icke skola få Guds rike till arvedel? Faren icke vilse. Varken otuktiga människor eller avgudadyrkare eller äktenskapsbrytare, varken de som låta bruka sig till synd mot naturen eller de som själva öva sådan synd, varken tjuvar eller giriga eller drinkare eller smädare eller roffare skola få Guds rike till arvedel. Sådana voro ock somliga bland eder, men I haven låtit två eder rena, I haven blivit helgade, I haven blivit rättfärdiggjorda i Herrens, Jesu Kristi, namn och i vår Guds Ande."

De bad tillsammans morgon och kväll och lade helt naturligt fram inför Gud sina egna behov, behoven i Moralisk upprustnings arbete och i världen.

Buchman såg också till att hans vän var helt ärlig om varje detalj i sitt liv med åtminstone en annan människa som han hade förtroende för. Det var inte bara för att lasta av sig något på en annan. Det var för att mannen i detalj behövde inse sina egna behov, så att han allt djupare skulle känna behovet av Gud. "Ett svagt syndamedvetande betyder ett svagt Kristusmedvetande."

De områden i hans liv där han handlat fel och där Gud

hade ställt saker tillrätta, blev då hans vapen för att omskapa andra människor. Frank Buchman sade en gång till honom: "Du vet inte vad du skall göra med dina synder. Jag använder mina. Jag kör dem som ett spann hästar. De är min ingång till andra människors hjärtan. När jag berättade hur bra jag var och hur väl jag hade lyckats, så gjorde det aldrig något särskilt intryck på dem. När jag ärligt berättar för dem hur jag har misslyckats, hjälper det dem ofta att vara ärliga om sig själva."

Sedan tillade han: "Det betyder inte att berätta allting om dig själv hela tiden, privat eller offentligt. Det är fel. Fullständigt fel. Men du måste lära dig att leva fri från den stolthet som gör att man inte är beredd att säga vad som helst till vem som helst om sig själv, om man i ledning ser att det skulle vara till hjälp. Säg aldrig någonting till någon annan som berör en tredje part."

En gång träffade han några människor från Australien, då denne man var närvarande. Australiensarna talade om sina moraliska svårigheter. Buchman sade: "Ärligt talat så vet jag inte hur ni råkar in i sådana där saker. Jag har inte tid att leva med smutsiga tankar och smutsiga handlingar. Det finns alltför många intressanta saker att tänka på."

Australiensarna blev arga. De tyckte att Buchman ville låta påskina att han var bättre än de. Därför sade han: "Jag säger inte att jag är utan frestelser. Man kan inte hindra kråkorna från att flyga över ens huvud, men man kan hindra dem från att bygga bo i håret. Men det säger jag er, att om jag frestas, så är jag villig att berätta det för den första människa jag träffar, om det är det som kan hjälpa honom mest."

Då mannen frågade Buchman vad man skall göra med synden, svarade denne: "Hata den. Lämna den. Var ärlig med någon om den. Ställ tillrätta vad du kan. Och så VAX — fortsatt genast att arbeta."*

Mannen fann, att han fick att göra med många i vår moderna tid, vilkas problem var homosexualitet. Skamkänslan kom ofta sådana människor att antingen ljuga eller låtsas att det inte var något snedvridet med deras böjelse. Ensamhet och bitterhet gömdes ofta bakom elakhet, kvickhet och skryt. Grymhet gick ibland hand i hand med denna last. Buchman ansåg inte homosexualitet vara större synd än någon annan. Han sade till mannen: "Synd är sjukdomen. Kristus är botemedlet. Resultatet är ett under."

Han hade oändlig förståelse och sympati för dem som ville finna ett botemedel för det snedvridna i sin natur. Men han hade inte mycket till övers för skenkristna, som emedan de saknade erfarenheten att bota människor, föregav att det inte var fråga om synd utan bara ett olyckligt öde eller något slags sjukdom, som förorsakats av föräldrarnas eller andras misslyckande. "Det är att förneka Kristi kraft", brukade han säga. "De borde läsa Romarbrevets första kapitel."

En morgon hade den man, som Frank Buchman höll på att träna, två klara tankar: "Lev absolut renhet för min skull. Ditt hem kommer alltid att vara hjärtat av denna revolution under återstoden av ditt liv." Detta innebar för honom att avstå från all världslig trygghet på samma sätt som Buchman hade gjort den gången han gav

* "Then Grow — Go Right On Working."

upp sitt betalda arbete. Det kunde innebära att aldrig mer återvända till sitt hem eller sitt eget land. Det innebar att vara beredd till vad som helst och till allt som Gud begärde. Mannen var inte beredd.

Han yppade inte för någon de tankar han hade haft. Han fortsatte som förut, men med den hemliga föresatsen att han inte var villig att gå så långt.

På samma gång började han för att motverka skuld-känslan över denna kompromiss att ägna Buchman särskild uppmärksamhet, smickra och berömma honom.

Judas förräderi visar sig antingen i att man kysser den person som man felat emot och vars utmaning man avvisat — eller också skadar man dödligt hans rykte.

Buchman kände omedelbart kompromissen i denne man. Han visste också, att emedan mannen någonstans på vägen hade vägrat att lyda Gud och lita på Honom, skulle han mer och mer söka tillrättavisning, vägledning och tröst i livet hos någon som var lik honom själv. På stunden reglade och bommade Buchman för alla dörrar och fönster i deras förhållande. Ingenting som mannen gjorde var rätt. Offentligt och privat, i tid och otid, blev han tillrättavisad och angripen. Buchman var fast besluten, att mannen skulle finna grundvalen för sitt liv i Gud ensam och inte i någon mänsklig auktoritet.

En gång blev mannen ombedd att sitta vid Buchmans bord vid en måltid, till vilken många viktiga gäster var inbjudna. När Buchman kom och fick se honom där, sade han genast med hög röst: "Ta bort honom. Jag vill inte sitta till bords med honom. Jag vill inte ha honom bland dessa människor."

Denna händelse var typisk för förhållandet mellan

dem vid den tiden, och på det viset fortgick det i nära fyra år. När de någon gång hade ledning tillsammans, gav Buchman sin övertygelse för honom med den gamla psalmens ord, som han upprepade om och om igen:

Nothing in my hand I bring,
Simply to Thy Cross I cling;
Naked, come to Thee for dress;
Helpless, look to Thee for grace;
Foul, I to the fountain fly;
Wash me, Saviour, or I die.*

En gång frågade mannen: "Hur länge skall jag fortsätta så här i mörker och förtvivlan?" Buchman svarade: "Det vet jag inte. Beslutet är ditt, inte mitt." Mannen vägrade fortfarande att vara ärlig.

Till slut beslöt han, att oavsett vad det innebar, om han så skulle tillbringa resten av sitt liv med att diska eller skura golv, skulle han göra vad Gud begärde, leva i renhet och alltid stå mitt i kampen för att omskapa världen.

Han blev ärlig med sina vänner om den ledning han hade haft fyra år tidigare men vägrat lyda. Han föll på knä med dem, och tog emot Guds uppdrag och kallelse för sitt liv i hela dess vidd.

Detta beslut sattes genast på prov. Han var vid den tiden tillsammans med fjorton andra. Ett telegram kom

* (Intet kan jag giva dig.
Till ditt kors jag sluter mig.
Naken, dig om kläder ber,
Hjälplös, upp till nåden ser.
I din livsvåg låt mig tvås,
Herre annars jag förgås.)

från Buchman med inbjudan till alla de andra, men inte till honom, att komma till en konferens i Schweiz.

Mannen for tillbaka till sitt eget land. Han började förvandla människor på ett sätt som verkade. Gud använde de nya steg han tagit. Efter två månader kom en inbjudan från Buchman. Mannen for. Buchman var artig men inte mer. Muren fanns där fortfarande. Han ville se om mannen verkligen hade för avsikt att leva efter sitt beslut, eller om han fortfarande var beroende av någon människas gillande.

När han gick genom en korridor några veckor senare, kände han en hand på sin arm och hörde Buchmans röst vid sin sida: "Precis som förr i världen, eller hur?" Det var allt.

Från den stunden och i många år framåt arbetade de som en man. Men det var Gud som stod i centrum av deras förhållande och ingen falsk lojalitet mot någon människa. Buchman gjorde fullständigt klart för var och en, att det är något fel med varje förhållande till en annan människa, som betyder mer än det egna eller den andres till Gud. Han bekämpade med skärpa och eftertryck *det* i människor som gjorde att de sökte ett felaktigt beroende av honom eller av någon annan människa.

En tid efter dessa händelser sade mannen till Buchman: "Jag älskar min hustru och mina barn mycket. Men jag ser, att i mitt förhållande till dem ligger roten till det begär som har gjort att jag hela mitt liv har åtrått människors kärlek och uppskattning och fruktat klander. Det har varit den starkaste drivfjädern till min väldiga ärelystnad. I årtal har jag velat ha framgång på grund av den berömmelse det medför. Jag har

längtat efter att ha *en* plats i världen där jag, även om allt slog fel, fortfarande kunde vara säker på att få mänsklig omsorg. Den platsen har varit mitt hem. Min hustru och jag och våra barn har satt oss själva först, före Gud i varandras liv. Vi har inte hållit varandra till det högsta vid de tillfällen då det kunde ha gjort verkligt ont. Vi har berövat oss själva korset. Nu har vi talat igenom det här. Vi har beslutat att vara lika uppriktiga mot varandra och mot alla människor som du varit mot oss. Det är så vi skall leva från och med nu.”

Frank Buchman var tyst. Sedan sade han: ”Under de sista fyrtio åren har jag fått vara villig att riskera varje förhållande i mitt liv, dag och natt, sju dagar i veckan. I annat fall skulle vi inte stå där vi står idag med vårt arbete i världen.”

För honom betydde absolut kärlek frihet från all fruktan i kontakter med människor. Han kände, att allting i en människas liv som kommer före hennes förhållande till Gud är synd. Kristus klargjorde detta, när Han talade om människor som sätter hustru, föräldrar och barn före Honom.

En morgon frågade Buchman om en bestämd sak han gjort hade varit rätt eller fel. Sedan mannen sagt sin mening sade Buchman: ”Du kommer väl alltid att ge mig de tillrättavisningar jag behöver? Jag är precis som alla andra. Jag behöver tillrättavisning varje dag i mitt liv, men alltför få människor har omtanke eller förstånd nog att ge mig det.”

När mannen några månader senare talade om för Frank Buchman, att de beslut han och hans hustru fattat hade fördjupat, vidgat och stärkt deras kärlek och liv tillsammans, frågade Buchman honom om två män-

niskor, som sårat hans familj och sade: "Är du bitter?" Mannen svarade: "Bitter, varför det, de båda är mina bästa vänner. Det är klart, att jag inte är bitter." — "Tänk över saken", sade Buchman.

Mannen gick därifrån och tänkte. Han hade klar ledning nästa morgon: "Det är som om du blivit sparkad av en häst. Du tror att du inte är bitter på hästen. Men du aktar dig noga för att gå bakom den igen. Frukta. Frukta. Du är rädd att de skall säga eller göra något som sårar din hustru och familj igen. Frukta är granne till hat. Ställ det tillrätta med dem." Mannen skrev till dem och gjorde upp. Breven åstadkom djup förvandling i dessa människor.

Vid ett senare tillfälle när de talades vid, citerade mannen för Buchman den vers som betydde så mycket för honom: "Jesu Kristi, Hans Sons, blod renar oss från all synd." "Vad betyder det för dig?" frågade Buchman. Mannen sade: "Jag tror, att Kristus dog för mig, liksom Han dog för alla och att om vi vänder oss till Honom utplånar Han syndens fläckar, förlåter och renar oss." "Det är sant", sade Buchman, "men din erfarenhet är fortfarande begränsad."

Han hjälpte mannen att se, att Kristus inte bara kunde rena honom från syndens skuld utan också kunde befria honom för alltid från dess makt.

Denne man hade sett på sin natur som en ful klippa, på vilken mäsarna slagit sig ner och lämnat sina spår. Han hoppades att klippan allteftersom åren gick skulle bli mera välformad och mindre smutsig. Han lärde sig att även om det låg någon sanning i bilden av tillväxt i Gud, så var den djupare sanningen att hans natur var och alltid skulle vara samma otäcka, smutsiga klippa.

Han skulle vara tvungen att leva med den alla sina livsdagar, och alla hans livsdagar skulle Kristus ögonblick för ögonblick för evigt vara där, redo att med sin kärlek förändra hans motiv och använda, leda och välsigna honom.

Han sade till Buchman att det för honom var som en ändlös ström som rann över en smutsig tröskel. Buchman lät honom läsa om versen:

Plenteous grace with Thee is found
Grace to cover all my sin.
Let the healing streams abound
Make and keep me pure within.*

Buchman sade: "För mig är de sista sex orden de finaste i engelska språket."

Han trodde, att Gud på ett ögonblick kunde förvandla det som fanns i en människas hjärta, sinne och vilja. Han trodde också att det var normal vänskap att hjälpa dem som fanns omkring honom att finna en djupare kunskap om Gud år efter år. De som menade att han alltför starkt förenklade problemen i människor och nationer, förstår inte att han gav år av tid, själ, hjärta och kropp åt vanliga människor och åt dem som ledde miljonerna. Det är i stället de, som inte kan konsten att förvandla människor, som förenklar för starkt.

Man kunde inte bygga en vänskap med Buchman genom att försöka göra vad man trodde skulle behaga honom. Han kämpade hårt, med en våldsamt som verkade oresonlig men som var effektiv, mot svagheten hos

* (Rik nåd finnes hos Dig
Nåd som skyler över all min synd.
Låt de läkande strömmarna flöda
Gör och håll mitt hjärta rent.)

dem som försökte sätta sin tillit till honom som människa. Men om man gav allt i kampen för att omskapa världen befann man sig i ett naturligt och stimulerande kamratskap vid hans sida. Han ansåg detta vara den normala föreningslänken mellan alla som älskar Gud. Man kunde inte förtjäna hans vänskap. Han gav den frikostigt till kämpande hjärtan runt omkring sig. Rätt eller fel — han sade alltid vad han tänkte, och väntade att alla skulle göra detsamma.

"Härdade i disciplinens eld" var ett uttryck som han älskade och ofta upprepade. Han citerade William Penns ord som ljuder genom århundradena: "Människorna måste välja att styras av Gud, eljest dömer de sig till att regeras av tyranner." Han visste att det var sant, inte bara för de länder som kämpade för att få behålla sin frihet utan också för varje människa som vill vara fri från diktaturens tyranni i hemmet, eller från slaveriet att vara besegrad av last eller vana.

Han ville att alla människor skulle lära sig att leva som Guds söner, och gav ut sitt liv för att vinna denna härliga frihet.

Vid tiden för oroligheterna på Irland sade en präst: "Människan är till hälften ett djur." En diplomat svarade: "Ja, och djuret är den hälft jag tycker bäst om." Han menade, att inte många djur uppför sig så illa som människan, när hon bestämmer sig för att bära sig illa åt. Om man ser på dårskapen och grymheten i världen idag, är det svårt att inte hålla med diplomaten och prästen. Men den mänskliga naturen kan förvandlas. Vem som helst kan förvandla den besvärligaste människa han känner, om det är vad han helst av allt vill göra. Konsten att förvandla människor är bortglömd i världen idag. Det är därför världen idag har gått vilse.

Det finns tre sätt att se på den mänskliga naturen. Ett sätt är att göra det bästa av den som den är, och ta för givet att den är livets råmaterial, som inte kan göras om. Det är så de flesta människor i den fria världen tänker idag. Under dessa förutsättningar, när man väntar sig det värsta, blir man sällan besviken. Tron har idag förlorat sambandet med vardagsproblemen för så många människor i ansvarig ställning därför att de inte väntar sig att tron kan förvandla människor.

Ett annat sätt att handskas med den mänskliga naturen är att exploatera den. Alla materialister både i höger- och vänsterlägren gör det. Kommunisterna till exempel utnyttjar i hela världen fåfänga, fruktan, ambition, begär och vinningslystnad för att få makt över de människors liv, som har makt över folkens liv. Och om de förlorar den makten, tvekar de inte att använda våld eller att döda. Ändamålen helgar medlen, säger de,

och människor har endast värde i den mån de är medel för världskommunismens seger. Om de inte kan mutas eller tvingas att spela sin roll, måste de likvideras.

Det tredje sättet att ge sig ikast med den mänskliga naturen, Buchmans sätt, är att förvandla den. Det går fortare och varar längre än den materialistiska metoden. Det som fyller en människas hjärta och liv kan förvandlas på ett ögonblick. Det är också realistiskt. Ingen är mer full av illusioner än den som tror, att man kan få världen annorlunda utan att ta itu med den mänskliga naturen. Buchman hade rätt, när han sade: "Om vi inte tar itu med den mänskliga naturen grundligt och drastiskt i väldig skala, måste folken fortsätta sin historiska väg mot våld och undergång." Han sade också, att regeringar måste lära sig konsten att förvandla människor för att kunna regera med framgång. Och den la-
vinartade händelseutvecklingen gör det klart för alla utom de mest själviska och dåraktiga, att om inte fria människor kan visa, att människors motiv förändras i väldig skala, kommer kommunism eller atomkrig inte att kunna undvikas.

Två ting är klara: (1) Vi kan inte vänta oss att andra skall bli det vi inte själva är. Världen är full av reaktionärer, som väntar sig att situationer och folk skall bli annorlunda men själva inte vill bli annorlunda. Utan fruktan höll Buchman var och en till den sanningen, att om han lyssnade till Gud, skulle Gud säga honom var han skulle börja i sitt eget liv. När den början var gjord, skulle Gud visa honom den punkt i en annan människas liv där förvandling kunde börja, och hur han kunde hjälpa den andra människan att sätta i gång. (2) Om vi verkligen vill att någon annan skall bli annorlunda,

måste vi sätta den människans förvandling främst i vårt liv. Vi behöver lära oss att läsa människor som en sida i en bok. Det tar tid. Kommunisterna studerar människor. I Kreml finns idag ett register över alla inflytelserika människor i världens fria länder, med detaljupplysningar om deras karaktär, deras starka och svaga sidor. De studerar människor för att kunna behärska dem. För många år sedan påpekade Henry Drummond att det finns många som studerar människor av egoistiska skäl. "Advokaten gör det för att tjäna pengar, konstnären för att bli berömd, skådespelaren för att få applåder, författaren för sitt yrkes skull. När människor studerar den mänskliga naturen för sin egen skull, av smutsigt vinstbegär, skall det då inte finnas några som gör det för människans skull, för Guds skull?"

Buchman trodde, att alla som ville förvandla människor för människors egen skull, för världens framtids skull och för Guds skull, måste vara beredda att ge tillräcklig tid varje morgon till att studera människor under Guds ledning. Nästan varje morgon i sitt liv vaknade han klockan fyra. Han trodde, att bönen leder den Hand som leder världen. Det är under timmar av disciplinerad, självutgivande bön, som den där plötsliga signalen kommer, den där oväntade men upplysande tanken som kan visa sig vara nyckeln till en annan människas liv om man utan fruktan följer den. Gud gör arbetet men människan måste också arbeta. Och vi får se moraliska underverk i andra människors liv, när vi betalar priset att ha disciplin och lidelse i vårt eget liv.

För många år sedan bad Buchman om att bli överkänslig för andra människors behov. Han sade senare: "Ibland önskar jag, att jag aldrig hade bett den bönen.

Om man vill bli använd till att förvandla andra människor, betyder det att ha en omsorg om dem som är så djup och känslig att när någon annan har håll på skorna, fryser man själv em fötterna.”

Det finns inga regler att följa, när man vill förvandla människor.

Var inte en tråkmåns! En del människor försöker ändra en människas vilja innan de har vunnit hennes intresse eller vänskap. De är mycket mer intresserade av vad de skall säga till henne, än av vad hon vill säga till dem. Men så var det aldrig med Frank Buchman. Han sade: ”Man måste lära sig att tiga på sju språk. Folk talar för mycket. Det är inte så man vinner människor. Ofta är det bäst att inte säga någonting. Man kan veta allt om saken, men inte säga ett ord om det förrän de själva berättar det. Första kapitlet, första versen i människors förvandling är, när någon berättar för en någonting om sig själv, som han aldrig tidigare har sagt till någon annan människa.”

Om man kom till Frank Buchman efter att ha talat med en annan människa, frågade han alltid: ”Vad sa han till dig?” Aldrig: ”Vad sa du till honom?” Samtidigt ville han aldrig höra någonting, som den andre hade sagt i förtroende. Han inpräntade i dem som var omkring honom att aldrig svika ett förtroende.

Han hade inte mycket tålamod med de inskränkta individer som tror, att det i och för sig räcker att säga sanningen. Han tyckte om historien om översten, som såg en soldat skjuta mot ett avlägset mål. Översten frågade: ”Träffar du prick?” Soldaten vände sig om och svarade med ett brett grin: ”Jag vet inte, men nog smäller det i den här änden.” Han brukade också säga: ”Det

tjänar ingenting till att hålla ögondroppar från ett fönster i femte våningen på folkmassan nedanför, och hoppas att någon skall bli botad." Han trodde på att intensivt ägna sig åt den enskildes behov och tränade andra att ge tillräcklig tid till tankar och bön, så att de i rätt tid och på rätt sätt kunde säga det rätta, som skulle hjälpa den andre att ändra livsinriktning.

Uar inte ytlig! Många människor använder timmar till att diskutera intellektuella tvivel och svårigheter med någon annan. Ingenting händer. Den människans verkliga behov går man förbi. Och naturligtvis är de, som har bestämt sig för att leva i nederlag, ofta mest stolta över de intellektuella tvivel och svårigheter, som de har skapat för att i lugn och ro kunna fortsätta att göra det som de vet, att de inte borde göra. Drummond började en gång en föreläsning i Edinburgh så här: "Mina her- rar, jag måste i kväll be de män som har intellektuella svårigheter, om överseende, om jag talar till dem som lever i moraliska nederlag. Det har kommit till min kännedom genom en bunt brev från män, som nu sitter här i rummet, att ett stort antal av dem är mycket illa ute. De är katastroffall och jag skall vända mig till dem först."

Så många människor nuförtiden tar itu med de yttre symptomen, men har inte nog mod och vision att gå till roten med problemet. En gång talade Frank Buchman med en man om hans svårigheter. De samtalade en lång stund. Mannen sade: "Mitt problem är, att jag alltid vill ha min vilja igenom."

"Är det inte någonting annat?" frågade Buchman.

"Nej", sade den andre mannen.

Frank Buchman, som hade tänkt och bett en hel del,

sade då helt lugnt: "Är inte ert problem...?" Han nämnde i klara ord mannens moraliska problem. Stolt-heten bröts ner. Mannen berättade sanningen och för-vandlades. När de gick tillsammans till tunnelbanan ef-ter samtalets slut, sade mannen: "Buchman, jag skulle ha svurit över er i kväll, om ni inte hade upptäckt mitt verkliga behov."

Ärlighet är nyckeln. En man som är ärlig om sig själv kan vara ärlig mot en annan människa. Människor, som vill förvandla andra, måste vara villiga att ta upp frå-gan om moralen och ta itu med moraliska svagheter och nederlag i andra människors liv. Alla som upplevt den verkliga kampen om människors vilja och liv vet, att 90 procent av cynismen, ateismen och själviskheten om-kring oss har sin rot i enkla fysiska nederlag. Orenhet ligger bakom mycket av den moderna världens förvir-ring och kaos. Folk vägrar att tro detta, därför att de inte vill ta itu med orenheten varken hos sig själva eller hos andra.

Buchman såg vad detta kostade. Han sade för inte länge sedan med glödande övertygelse till människor från ett visst land: "Felet med er är, att ni inte vill se i ögonen, vad era kompromisser kostar." Om renhet sade han: "Ni kan säga att det är en rent personlig fråga. Men vad händer med ert folk? Man säger, att i en del fabriker är orenheten så allmän, att den är organiserad bland arbetarna och särskilt bland de grupper av ned-brytande element som använder den som vapen. De vet, att när folks moral är oklar, blir deras tänkande oklart. Alltför få söker föra in en mäktig, renande kraft i na-tionen. Vad kommer att hända i ett land, när ingen längre har något botemedel att ge? Söndrade hem med

osäkra barn, ett kulturens förfall, en grogrund för revolutionen." Sedan tillade han: "Om ni kan få människor, som vill leva upp till dessa moraliska normer och stå för dem, då har ni en styrka, en skapande faktor i samhället med en kraft, som ingenting kan motstå. Ni måste ha denna moraliska skärpa, och därtill Jesu Kristi frälsande makt. Då får ni erfara den väldiga kraft, som nästan är glömd — den Helige Ande, som ger det gudsledda svaret och säger er exakt vad ni skall göra som en klar, direkt kallelse från Gud."

Bli inte chockerad och låt inte lura dig! Många barn tycker, att det är omöjligt att berätta sanningen om sig själva för sina föräldrar. De vet, att föräldrarna skulle bli chockerade. Vad de inte förstår är, att föräldrar, som blir chockerade av sanningen om sina barn, aldrig har varit riktigt ärliga om sig själva. Om ni skall förvandla andra människor, måste ni vara beredda att med förståelse lyssna till allt, som den andre har att säga. Buchman brukade säga: "Folk kommer att gå till den, som förstår dem, men inte talar alltför klokt eller vill verka alltför bra — en människa, som är ärlig om sina egna känslor. En sådan människa blir aldrig chockerad av någonting hon hör, för hon vet vilket bräckligt käril hon själv är. Tala så långt din egen erfarenhet räcker men inte längre. Tala inte med någon om ting, som inte är realiteter i ditt eget liv."

Många människor låter lura sig av reaktionerna hos dem som de försöker förvandla. De glömmer att en fisk på kroken slår, hoppar och sprattlar. När en människas samvete börjar vakna efter en lång sömn, är det en smärtsam process. Därför börjar människor ofta attackera och kritisera den, som de tycker har utmanat dem

och orsakat smärtan. Det är då de hittar på så många avledande manövrer. Ibland kritiseras Frank Buchmans egen person. Frågor ställs om hans sätt att arbeta och om vad Moralisk upprustning egentligen är. Sådana frågor döljer ofta avsiktligt en människas verkliga behov. Frågor behöver besvaras, men att svara på frågor är inte alltid sättet att möta det behovet.

Ingen förvandlas förrän han har tagit itu med synden, och nuförtiden låter många människor lura sig av syndare, som först låtsas, att synden inte finns där, sedan låtsas att den inte har någon betydelse och som slutligen låtsas att den är rätt. Ett exempel är de perversa. För trettio eller fyrtio år sedan föregav människor som led av perversitetens synd, att de inte gjorde det. Sedan förde de säkert, skickligt och framgångsrikt fram den teorin, att perversitet bara var något slags sjukdom, som inte påverkade ett hems eller en nations liv. Slutligen tog de sig friheten att påstå att de perversa är duktigare, intressantare och naturligare än människor, som inte lider av denna speciella form av kompromiss. Miljoner låter lura sig av detta, och idag är det svårt att få ett bra arbete inom vissa yrken om man inte är känd för att gilla perversitet. De, som igår ansågs avvika från det normala betraktas i dag som normala. Och de som igår betraktades som normala, kommer imorgon att anses som avvikande, om utvecklingen fortsätter på samma sätt.

Nämnder och kommittéer spelar sin roll i att bedra nationen då de skriver rapporter om olika former av synd. Men de som lämnar uppgifter till sådana kommittéer avslöjar ofta inte sina egna svagheter. Det är som att be en alkoholist tala om faran för bilförare att dricka sprit.

Han uppger att faran har överdrivits betydligt, att en liten drink gör hjärnan klarare och lugnar nerverna och hjälper en del människor att köra bättre. Så känner sig alla lyckligare, och offrens antal stiger.

Uänta er inte, att det inte kommer att hända någonting. Det är så många människor som inte tror att någonting kan hända i den andra människans liv, därför att ingenting har hänt i deras eget liv. "Ske eder efter eder tro." — "Be om stora ting. Du kommer till en Konung." De som tar itu med synden på skarpen och väntar sig under, får också se att under sker.

Buchman tog aldrig någon för given. Han trodde inte, att en biskop nödvändigtvis var mer fri från synd än en bartender. För honom var synd synd antingen det gällde en kung eller en gruvarbetare. En gång talade han med ett lands premiärminister, och ordet "synd" nämndes. Premiärministerns maka sade: "O, dr Buchman, använd inte det ordet, jag tycker så illa om det." — "Så tråkigt", sade Buchman. "Kalla det vad Ni vill. Kalla det reumatism, om Ni vill." — "O, kalla det inte reumatism, dr Buchman", sade damen, "jag är full av reumatism."

Buchman brukade säga, att synden binder, förblindar, dödar, och förökar sig.

Synden binder. Människor börjar med att säga, att de är fria att göra som de vill. De börjar göra som de vill. De använder sin hjärna till att diskutera ihjäl sitt samvete. Inom kort finner de, att de är fångna i den vana, som de först trodde att de kunde bestämma över, men som nu bestämmer över dem. "Så en tanke, skörda en handling. Så en handling, skörda en vana. Så en vana, skörda en karaktär. Så en karaktär, skörda ett livsöde."

Synden förblindar. Människor och nationer ser inte längre skillnaden mellan rätt och orätt. Det finns inget svart eller vitt för dem utan bara ett dystert smutsgrått. General Ho Ying-chin, som var den siste premiärministern på Kinas fastland innan dess sex hundra miljoner människor kom under kommunismen, säger: "Vi såg aldrig vad som höll på att hända. Vi älskade vårt land mycket, men vi älskade våra älskarinnor mera. Inte förrän det var för sent såg vi, att de var kommunister." Det finns ett ordspråk som säger: "Kärleken är blind men inte grannarna." Det är sant om demokratin idag. Demokratin är så stark som karaktären hos dem som talar i dess namn, och fria människor är blinda för det faktum, att deras sätt att leva talar ett tydligare språk till världen än de fina tal, som deras representanter håller vid konferensborden.

Synden dödar. Den man som länge nog lever med sig själv i centrum blir död för allting eller alla andra i världen utom det stora "Jaget", som driver honom. Han får lätt behov av kvinnor, sprit, sömntabletter för att vagga honom i sömn, uppiggande tabletter för att väcka honom, för starka doser nikotin och andra stimulantia för att hålla honom i gång. Han blir ett vandrande lik utan att veta om det. Han dödar också. Ty när tillräckligt många sådana män bor i ett samhälle, träder den starke mannen in och tyrannit tar vid. Det är män som är andligen döda på detta sätt, som godtar det falska alternativet: kommunism eller atomkrig.

Synden förökar sig. Den är aldrig en privatsak. Den sprider sig som en farsot från man till man och från land till land. Filmer, radio, TV, press, böcker för en människas nederlag in i miljonernas liv och sinnen.

Problemet framställs i lockande dager. Nationers moral förfaller och man kallar det framsteg.

Men det finns ett svar till synd. Förvirring kommer av kompromiss. Klarhet kommer genom förvandling. "Synden är sjukdomen. Kristus är botemedlet. Resultatet är ett under", sade Buchman. "Det borde vara nog att få en snabb bild av synden och sedan gå vidare. Folk borde vara så känsliga, att de reagerar omedelbart och förvandlas. Se till, att ni inte tar för lätt på synden. Ta så allvarligt på den som möjligt. Men rätta sedan fort till det som behövs. Förvandlas, förenas, kämpa. Det är den naturliga ordningen."

Det var Frank Buchmans tro, att var och en som vill omskapa människor och nationer borde under de första vakna ögonblicken varje dag gå ut ur sig själv och in i Kristus och sedan ut till andra och leva för andra varje ögonblick hela dagen.

Ge inte upp just när någonting har börjat hända! Buchman trodde att Guds plan för varje människoliv var långt större och bättre än någon människas plan för sitt eget liv. Han var inte intresserad av att göra människor goda bara för att vara goda, utan av att hjälpa dem att ledas av Gud till att ta full del i att revolutionera hela världen. Han hade inget tålamod med dem som tror, att förvandling betyder att slå till bromsarna, stänga av motorn och släppa ut luften ur ringarna. Han trodde, att en människa, som var renad och ledd av Gud, skulle gå snabbare och längre än förut men i rätt, inte i fel riktning. Han hade ingen användning för de 'dämpade' personer och 'anpassade' tonfall, som en del människor anser som kristna. Han sade till en asiatisk statsman, när denne reste tillbaka till sitt land från Caux: "Om

Ni vill rädda ert land, glöm er själv och sätt in alla era krafter." Han var långt mer intresserad av vad en människa kände, att Gud ville hon *skulle* göra, än av vad hon kände att Gud ville hon skulle *sluta* göra, hur viktiga båda dessa saker än må vara.

Han hade en levande vision för människor och för nationer. Han sade till Japans premiärminister, att Japan var ämnat att bli Asiens fyrbåk. Premiärministern sade några dagar senare till hela folket, att detta var målet för hans regering. Han sade till Cyperns president ärkebiskop Makarios, att Cypern skulle bli den gyllene bron mellan Grekland och Turkiet, Europa och Afrika. Ärkebiskopen tog detta till tema för sitt första offentliga uttalande, när hans land blivit fritt. Och på Cyperns självständighetsdag sände öns president och vicepresident den första cypriotiska flagga som skickats utomlands, till Frank Buchman i Caux, som tecken på deras tacksamhet för vad han och hans arbete hade betytt för deras land.

Han väntade sig, att var och en skulle ta itu med andra på ett sådant sätt, att deras liv kom att påverka nationers öden.

Åtta japaner kom för att träffa Buchman. De tillhörde några av de ledande familjerna i Japan. Så snart de hade satt sig vid lunchbordet, sade Buchman: "Vad har ni för plan för Japan?" Det blev tyst.

Sedan sade Buchman: "Är ni eniga?" Det blev tyst igen.

Buchman fortsatte: "Jag vet att ni har gjort ett gott arbete i Japan, men vad händer med ert land? Det går fort utför med det."

Buchman frågade dem sedan, vad som var det verk-

liga problemet i Japan. "Kommunismen", svarade de. "Det är korruption och älskarinnor", sade Buchman. "Vill ni ta itu med de problemen hos era ledare och i ert land? Jag älskar Japan, och jag är orolig över vad som händer där."

Japanerna lämnade rummet. De blev ärliga mot varandra. Det hade funnits avundsjuka mellan dem, och orenhet och bitterhet. De blev enade, såg klart var deras land befann sig och frågade Gud hur de snabbt skulle kunna ge ett svar. Inom tre dagar hade de skrivit ett skådespel, som de kallade "Ljusstrålen". Det gick så rakt på sak, att de var rädda för vad som skulle ske med dem själva och deras barn, om de lät uppföra det. De läste det för Buchman. Han sade: "Gå dit där stenarna är kantiga. Man kommer kanske att vilja skjuta er, men ni kommer att rädda ert folk — och framtida generationer kommer att vara tacksamma."

En månad senare uppfördes skådespelet i Tokio, 200 meter från parlamentsbyggnaden. Det skakade och chockerade Japan. Då en ledande man inom säkerhetstjänsten såg handlingen rullas upp som ger bilden av mutor på höga poster och kommunistiska älskarinnor som delegerats åt regeringsmedlemmar, sade han: "Det är överdrivet. Ni kan inte fortsätta med det här skådespelet. Det är farligt." Några dagar senare kom han tillbaka till dem. "Jag hade fel", sade han. "Jag har låtit undersöka det. Jag har funnit att allt i skådespelet är sant. Situationen är dödligt allvarlig. Här är svaret." Regeringsmedlemmar, ledande industrimän och fackföringsmän kom och såg skådespelet. Genom television gick det ut till hela folket.

Premiärministern sände efter de män, som hade träf-

fat Buchman. De gav honom fakta om Japan och om hans egen regering. De utmanade honom att rensa upp. Han sade: "Ni är de enda, som älskar vårt land tillräckligt för att säga mig sanningen. Fortsätt att tala till mig på det sättet. Dörren är alltid öppen för er." Människor som förvandlades genom "Ljusstrålen" spelade en avgörande roll så att Japan stod fast mot kommunismens framstöt under studentkravallerna år 1960.

Att på detta sätt rakt på sak ta itu med människor, var naturligt för Buchman varje dag. Han väntade sig, att alla skulle vara rättframma och klara när de hade att göra med andra människor. För honom var detta normalt liv för en revolutionär. Han trodde, att alla kunde göra ovanliga ting, om de var ledda av Gud. När han en gång stod bland de böljande kullarna i Pennsylvania vid familjegraven där han nu själv vilar, var det enda han sade till sina vänner: "Jag har blivit underbart ledd." Och hans tro och erfarenhet var, att för alla som ville bli ledda av Gud, låg skatter och väntade som vida överträffade deras drömmar och förväntningar.

För nära ett kvarts sekel sedan sade Frank Buchman: "Om jag inte tränar många andra så att de gör vad jag har gjort, bättre än jag själv, kommer jag att ha misslyckats." Under många år arbetade han på att göra sig själv överflödig. Det var på det sättet han skilde sig från så många andra "ledargestalter".

Han sade en gång: "Jag skall lova er en sak — jag kommer inte att vända tillbaka. Jag kommer inte att vända tillbaka vem som än gör det, vad det än kommer att kosta. Jag vill inte, att ni skall komma med bara för att jag är här — det är inte meningen. Det vore en dålig revolution. Det vore en dålig gemenskap. Låt oss för ett ögonblick betrakta bilden av Kristi kors, och låt mig säga, att om ni sluter upp i detta korståg, kommer ni att få gå korsets väg. Jag tänker inte locka er med förhoppningar om materiell framgång. Jag tänker inte locka er med att säga, att ni kommer att bli hjältar . . . Det gäller en personlig erfarenhet av korset. Det är inte jag — utan Kristus. Det är inte jag som står i spetsen, utan det är Kristus som leder."

Buchman menade detta. Han levde så. Han fick människor att arbeta tillsammans och från Gud söka vad som var rätt. Det var få saker som förargade honom mera än somliga människors önskan att finna sin auktoritet i honom eller att få honom att säga till dem vad de skulle göra. Det är därför gissningar om Buchmans efterträdare eller om Moralisk upprustnings framtida ledarskap är fruktlösa. Arbetet kommer att föras vidare i framtiden liksom under gångna år av människor som

lärt sig att leva fria från avundsjuka och ärelystnad och att ge allt tillsammans för det rätta, så långt Gud visar dem det. Varför skulle någon enskild eller någon grupp utväljas att ge den sorts "ledarskap" som Buchman alltid vägrade att ge under sin livstid?

Under månaderna efter Frank Buchmans död strömmade nationers ledare och andra människor till Caux i ett antal som knappast överträffats medan han levde.

En av ledarna var U Nu, Burmas premiärminister. Han talade i kraftiga ordalag om behovet av en snabb utveckling av Moralisk upprustning. Han var säker på att människan skulle tillintetgöra sig själv, om hon inte tillämpade Frank Buchmans hemlighet för att ge lösningen på denna tids problem.

Men det sätt på vilket premiärministern tog itu med vanliga människors behov visar hur han själv hade börjat lära sig hemligheten i Buchmans liv.

Något av det sista Buchman hade sagt till U Nu var: "Ni måste lära er att läsa människor som en bok."

I Caux i september 1961, fem veckor efter Buchmans död, satt U Nu vid ett bord bredvid en hamnarbetare från Brasilien. Hamnarbetaren berättade, hur han hade börjat förvandlas, hur han hade förlorat sin förkärlek för våld och börjat ta upp kampen för att omskapa världen. "Jag drack mycket", sade han, "och detta höll på att förstöra vårt hem."

"Jag drack också alldeles för mycket tidigare", sade premiärministern. "Jag började vid tio års ålder. Sedan slutade jag. Men eftersom jag är en svag man, tog jag till flaskan igen. Vid tjugosex års ålder slutade jag, och jag kan säga, att jag nu hellre skulle dö än börja dricka."

Hamnarbetaren talade om sitt hat. "Har ni blivit av med det också?" frågade U Nu. "Är ni säkra på att ni är för alltid fria från bitterhet? Inte en enda droppe kvar?"

Med omsorg och känslighet gick han till roten i hamnarbetarens liv, hjälpte honom att blottlägga orsakerna till hans bitterhet och att finna ett botemedel.

U Nu sade i Caux: "Om vi vill hindra kommunismen från att få kontroll över världen, måste vi ta itu med mutor, bestickning, dryckenskap och lösaktighet." Han har sett verkan av Moralisk upprutning i sitt eget land. Den årliga konferensen för Abbotarnas förbund, som representerar 75 000 buddistiska munkar, använde en stor del av sin session till att behandla MRA och som resultat kom fem ledande abbotar till Buchman i Caux på hans åttiotreårsdag. De återvände fast beslutna att Moralisk upprustning skall bli grundvalen för landets politik, och idag förs MRA:s filmer, böcker och bildtidningar av samma munkar ut till varje del av Burma.

Frank Buchmans arbete med gemene man och med statsmännen består. Det är sant att somliga människor glider bort. Det är ingenting nytt i detta. Evangelisten Markus berättade detsamma i fjärde kapitlet av sin bok. Men hos många växte den säd, som såtts i deras hjärtan då de talade med Buchman, och gav frukt hundrafalt.

När MRA:s musik-skådespel *Den försvinnande ön* gavs i Berlin 1956, var publiktillströmningen så stor, att Titania-palatset blev överfullt. Det stod långa köer på de snötäckta trottoarerna. En stor sal hyrdes för alla dem som inte fick plats på teatern.

Två kvällar å rad lade en kanadensare märke till en gammal; böjd; tarvligt klädd man, som stod längst bak i

den fullpackade salen. Andra kvällen skaffade kanadensaren en stol åt honom. Efteråt kom den gamle mannen fram till honom och sade: "Kommer ni ihåg mig?"

Kanadensaren sökte förgäves i sitt minne. "Ni var här med dr Buchman 1936, eller hur?" sade den gamle mannen.

"Ja", svarade kanadensaren, "det stämmer. Träffades vi då?" "Det var jag som skötte hissen på hotellet", sade den gamle tysken. Han såg ner på sina slitna kläder och skor. "Nuförtiden har jag svårt att få arbete. Jag är arbetslös. Vi har det svårt här."

Långsamt tog han fram en sliten plånbok ur fickan, letade ett ögonblick och räckte kanadensaren ett visitkort, som var nött och brutet i hörnen. På ena sidan stod tryckt "Frank N. D. Buchman". På andra sidan, med Frank Buchmans handstil, stod orden: "Till Max — vän och medkämpe. Frank."

"Varje kväll när dr Buchman kom till hotellet", sade mannen, "brukade han ha ett samtal med mig, hur sent det än var. Han tog mig med till sitt rum och så pratade vi. Han räddade mitt hem. Det höll på att gå sönder, därför att jag drack. Men Frank Buchman hjälpte mig att finna tro och ledning från Gud. Han hjälpte mig på rätt väg."

Han trevade på nytt i plånboken. Han tog fram en femtio-mark-sedel, nästan allt han ägde. Han gav den till kanadensaren. "När ni träffar Frank Buchman", sade han, "vill ni då ge honom den här till hans arbete. Och var snäll och säg till honom: "Max har hållit fast vid tron."

I årtal inpräntade Buchman i sina vänner den san-

ningen, att om de inte förvandlade människor, gjorde de inte någonting effektivt för att bota en värld i kris. 1925 skrev han en artikel i *Indian Standard*. Det var på den tiden då den första grunden för hans arbete höll på att läggas runt om i världen. Men de principer, som finns angivna i den artikeln, förblev och förblir alltjämt Moralisk upprustningsprinciper.

Detta är vad han skrev:

”Det finns två ställen i Nya testamentet, som illustrerar just det vi har försökt betona.

Det första är historien om den blinde mannen som Jesus botade. Jesus rörde vid honom först en gång, och när man frågade den blinde vad han såg, sade han: 'Människor som går omkring, men de liknar träd.' Jesus rörde vid den blinde mannen ännu en gång och då såg han 'allt klart och tydligt.'

Många har bara blivit vidrörda en gång — de ser människor som träd som vandrar omkring, som siffror i statistik, som antalet elever i sina colleges eller skolor eller antalet kyrkobesökare, en skog av människor. De ser människor som delar av en massa, men kan inte se 'varje människa klart'. Det som måste framhållas är behovet av en andra beröring, så att deras blindhet botas och de blir i stånd att se varje människa klart, varje människa för sig med sina individuella behov, möjligheter, glädjeämnen, synder, framgångar och misslyckanden.

Det andra stället är den oförlikneliga berättelsen om mötet mellan Jesus och den samaritiska kvinnan vid brunnen nära Sykar. Jesus satte sig över rasfördomar, konventioner och former för att ge sin läkedom åt den föraktade kvinnans av synd sjuka hjärta. Kvinnan be-

gav sig till byn och sade till byborna: 'Kommen och sen en man som sagt mig allt vad jag har gjort.' Kom och se en som *förstår*. — Vad blev resultatet? 'Många samariter kom till tro.' — Och så är det alltjämt. Världen hungrar efter män och kvinnor som kan *förstå* — män och kvinnor som är modiga nog, varsamma nog, kärleksfulla nog för att bryta igenom reservationer, skjuta åt sidan rena konventioner och öppna av synd sjuka hjärtan för Kristi helande beröring.

Det gäller inte arbete med människor, som bara för till vissa kontakter, utan ett personligt arbete som leder till förvandling. Det är den Guds-ledda kontakt som en andligen levande har med en andligen död, som öppnar vägen för den levande Kristus, så att Han kan hela det synd-sjuka hjärtat. Det gäller läkarvård för själar — synd är sjukdomen, Jesus botemedlet, de kristna är läkarna och resultatet ett under.

Faran är att vi inte lär känna människors behov, därför att vi inte står i kontakt med individer som behöver hjälp. Somliga av oss får aldrig uppleva att människor berättar för oss saker som de aldrig har berättat för någon annan; människor söker inte upp oss för att anförtro oss det djupaste inom sig. Och hur skall vi kunna förstå att vi sviker? Hur skall vi kunna förstå att vi missar målet, om vi inte är i ständig beröring med syndsjuka individer och av dem själva får höra om deras behov?

Jag satt för en tid sedan tillsammans med en grupp affärsmän som längtade efter att göra något för människorna i sin stad. Under diskussionen sade en av dem: "Vi går inte djupt nog. Vi menar väl, men vi kommer inte till roten med problemet." Han satte fingret på en

av orsakerna till att vi så ofta misslyckas i vårt arbete. Vi talar om botemedlet innan vi har tagit reda på sjukdomen och därför ser inte folk sambandet mellan sjukdomen och botemedlet. Om synd är sjukdomen måste vi ta itu med synden. Synden i oss själva först av allt — de ”små synderna” som berövar oss kraften och gör oss oförmögna att gå ut med djup medkänsla till människor i synd. Bitterhet mot andra, avundsjuka, ambitiös egenvilja, kritik — hur ofta smyger sig inte sådant in och berövar oss kraften!

Och sedan synd hos andra. Faran är att vi förlitar oss på ett slags smittoöverföring när det gäller att vinna människor för Kristus. Vi försummar att ta itu med den synd som håller en människa borta från Kristus. Frukthan håller oss ofta tillbaka. Vi säger att vi är för reserverade, att ingen bör göra intrång på en annans personlighet, och hela tiden finns det människor omkring oss som längtar efter att dela det djupaste med oss, om vi bara inte stötte bort dem genom vår fruktan och brist på förstående medkänsla. Kvinnan vid brunnen hade ingen känsla av att Jesus gjorde intrång på hennes personlighet, när han kärleksfullt satte fingret på orsaken till hennes onda.

Människor hungrar efter någon som *förstår* och som går förbi konventionella hänsyn och talar om realiteter utifrån egen erfarenhet; någon som lidit och vunnit seger, inte genom egen förtjänst utan genom Kristi kärleksfulla och förlåtande nåd.

Ser vi under ske i människors liv som resultat av vårt arbete? Om Kristus inte har tillfredsställt oss helt, om där finns en hunger efter något, vi vet inte riktigt vad, beror det då inte på att vi försummat att ge ut oss själ-

va till andra människor en efter en? Gud känner vi nog. Vi måste också känna människor, och många har funnit att ett liv i Kristus kunnat tillfredställa först när det börjat komma till uttryck i andra människors liv en efter en.”

Att omskapa människor var Frank Buchmans passion under mer än femtio år.

1938, när han fyllde sextio år, skickade honom ärkebiskopen av Canterbury, Cosmo Gordon Lang, en hälsning som talade om det stora arbete han kunnat utföra genom ”att i alla delar av världen föra otaliga människors liv in under Kristi omskapande makt.”

”Om man är förvandlad”, sade Buchman i Sverige några veckor senare, ”är det naturligt att man vill förvandla andra människor. Därnäst vill man rädda civilisationen. Sen vill man nå miljonerna därute. Det är ett naturligt program. En del av världens intelligentaste människor tänker på destruktiv revolution, och de är redan i arbete. Om inte vi och andra ser den större visionen av andlig revolution, kanske den andra blir möjlig. Frågan är: bygger vi upp ett kristet tänkande som kommer att sätta Europa i rörelse? Är ni den sortens kristna som kan bygga upp den revolutionen?”

Vid slutet av sitt liv avslutade han ett av sina sista tal med dessa ord: ”Världen balanserar på en knivsegg och vi måste fatta ett beslut. Vi måste ge oss helt för att rädda våra folk. När människor förändras och grips av elden och lidelsen, renheten och ärligheten hos en moralisk ideologi, då sker under. Grunden läggs till en ny värld — icke på korrupsionens och kompromissens lösa sand utan på den klippfasta karaktären hos gudsledda människor och nationer.”

Buchman hade inga regler för sitt handlande med människor. Hans oväntade handlingar blev ibland den krok som drog människor närmare Gud under årens lopp.

Mahatma Gandhi hade sin vän Buchman att tacka för mycket. Hans son Devadas berättade att Buchman en gång i London bjöd hans far och honom själv på lunch. Det var vid en tidpunkt då engelsmännen hånade hans far och denne kallades en "naken fakir" av dem som senare kom att fatta hans storhet.

På den tiden hade Gandhi ont om pengar. Efter lunch följde Buchman sina vänner ut, frågade dem vart de skulle och kallade på en taxi. Han frågade chauffören hur mycket det skulle kosta och betalade det. Sedan tänkte han ett ögonblick, och så betalade han även dricks. Devadas Gandhi sade mer än tjugo år senare: "En rik man skulle aldrig ha tänkt på att göra det — bara en Guds man."

När den tid kom då filmen om Gandhis liv skulle spelas in, bad Devadas Gandhi, att Moralisk upprustnings internationella kör som bakgrundsmusik till filmen skulle sjunga hans fars älsklingspsalm, *Led milda ljus*. Han sade, att om alla kristna hade levat så som Buchman levde, skulle Asiens historia ha varit annorlunda.

Buchman förväntade att Gud hela tiden skulle göra saker som skulle skaka nationer. Han brukade ofta säga: "Vänta stora ting av Gud. Våga stora ting för Gud." Samtidigt var han fullständigt realistisk om det ondas makt i en människa eller i en nation.

En gång träffade en av hans vänner en välkänd engelsk författare, som inte gjorde någon hemlighet av sin fysiska dragning till andra män. Denne författare var

fascinerad av de förvandlade liv han fick se. Han halvt hoppades, halvt fruktade, att finna frihet från sin hatade och älskade svaghet.

Några dagar senare bjöd författaren Buchmans vän på middag på en klubb i London och sade till honom: "Vet du, jag kan inte leva utan umgänge med män. Det började, när jag som barn såg min mor ligga i en blodpöl efter att ha blivit slagen av min far. Senare förgrep sig en välkänd romanförfattare på mig. Nu är det mitt sätt att leva. Och det har sina fördelar. Det är svårt att få en pjäs antagen och spelad idag, om man inte praktiserar eller godtar homosexualitet."

Buchmans vän berättade för författaren att han själv hade blivit frigjord från orena vanor och från att vara ute med kvinnor. Han framkastade, att Gud kunde göra författaren fri också. Författaren svarade emellertid inte på detta. Buchmans vän lät därför ämnet falla, ty han kände sig smickrad av författarens vänskap och ville behålla den.

Nästa sommar återvände Buchman till England och författaren kom och hälsade på honom. Under en halvtimmes samtal med Buchman och hans vän pratade författaren mest själv, men avslöjade inte sitt problem. Efteråt sade Buchman: "Vi kan inte lita på den mannen." Mycket riktigt, mannen försvann från staden. Han visste, att han i Buchman hade mött en människa som han inte kunde lura. Snart hade han satt i gång våldsamma angrepp på Buchman i pressen.

Ett år senare var Buchman och hans vän ute och gick tillsammans. Buchman sade: "Skulle du anse att det finns homosexualitet bland de män du känner?" — "Det är jag säker på att det inte finns, Frank", svarade hans

vän. "Jag skulle veta om det, ifall det fanns någon." — "Du tror inte, att somliga män dominerar andra och andra tycker om att bli dominerade? Du tror alltså inte att somliga av er har vänskapsförhållanden, som kommer före er vänskap med Kristus?" "Jo, det förstås", svarade mannen. "Men vad har det med homosexualitet att göra?" De gick vidare en stund under tystnad. Sen sade Buchman: "Du var ju oförmögen att hjälpa den där författaren, eller hur?"

Ingenting mer blev sagt. Det dröjde några år, innan den andre mannen började inse vad Buchman menade. Då förstod han, att fastän han aldrig hade känt någon fysisk dragning till författaren, hade han sökt tillfredsställelse i sitt förhållande till honom, precis som om det hade varit ett kärleksförhållande. Författarens vänskap hade smickrat honom och betytt mer för honom än hans vänskap med Kristus — eller vad författaren innerst behövde.

Han såg då att han sökte tillgivenhet och uppskattning för sig själv från varje människa. Han kom att förstå att varje förhållande i livet, som är viktigare för en människa än hennes förhållande till Gud, har orenhet i sig. Det var först när han klart såg denna rot i sitt väsen och fann kraft från Kristus till att hugga av den, som han blev i stånd att frigöra män, som satt fast i homosexualitetens tyranni.

Buchman levde i den gamla sanningen: "Hata synden. Älska syndaren." Han stängde inte sitt hjärta för människor, hur lastbara de än var. Men han vägrade att låna sig till den anpassning som sänker Kristi normer så att de passar mänskliga kompromisser. Han var aldrig antikommunist, och många kommunister mötte i ho-

nom en man med en vidare, djupare och effektivare revolution än sin egen.

Moralisk upprustnings dörr står vidöppen för alla överallt — ryssar, amerikaner, afrikaner, kineser, japaner, tyskar, holländare, greker — alla människor. Dörren är stängd för ondskan i den icke-kommunistiska världen, den själviskhet som skapar social orättvisa och ekonomiskt lidande. Den är stängd för ondskan i den kommunistiska världen, som i Moskvaradions julbudskap säger: "Vår raket har passerat månen. Den närmar sig solen, och vi har inte upptäckt Gud. Vi har utsläckt ljus i himlen som ingen människa kan tända på nytt. Vi är i färd med att bryta evangeliets ok, opiet för massorna. Låt oss gå framåt och Kristus kommer att förvisas till mytologien."

Moralisk upprustning är inte en organisation, en sekt eller en religion. Det är en ideologi. Det är frågan om människors sätt att leva och vad de lever för. Den katolske prästen förstod detta, när han sade: "Kyrkan behöver inte Moralisk upprustning, men katolikerna behöver det."

Gabriel Marcel, den franske katolske filosofen och medlemmen av Institut Français, förstår detta. I en artikel i *Figaro* den 28 januari 1956 skrev han: "Vad är Moralisk upprustning? Det är inte en sekt; det är en surdeg eller en säd. De i vilka säden har blivit sådd förvandlas inifrån. På samma gång utstrålar dessa män och kvinnor något och blir i viss mening radioaktiva. Var och en som har kommit i direkt kontakt med dem är genast medveten om detta.

Ett faktum som bevisar MRA:s omfattning är att män-

nen i Kreml är bekymrade för det. Särskilt i Tashkent görs många radioutsändningar som varnar för en rörelse vilken håller på att underminera själva den kommunistiska ideologins grundvalar.

Vilken absolut motsats till den kommunistiska ideologin utgör inte dessa plötsliga förändringar i inriktningen av människors liv, som inte kan tillskrivas någon ekonomisk orsak? Vad som rörde mig personligen djupast var att höra en muhammedansk lärare från Algeriet, som arresterats godtyckligt, utsatts för svår tortyr och sedan förvisats från Nordafrika, fast han kunde ha fått sin sak uppklarad. Med en röst som darrade av rörelse förklarade han, att sedan han mött fransmän inom MRA, som levde efter sin tro och helt erkände sina misstag, hade han känt sitt hat försvinna och han ville nu arbeta tillsammans med fransmännen för att bygga ett nytt Algeriet. En ledande fransman från Nordafrika som hörde detta, kom och bad honom om förlåtelse, som talesman för alla dem som genom sin blindhet till stor del är ansvariga för den nuvarande tragedin.

Här finns hopp. Kanske det enda Hoppet. Ty utan denna anda som för samman människor i en fullständig moralisk klarhet finns det för visso inget alternativ till bedrägeriets och hämndens djävulskrets. Från Kanada till Norge, från Centralafrika till Iran, från Indien till Japan har människor idag på denna väg funnit inte bara mening i livet utan den utomordentliga lyckan i att ge och utstråla, vilket är den sanna fredens väg — den levande freden i ljuset av ett broderskap som återvunnits.”

Buchman trodde, och hans vänner tror, att Moralisk upprustning är kyrkans sanna, traditionella egendom.

Buchman lever. Han lever för evigt, inte bara i himlen, utan i sina vänners hjärtan och i det arbete han begynte, som har nått runt jordklotet. Det passar bra att avsluta detta kapitel med några av de sista tankar, som kom till honom i Freudenstadt, där idén om Moralisk upprustning föddes och där Buchman dog:

"Du kommer att bli brukad här på ett mäktigt sätt. Det var här Gud först talade till dig om världens problem.

His purposes will ripen fast,
Unfolding every hour;
The bud may have a bitter taste,
But sweet will be the flower.
Blind unbelief is sure to err,
And scan His work in vain;
God is His own interpreter,
and He will make it plain.*

Det var mycket klokt att komma vid den här tiden. Gud är god mot oss. Hans väg lyser upp alla stigar vi genomströvar.

Gör detta till ett centrum för världsarbetet. Här kommer du att lägga ner ditt liv och dö. Du kan se väldiga vidder härifrån. Guds värld av under framför dig.

* (Hans syften uppenbaras snart,
De mogna var minut;
Om knoppen än har bitter smak,
Blir blomman söt till slut.
Blind otro ej det rätta ser,
Hans verk syns tomt och kallt.
Men Gud sin egen tolkning ger;
Han skall förklara allt.)

Jag önskar jag hade silver och guld för var och en, men eftersom mina tillgångar är så strängt begränsade, ger jag absolut allt jag äger till Moralisk upprustning. Jag vill, att alla skall känna att de får en andel då de tar del av den oskattbara välsignelsen av ett nytt liv, som har kommit till dem och till mig genom Oxfordgruppen och Moralisk upprustning. De kan bäst för all framtid bevara denna gåva genom att föra vidare ett kande som svarar mot världskrisen, och som till sist kommer att leda folken in i den länge efterlängtade gyllene tidsålder, som inleder historiens största revolution varigenom Kristi kors skall omskapa världen.”

Mark Twain brukade säga att det, som ororade honom (hans samvete) i Bibeln var inte de delar han inte förstod, utan de delar som han förstod. För många gäller detsamma ifråga om Frank Buchmans arbete.

Han tog på sig uppgiften att ändra sin tids inriktning. Ledaren för ett college i Oxford sade sommaren 1961, att man inte längre diskuterar om man bör eller inte bör leva efter moraliska normer; sanningen är den att miljontals människor nuförtiden inte tror att det finns något, som heter rätt eller fel.

Mitt i allt detta gick Buchman under ett halvt århundrade sin väg fram utan fruktan och proklamerade gamla sanningar på nya sätt, i det han ställde förfallna generationer inför beslutet att låta Gud rensa upp dem själva och deras folk från topp till tå. Han utmanade statsmannen och mannen på gatan med normer, vilka om de accepteras, betyder revolution i allt de tänker och gör. I en tid av moralupplösning och tygellöshet visade han på de eviga värdenas och sanningens fasta klippgrund.

Naturligtvis blev han förföljd. Människor med ett sådant budskap har i alla tider blivit förföljda. Några, som utger sig för att vara kristna, men kompromissar beträffande skilsmässa, sex, sprit, spel, pengar och kommunism, glömmer att Kristus blev korsfäst av sin tids fromma — inte därför att han hade fel, men därför att han hade rätt. Hur många kristna drar idag en klar moralisk linje i ett samhälle?

Buchman var aldrig överens med dem som framställer Kristus som oförmögen att bota syndens sjukdom i en

människa eller en kontinent. Han kände att kraftlösa kristna förnekade den mästare de utgav sig för att tjäna.

Han vann en mängd vänners lojalitet och kärlek. Av andra blev han hatad, hånad, förtalad, förlöjligad och begabbad — och han hade rätt. Några av hans fiender fortsatte sin hånfulla dans på hans grav. De kommer inte att störa hans vila.

Buchman lät inte lura sig av opposition av detta slag. Han kände igen ett stunget samvetes reaktion och gift-pilarna från dem som avvisade utmaningen att förvandlas. Han igenkände den projicering som låg bakom så mycket av hans fienders hämndlystnad och illvilja. Människor som förbehöll sig rätten att leva så släpphänt som det behagade dem, strävade i årtal efter att smutskasta arbetet och mörda den mans rykte, som sade att var och en skulle leva som Gud befaller och som Han styr. Fraser som 'pacifist', 'kommunist', 'nazist' och 'ockrare' utslungades om honom. Det var lögner avsedda att hålla miljoner borta från den sanning, som kan göra människor fria.

Han brukade säga: "Förföljelse är den eld som smider profeter. Kritikens stenar är så uppfriskande. Man blir i form för dagen."

Hans svar var att "det extremt onda måste mötas med det extremt goda. En fanatisk lust till det onda med en lidelsefull strävan efter det goda. Endast en lidelse kan bota en lidelse. Och bara en överlägsen världsomspännande ideologi kan bota en värld som är splittrad genom stridande ideologier."

Hans bana var heroisk i en tid då moraliskt mod är mer sällsynt än det var förr. "Må nåd beskåras oss att följa i hans spår."

Frågan, som kvarstår, är: "Vad kan vi göra?"

Svaret ges i de slutord av Frank Buchmans sista offentliga tal, MODIGA MÄN VÄLJER, som framfördes vid öppnandet av konferensen i Caux den 4 juni 1961:

"Vi står inför en världsrevolution. Endast tre möjligheter står öppna för oss. Vi kan ge efter och somliga är beredda att göra just det. Eller vi kan gripa till vapen, och det betyder att riskera globalt självmord. Eller vi kan finna en överlägsen ideologi, som visar nästa steg framåt för både den kommunistiska och den icke-kommunistiska världen. En sak kommer vi aldrig att kunna göra effektivt — att lappa ihop situationen genom att låtsas som om grundläggande motsättningar inte existerar eller inte spelar någon roll, eller genom att tro, att en ideologisk utmaning kan mötas med enbart ekonomiska, politiska eller militära medel. Absoluta moraliska normer är idag inte bara en fråga om personligt beteende. De är villkor för att en nation skall överleva. Vi behöver skura bort smutsen i vårt nationella liv, vårt politiska liv, vårt ekonomiska liv, vårt skolliv och hemliv genom en förvandling i människor. Varhelst människor ger människan den plats i sina liv som tillkommer Gud ensam, har slaveri börjat. 'Människan måste välja att styras av Gud, annars dömer hon sig själv till att regeras av tyranner.'

Det finns ingen neutralitet i kampen mellan gott och ont. Inget land kan räddas till billigt pris. Det kommer att fordras det bästa av våra liv och blomman av våra nationer för att rädda mänskligheten. Om vi ger allt för Gud, kommer vi att vinna.

Den modige vågar sitt val
när den fege väntar och tvekar,
tills mängden hyllar en dag
den tro som nu den förnekar.”

Det enda förnuftiga i en tid av kriser är att förvandla människor. Buchman levde sitt liv i tron och erfarenheten att den mänskliga naturen kunde förvandlas med början i hans egen. Det är roten till svaret.

När människor förvandlas, förvandlas nationers ekonomiska förhållanden. Det är frukten av svaret.

Med ett crescendo av förvandlade liv, kan världshistorien förvandlas. Detta, sade han, är vår tids bestämelse.

Världen talar om fred, men rustar sig för krig. Buchman insåg att fred inte bara är en idé, utan är människor som blir annorlunda, och att de sanna fredsstiftarna är de, som är villiga att betala priset för freden genom att ge sitt liv för att bringa miljoner under Guds kontroll. Det var hans liv och hans hemlighet.

”Gå du och gör sammalunda.”

